Powszechny

dziennik praw państwa i rządu

dla

cesarstwa austryackiego.

Część CXXVIII.

wydana i rozesłana:

w wydaniu wyłącznie niemieckiem: 2. Października 1850,

w wydaniu niniejszem dwujęzykowem: dnia 29. Listopada 1851.

366.

Patent cesarski z dnia 29. Września 1850.

obowiązujący w Austryi poniżej i powyżej Ensy, w Solnogrodzie, Styryi, Karyntyi, Krainie, Gorycyi, Gradysce i Istryi, w mieście Tryeście i jego okręgu, w Tyrolu i Vorarlbergu, w Czechach, Morawii, w górnym i dolnym Szląsku,

mocą którego ustanawia się porządek notaryatu w właśnie namienionych krajach koronnych.

My Franciszek Józef pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austryacki;

Król Węgierski i Czeski, Król Lombardyi i Wenecyi, Dalmacyi, Kroacyi, Slawonii, Galicyi, Lodomeryi i Illiryi; Król Jerozolimy i t. d.; Arcyksiąże Austryi; Wielki - Książe Toskany i Krakowa; Książe Lotaryngii, Solnogrodu, Styryi, Karyntyi, Krainy i Bukowiny; Wielki-Książe Siedmiogrodu; Margrabia Morawii, Książe górnego i dolnego Szląska, Modeny, Parmy, Piacency i Gwastalli, Oświecima i Zatora, Cieszyna, Fryjulu, Raguzy i Zadry; uksiążęcony Hrabia Habsburga, Tyrolu, Kiburga, Gorycyi i Gradyski, Książe Trydentu i Bryksenu; Margrabia górnej dolnej Luzacyi i na Istryi; Hrabia Hohenembsu, Feldkirchu, Bregencu, Sonnenberga i t. d.; Pan Tryestu, Kattary i na Marchii windyjskiej; Wielki-Wojewoda województwa Serbii i t. d. i t. d.

mocą postanowienia Naszego z d. 9. Maja 1850, zatwierdziliśmy zaprowadzenie instytucyi notaryatu. Aby taż instytucya więc, tak pod względem organizacyi, jakoteż pod względem wykonywania urzędu, kierunku i karności, na pewnych prawnych opierała się zasadach, przetoż stosownie do §. 120 konstytucyi państwa, uprzednio dla krajów koronnych niżej wymienionych, a mianowicie dla arcyksięstwa Austryi poniżej i powyżej Ensy, dla księstwa Solnogrodu, dla księstwa Styryi, dla księstwa Karyntyi, dla księstwa Krainy, dla uksiążęconego hrabstwa Gorycyi i Gradyski z margrabstwem Istryi, dla miasta Tryestu wraz z jego okręgiem, dla uksiążęconego hrabstwa Tyrolu

Allgemeines

Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt

für das

Kaiserthum Oesterreich.

CXXVIII. Stück.

Ausgegeben und versendet in der deutschen Allein-Ausgabe am 2. October 1850.
in der gegenwärtigen Doppel-Ausgabe am 29. November 1851.

366.

Kaiserliches Patent vom 29. September 1850,

wirksam für Oesterreich unter und ob der Enns, Salzburg, Steiermark, Kärnthen, Krain, Görz, Gradiska und Istrien, die Stadt Triest mit ihrem Gebiete, Tirol und Vorarlberg, Böhmen, Mähren, Ober- und Nieder-Schlesien,

womit für diese Kronländer eine Notariats-Ordnung erlassen wird.

Wir Franz Joseph der Erste,

von Gottes Gnaden Kaiser von Oesterreich;

König von Hungarn und Böhmen, König der Lombardei und Venedigs, von Dalmatien, Croatien, Slavonien, Galizien, Lodomerien und Illirien, König von Jerusalem etc.; Erzherzog von Oesterreich; Grossherzog von Toscana und Krakau; Herzog von Lothringen, von Salzburg, Steyer, Kärnthen, Krain und der Bukowina; Grossfürst von Siebenbürgen; Markgraf von Mähren; Herzog von Ober- und Nieder-Schlesien, von Modena, Parma, Piacenza und Guastalla, von Auschwitz und Zator, von Teschen, Friaul, Ragusa und Zara; gefürsteter Graf von Habsburg, von Tirol, von Kyburg, Görz und Gradiska; Fürst von Trient und Brixen; Markgraf von Ober- und Nieder-Lausitz und in Istrien; Graf von Hohenembs, Feldkirch, Bregenz, Sonnenberg etc.; Herr von Triest, von Cattaro und auf der windischen Mark; Grosswoiwod der Woiwodschaft Serbien etc. etc.

haben bereits mittelst Unserer Entschliessung vom 9. Mai 1850 die Einführung des Notariats-Institutes zu genehmigen befunden. Um nunmehr dieses Institut sowohl rücksichtlich seiner Organisation, als auch in Betreff der Amtsausübung, Leitung und Disciplin auf bestimmte gesetzliche Grundlagen zu stellen, verordnen Wir in Gemässheit des §. 120 der Reichsverfassung vorläufig für den Umfang der nachbenannten Kronländer, nämlich: des Erzherzogthums Oesterreich unter und ob der Enns, des Herzogthums Salzburg, des Herzogthums Steiermark, des Herzogthums Kärnthen, des Herzogthums Krain, der gefürsteten Grafschaft Görz und Gradiska mit der Markgrafschaft Istrien, der Stadt Triest mit ihrem Gebiete, der gefürsteten Grafschaft Tirol mit dem Lande Vorarlberg, des Königreiches

z krajem Vorarlberga, dla królestwa Czech, margrabstwa Morawii, dla księstwa górnego i dolnego Szląska, stanowimy, co następuje:

I.

Niniejszy porządek notaryatu, wchodzi w wykonanie w wspomnianych właśnie krajach koronnych, co do wszelkich przepisów, względem których w tym patencie nie postanowiono wyraźnie co innego, a to zaraz po pierwszem zamianowaniu notaryuszów.

II.

Przepis §fu 3 tej osnowy, iż do bezwarunkowego wciągnienia w księgi publiczne, potrzeba aktu notaryalnego, lub autentycznego wypisu, jeżeli dokument, mający być wciągnionym, nie jest sporządzonym przez władzę publiczną; równie też przepis, iż do ważności interesów prawnych, w §. 4 wymienionych, potrzebnym jest akt notaryalny, wchodzi w wykonanie dopiero z dniem, który ku temu naznaczonym będzie dla każdego kraju koronnego, jak tylko w nim zostanie dostateczna liczba notaryuszów ustanowioną.

III.

Przepisy, co do przypuszczenia do egzaminu notaryalnego, w §. 10 wspomnionego, tudzież co do przedsiębrania i skutku takowego, obejmuje ustawa szczególna o egzaminach rządowych, kwalifikujących do służby sądowej.

IV.

Do 1. Stycznia 1852, kwalifikują się do otrzymania posady notaryusza:

a) adwokaci, a tem samem i notaryusze wekslowi, którzy zarazem są adwokatami; kandydaci do adwokatury, którzy złożyli ze skutkiem egzamin adwokacki lub fiskalny, tudzież owi konkurenci, którzy w myśl §. 22 ustawy egzaminacyjnej, do owego dnia egzamin notaryalny już złożyli;

b) ajenci publiczni, ustanowieni stosownie do dekretu kancelaryi nadwornej z d. 16 Kwietnia 1833;

c) wszyscy urzędnicy sądowi, nie posiadający nawet dekretu wyborowości, którzy jednak w skutek szczególnego dozwolenia, sprawowali samodzielnie sądownictwo cywilne przy sądach patrymonialnych, komunalnych i cesarskich, przynajmniej przez lat trzy i takowego od lat pięć wykonywać nie przestali; równie urzędnicy wyżsi, dekretem wyborowości do sprawowania urzędu sądowo-cywilnego zaopatrzeni (komisarze powiatowi, adjunkci i t. d.) przy powiatach politycznych, zniesionych przez nowe urządzenie sądownictwa.

Oprócz tego może wyższy sąd krajowy, w celu pierwszego zamianowania, za poprzedniem bliższem wybadaniem stopnia zdolności, przez czynność praktyczną już udowodnionego, przedstawiać na posady notaryuszów, osoby podające się dekretem wyborowości na urząd sądowo-cywilny zaopatrzone, chociażby jeszcze urzędu sędziego samodzielnie nie wykonywały.

Przepis §. 10 *b)*, wchodzi w zupełne wykonanie z d. 1. Stycznia 1852 r.

V.

Każde zamianowanie na notaryusza, które nastąpiło bez poprzedniego udowodnienia, że zamianowany złożył egzamin na urząd adwokacki, notaryalny, fiskalny lub sę-

Böhmen, der Markgrafschaft Mähren und des Herzogthums Ober- und Nieder-Schlesien, wie folgt:

I.

Die vorliegende Notariatsordnung hat in den obengenannten Kronländern sogleich nach der erfolgten ersten Ernennung der Notare in allen Bestimmungen in Wirksamkeit zu treten, rücksichtlich welcher nicht ausdrücklich in diesem Patente etwas anderes festgesetzt ist.

II.

Die im §. 3 ausgesprochene Bestimmung, dass zur unbedingten Eintragung in die öffentlichen Bücher ein Notariatsact oder eine authentische Ausfertigung erforderlich sei, wenn die einzutragende Urkunde nicht von einer öffentlichen Behörde ausgefertiget wurde, sowie die Bestimmung, wodurch zur Giltigkeit der im §. 4 angegebenen Rechtsgeschäfte ein Notariatsact erforderlich erklärt wird, hat erst von jenem Tage an in Wirksamkeit zu treten, welcher hiezu durch eine eigene Verordnung für jedes Kronland, sobald daselbst eine hinreichende Anzahl von Notaren bestellt ist, festgesetzt werden wird.

III.

Die Bestimmungen über die Zulassung zu der im §. 10 erwähnten Notariatsprüfung, deren Vornahme und Wirkung, sind in dem besonderen Gesetze über die zum Justizdienste befähigenden Staatsprüfungen enthalten.

IV.

Bis zum 1. Jänner 1852 sind zur Erlangung einer Notariatsstelle befähiget:

a) *die Advocaten und daher auch die Wechselnotare, welche zugleich Advocaten sind; diejenigen Advocaturs-Candidaten, welche die Advocaten- oder Fiscal-Prüfung mit Erfolg bestanden, und solche Bewerber, welche im Sinne des §. 22 des Prüfungsgesetzes bis dahin die Notariatsprüfung bereits abgelegt haben;*

b) *die (in Gemässheit des Hofkanzlei-Decretes vom 16. April 1833) bestehenden öffentlichen Agenten;*

c) *alle Justizbeamten, welche, wenn auch ohne Wahlfähigkeits-Decret, in Folge besonderer Gestattung, bei Patrimonial-, Communal- oder landesfürstlichen Gerichten die Civil-Gerichtsbarkeit bereits selbständig durch wenigstens drei Jahre ausgeübt haben, und von deren Ausübung nicht schon über fünf Jahre entfernt sind; ferner die mit Wahlfähigkeits-Decreten für das Civil-Richteramt versehenen Oberbeamten (Bezirks-Commissäre, Adjuncten u. s. w.), der durch die neue Gerichtsverfassung aufgehobenen politischen Bezirke.*

Ausserdem kann das Oberlandesgericht zum Behufe der ersten Ernennung über Ansuchen und nach vorläufiger näherer Erhebung des durch praktische Thätigkeit bereits bewiesenen Fähigkeitsgrades auch die mit Wahlfähigkeits-Decreten für das Civil-Richteramt versehenen Personen, welche das Richteramt noch nicht selbständig ausgeübt haben, zu Notariats-Stellen in Vorschlag bringen.

Vom 1. Jänner 1852 an tritt die Bestimmung des §. 10, 6. in volle Wirksamkeit.

V.

Jede Ernennung zum Notare, welche erfolgt ist, ohne dass der Ernannte die bestandene Advocaten-, Notariats-, Fiscal- oder Richteramtsprüfung nachgewiesen hat, ist in der

dziowski, ma tylko ważność swą do roku, po upływie którego, wymaga potwierdzenia, które odmówionem być może, jeżeli w ciągu roku wydarzyłoby się coś takiego, coby niezdatność lub niegodność zamianowanego okazało.

VI.

W miastach, w których notaryat z adwokaturą łączonym być nie może, winien adwokat na urząd notaryusza mianowany, złożyć adwokaturę w terminie oznaczyć się mającym, który nie może być krótszym nad dni 14, ani dłuższym nad 3 miesiące. Dopóki to nie nastąpi, wydanie dekretu na posadę notaryusza (§. 29) nastąpić nie może. Jeżeli adwokatura w ciągu tego terminu złożoną nie została, zamianowanie na urząd notaryusza uważa się za nienastąpione. Tam, gdzie notaryat łącznie z adwokaturą udzielonym zostaje, zastrzega się adwokatom, którzy są oraz notaryuszami, wybór na ten przypadek, jeżeliby w swym czasie wyrzeczonem także być miało oddzielenie i co do takich posad notaryalnych. Zabrania się notaryuszom zastępowania stron w sprawach spornych z aktu, przez nich przyjętego wynikających, a to pod karą zawieszenia a nawet usunięcia od jednej lub obudwóch posad wedle okoliczności. Nie mogą także być użytymi notaryusze jako komisarze sądowi; aż do chwili złożenia adwokatury.

VII.

Notaryusze mianowani do pewnego okręgu notaryalnego, mogą być zobowiązani, o ile tego stosunki obrotowe interesów wymagają, aby w dniach peryodycznych odbywali czynności urzędowe w miejscach, zewnątrz siedziby swego urzędu położonych.

VIII.

Ustawa niniejsza, nie znosi praw, jakie służą istniejącym co do spraw wekslowych notaryuszom.

IX.

Sądy krajowe, w miejscu siedziby wyższego sądu krajowego znajdujące się, mieć będą staranie o czynnościach, do archiwów notaryalnych należących, dopóki organizacya tychże nie nastąpi.

Prezydent właściwego sądu krajowego, przeznaczy w tym celu jednego z radców, przy tymże sądzie ustanowionych, do odbywania funkcyi dyrektora archiwalnego.

X.

Sądy krajowe właściwe, dopełniać także winny działań urzędowych, do izb notaryalnych należących, aż do chwili ich organizacyi, i w tym względzie wydawać będą uchwały kolegialne, to jest w komplecie, który z jednego radcy, mającego sobie powierzony kierunek archiwum, jako prezydującego i 2ch sędziów składać się ma.

XI.

Wykonanie tej ustawy, Naszemu ministrowi sprawiedliwości polecamy.

Dan w Naszem cesarskiem głównem mieście Wiedniu d. 29 Września 1850.

Franciszek Józef.

Schwarzenberg. Krauss. Bach. Bruck. Schmerling. Thinnfeld. Thun. Csorich. Kulmer.

Art nur auf Ein Jahr giltig, dass er nach Ablauf dieser Zeit der Bestätigung bedarf, die ihm verweigert werden kann, wenn im Laufe des Jahres etwas vorgekommen ist, woraus sich seine Unfähigkeit oder Unwürdigkeit ergibt.

VI.

In den Städten, wo das Notariat mit der Advocatur nicht vereinbar ist, liegt den zu einer Notarstelle ernannten Advocaten ob, binnen der ihnen anzuberaumenden Frist von wenigstens 14 Tagen und höchstens 3 Monaten, die Advocatur zurückzulegen. Bevor diess geschehen ist, kann mit der Ausfertigung des Bestellungsdecretes (§. 29) nicht vorgegangen werden. Ist die Zurücklegung der Advocatur binnen dieser Frist nicht erfolgt, so ist die Ernennung zum Notariate als erloschen anzusehen. Wo das Notariat vereint mit der Advocatur verliehen wird, bleibt den Advocaten, welche zugleich Notare sind, für den Fall, dass seiner Zeit die Trennung auch für diese Notarstellen, ausgesprochen werden sollte, die Wahl vorbehalten. Es ist ihnen bei Strafe der Suspension, nach Umständen der Entsetzung von einer oder von beiden Stellen untersagt, aus einem von ihnen aufgenommenen Notariatsacte eine der Parteien im Rechtsstreite zu vertreten. Auch können Notare bis zur erfolgten Zurücklegung der Advocatur nicht als Gerichtscommissäre verwendet werden.

VII.

Die für einen Notariatsbezirk ernannten Notare können, in sofern es die Verkehrsverhältnisse erforderlich machen, verpflichtet werden, periodische Amtstage an ausserhalb ihres Amtssitzes gelegenen Orten abzuhalten.

VIII.

Die Befugniss der bestehenden Wechselnotare wird durch dieses Gesetz nicht aufgehoben.

IX.

Bis zur Organisirung der Notariatsarchive haben die Landesgerichte, welche sich am Sitze der Oberlandesgerichte befinden, die Verrichtungen der Archive zu besorgen.

Der Präsident des bezüglichen Landesgerichtes wird zu diesem Behufe einen der bei dem Landesgerichte angestellten Räthe mit den Functionen des Archivsdirectors beauftragen.

X.

Auch die den Notariatskammern übertragenen Amtshandlungen liegen bis zu dem Zeitpuncte ihrer Organisirung den bezüglichen Landesgerichten ob, von welchen die diessfälligen Beschlüsse in Collegien, welche aus dem mit der Leitung des Archives betrauten Rathe als Vorsitzenden und zwei Richtern bestehen, zu fassen sind.

XI.

Unser Minister der Justiz ist mit dem Vollzuge dieses Gesetzes beauftragt.

Gegeben in Unserer kaiserlichen Haupt- und Residenzstadt Wien den 29. September 1850.

Franz Joseph.

Schwarzenberg. Krauss. Bach. Bruck. Schmerling. Thinnfeld.
Thun. Csorich. Kulmer.

PORZĄDEK NOTARYATU.

Rozdział pierwszy.

Cel instytucyi notaryuszów i skutek aktów notaryalnych.

§. 1.

Notaryusze ustanowionymi i publicznie uwierzytelnionymi będą do tego, aby na żądanie stron przyjmowali akta, którym ustawa szczególne nadaje skutki.

§. 2.

Akta notaryalne, wedle przepisu tej ustawy przyjęte, mają moc dokumentów publicznych i stanowią zupełny dowód, co do sporządzonej czynności.

Taż sama moc dowodu, służy wypisom autentycznym, od notaryuszów pochodzącym.

Jednakże przypuszczonym być może dowód na to, że akt notaryalny umyślnie niedokładnie sporządzonym lub sfałszowanym został, równie jak na to, że wypis aktu jest nieprawdziwy lub nie zgadza się z oryginałem.

Zarzut, że czynność była tylko pozorną, nie znajduje miejsca między stronami kontraktującemi.

§. 3.

Do bezwarunkowego wpisu w księgi publiczne, potrzeba aktu notaryalnego lub autentycznego wypisu, wyjąwszy, jeżeli dokument, wpisanym być mający, pochodzi od władzy publicznej.

§. 4.

Następujące czynności prawne, jako to:

1. umowy małżeńskie;
2. zeznania co do potwierdzenia odebrania dobra posagowego;
3. umowy co do kupna, zamiany, rent i pożyczki, lub rewersów dłużnych między małżonkami;
4. darowizny, bez poprzedniego rzeczywistego oddania rzeczy darowanej, zawarte;
5. wszelkie umowy na piśmie, zawierane przez ślepych, głuchych, czytać nieumiejących lub niemych, którzy wprawdzie czytać mogą lecz pisać nie umieją, o ile takowe interesa osobiście zawierają;
6. rozporządzenia ostatniej woli osób niemych, jeżeli nie są całkiem przez nie własnoręcznie pisane i podpisane;
7. protesta wekslowe;

winny być sporządzone przed notaryuszem, pod nieważnością.

Notariats-Ordnung.

Erstes Hauptstück.

Zweck des Institutes der Notare und Wirkung der Notariatsurkunden.

§. 1.

Die Notare werden bestellt und öffentlich beglaubiget, damit sie auf Verlangen der Parteien Acte aufnehmen, welchen das Gesetz besondere Wirkungen beilegt.

§. 2.

Die nach Vorschrift dieses Gesetzes aufgenommenen Notariatsacte haben die Kraft öffentlicher Urkunden, und machen über dasjenige, worüber sie errichtet sind, vollen Beweis.

Dieselbe Beweiskraft kommt auch den authentischen Ausfertigungen der Notare zu.

Es ist jedoch der Beweis zulässig, dass der Notariatsact absichtlich unrichtig aufgenommen oder gefälscht worden, so wie auch, dass die Ausfertigung unecht oder mit der Urschrift nicht übereinstimmend sei.

Zwischen den vertragenden Theilen ist die Einwendung des Scheingeschäftes ausgeschlossen.

§. 3.

Zur unbedingten Eintragung in die öffentlichen Bücher ist ein Notariatsact oder eine authentische Ausfertigung erforderlich, es wäre denn, dass die einzutragende Urkunde von einer öffentlichen Behörde ausgefertiget wurde.

§. 4.

Zur Giltigkeit des Rechtsgeschäftes ist ein Notariatsact erforderlich:

1. bei Ehepacten;
2. bei Ausstellung einer Bestätigung über den Empfang des Heiratsgutes;
3. bei Kauf-, Tausch-, Renten- und Darleihens-Verträgen oder Schuldscheinen zwischen Ehegatten;
4. bei Schenkungsverträgen, welche ohne wirkliche Uebergabe geschlossen werden;
5. bei allen schriftlichen Verträgen von Blinden, dann von Tauben, welche nicht lesen, und von Stummen, welche, wenn auch lesen, doch nicht schreiben können, in soferne sie diese Geschäfte in eigener Person schliessen;
6. bei letztwilligen Anordnungen der Stummen, wenn sie nicht durchaus eigenhändig von ihnen geschrieben und unterschrieben sind;
7. bei Wechselprotesten.

§. 5.

Akta notaryalne, sporządzone przez notaryusza wewnątrz swego okręgu, mają takiż sam skutek przy użyciu tychże zewnątrz tegoż obwodu.

§. 6.

Czyli dokument notaryalny, jeżeli jako taki wedle przepisów porządku notaryalnego jest nieważnym, czyli też czynność przed notaryuszem zdziałana, ma skutek prawny, o tem wyrokuje sędzia, wedle przepisów o mocy dowodu dokumentów prywatnych i o skuteczności umów zasądownie zawartych i oświadczeń takowych. Nieważność aktu notaryalnego, pociąga za sobą nieważność samej czynności w przedmiocie prawnym, jedynie tylko w przypadkach w §. 4 wymienionych.

§. 7.

Notaryusze powołani są także do poświadczania, z mocą pełnego dowodu, prawdziwości podpisów, daty dokumentów, zgodności podpisów i tłumaczeń, równie jak i tego, że osoby zostają przy życiu.

§. 8.

Dozwala im się także przyjmować urzędownie do składu dokumenta, przez siebie samych nie sporządzone, przy zachowaniu wydanych, w niniejszej ustawie przepisów. Jednakże urząd notaryusza nie rozciąga się do brania na przechowanie gotowych pieniędzy i obligacyj publicznych.

§. 9.

Jak dalece użytymi być mogą notaryusze przez sądy jako komisarze, to się oznacza w rozdziale XVII.

Rozdział drugi.

O uzdatnieniu do notaryatu.

10.

Do otrzymania posady notaryusza, potrzeba:

1. Prawa obywatelstwa w państwie austryackiem;
2. wieloletności fizycznej;
3. używania praw cywilnych w zupełności;
4. nieskazitelności;
5. znajomości języków, używanych w tym okręgu, w którym starający się o tę posadę umieszczonym być chce;
6. egzamin na adwokata lub notaryusza skutecznie odbytego.

§. 11.

Z posadą notaryusza, nie może być łączonym ani urząd rządowy płatny, ani też z reguły adwokatura. Jednakże po wsiach i miastach, w których się nie znajduje żaden sąd krajowy, może być udzielonym notaryat łącznie z adwokaturą. Zakazuje się równie notaryuszom trudnienie się interesami handlowemi, meklarskiemi, ajencyjnemi, lub komisyjnemi, a to pod rozciągnieniem kar dyscyplinarnych. Czyli notaryusz może być umocowanym do przyjęcia płatnych służb gminnych lub innych jakich publicznych, o tem donieść winien prezesowi wyższego sądu krajowego, który za porozumieniem się z prokuratorem jeneralnym, rzecz tę w każdym poszczególnym przypadku rozstrzyga.

§. 5.

Die Wirkung von Notariatsacten kommt den von dem Notar innerhalb seines Notariatsbezirkes aufgenommenen Urkunden auch im Gebrauche ausserhalb desselben zu.

§. 6.

Ob eine Notariatsurkunde, wenn sie als solche nach den Bestimmungen der Notariatsordnung ungiltig ist, oder ob die vor dem Notare geschehene Handlung eine rechtliche Wirkung habe, beurtheilt der Richter nach den gesetzlichen Vorschriften über die Beweiskraft der Privaturkunden und über die Wirksamkeit aussergerichtlicher Verträge und Erklärungen. Nur in den Fällen des §. 4 wird durch die Ungiltigkeit des Notariatsactes auch das Rechtsgeschäft ungiltig.

§. 7.

Ausserdem sind die Notare berufen, die Echtheit von Unterschriften, das Datum von Urkunden, die Richtigkeit von Abschriften oder Uebersetzungen, sowie das Leben von Personen mit voller Beweiskraft zu beurkunden.

§. 8.

Auch ist ihnen eingeräumt, Urkunden, welche nicht von ihnen selbst aufgenommen worden sind, unter Beobachtung der in diesem Gesetze gegebenen Vorschriften in amtliche Verwahrung zu nehmen. Das Amt des Notars erstreckt sich aber nicht auch auf die Verwahrung von Geld und öffentlichen Schuldverschreibungen.

§. 9.

In wie fern die Notare von den Gerichten als Commissäre zu verwenden sind, ist in dem siebzehnten Hauptstücke bestimmt.

Zweites Hauptstück.

Befähigung zum Notariate.

§. 10.

Zur Erlangung einer Notarstelle wird erfordert:

1. *das österreichische Reichsbürgerrecht;*
2. *die physische Grossjährigkeit;*
3. *der Vollgenuss der bürgerlichen Rechte;*
4. *Unbescholtenheit;*
5. *die Kenntniss der im Bezirke, in welchem der Bewerber angestellt werden will, üblichen Sprachen;*
6. *die mit Erfolg bestandene Advocaten- oder Notariatsprüfung.*

§. 11.

Mit der Stelle eines Notars ist weder ein besoldetes Staatsamt, noch in der Regel die Advocatur vereinbar. Auf dem Lande und in Städten, wo sich kein Landesgericht befindet, kann jedoch das Notariat vereint mit der Advocatur verliehen werden. Auch Handels-, Mäckler-, Agentie- oder Commissions-Geschäfte sind den Notaren bei Ahndung durch Disciplinarstrafen untersagt. Ob ein Notar zur Annahme von besoldeten Gemeinde- oder anderen öffentlichen Bedienstungen ermächtiget werden könne, wird über die ihm obliegende Anzeige von dem Oberlandesgerichts-Präsidenten im Einvernehmen mit dem Generalprocurator von Fall zu Fall beurtheilt.

Rozdział trzeci.

O obsadzaniu posad notaryalnych.

§. 12.

Liczb posad notaryalnych, w każdym kraju koronnym obsadzić się mających, ustanowioną będzie na zasadzie przekonania się przez doświadczenie o jej potrzebie, a to przez szczególne postanowienia, w tym celu ogłosić się mające. Każda posada notaryalna mieć będzie przeznaczony pewny okrąg notaryalny, który przynajmniej obręb jednego sądu powiatowego obejmować ma. W miastach, podzielonych na więcej obrębów sądowych rozciągać się będzie okrąg notaryalny notaryuszów, w tychże miastach znajdujących się na wszystkie obręby sądowe w temże mieście.

§. 13.

Każdemu notaryuszowi zamianowanemu do okręgu notaryalnego, przeznaczonem będzie pewne siedlisko, z uwzględnieniem stosunków miejsca i ludności, w którem stałe zamieszkiwać winien.

§. 14.

Notaryuszów mianuje minister sprawiedliwości.

§. 15.

Dla obsadzenia wakujących posad notaryuszów, winien być rozpisanym konkurs. Do obwieszczenia takowego, powoduje Izba notaryuszów, w której okręgu posada zawakowała. Jeżeli Izba notaryuszów mniema, że rozpisanie konkursu miejsca nie znajduje, winna o tem złożyć relacyę prezydentowi wyższego sądu krajowego, który ją za porozumieniem się z prokuratorem jeneralnym przeseła ze swoją opinią ministrowi sprawiedliwości.

§. 16.

Prożby o udzielenie posady notaryusza, podawane być winny do Izby notaryuszów przy załączeniu wymaganych alegatów. Izba notaryuszów czyni przedstawienie do sądu krajowego wyższego, który stosownie do przepisów ustawy organicznej dla władz sądowych (dz. pr. p. LXXXVI. N. 258) dalej postępuje.

Rozdział czwarty.

Składanie kaucyi.

§. 17.

Notaryusz zamianowany, winien przed dopuszczeniem go do przysięgi, a przetoż przed wykonaniem notaryatu, złożyć kaucyę prawem wskazaną. W tym celu zawiadomionym zostaje przez Izbę notaryuszów o nastąpionej nominacyi, z wezwaniem do złożenia kaucyi i ze zwróceniem uwagi na przepis §. 31 niniejszego porządku notaryalnego.

§. 18.

Kaucya dla miasta głównego monarchii, wymierza się w summie 8000 złtr. m. k., dla miast liczących przynajmniej 30,000 mieszkańców, 5000 złtr. m. k., dla miast,

Drittes Hauptstück.

Besetzung der Notarsstellen.

§. 12.

Die Zahl der in den einzelnen Kronländern zu besetzenden Notarstellen wird auf Grundlage der über das Bedürfniss eingeholten Erfahrung, mittelst besonders kundzumachender Verfügungen festgesetzt werden. Jeder Notarstelle wird ein bestimmter Notariatsbezirk zugewiesen, welcher mindestens einen Bezirksgerichts-Sprengel umfasst. In Städten, welche in mehrere Gerichtsbezirke eingetheilt sind, erstreckt sich der Notariatsbezirk der dortigen Notare über alle Gerichtsbezirke der Stadt.

§. 13.

Jedem für einen Notariatsbezirk ernannten Notar wird mit Rücksicht auf die Orts- und Bevölkerungs-Verhältnisse ein bestimmter Sitz angewiesen, an welchem er seinen bleibenden Aufenthalt zu nehmen hat.

§. 14.

Die Ernennung der Notare steht dem Justizminister zu

§. 15.

Zur Besetzung der erledigten Notarstellen is ein Concurs auszuschreiben. Die Veröffentlichung wird von der Notariatskammer, in deren Bezirke die Stelle erlediget ist, veranlasst. Glaubt die Notariatskammer, dass die Concurs-Ausschreibung zu unterbleiben habe, so hat sie an den Oberlandesgerichts-Präsidenten Bericht zu erstatten, welchen dieser im Einvernehmen mit dem Generalprocurator gutächtlich an den Justizminister einbegleitet.

§. 16.

Die Gesuche um Verleihung einer Notarstelle sind mit den erforderlichen Belegen bei der Notariatskammer zu überreichen. Sie hat ihren Vorschlag an das Oberlandesgericht zu erstatten, welches nach den im organischen Gesetze über die Gerichtsstellen (Reichsgesetzblatt LXXXVI. Nr. 258) gegebenen Vorschriften weiter vorgeht.

Viertes Hauptstück.

Cautionslegung.

§. 17.

Bevor ein ernannter Notar zum Eide und sohin zur Ausübung des Notariates zugelassen wird, muss er die gesetzliche Caution leisten. Er wird zu diesem Behufe durch die Notariatskammer von der erfolgten Ernennung mit der Aufforderung zur Leistung der Caution und mit Hinweisung auf die Bestimmung des §. 31 dieser Notariatsordnung verständiget.

§. 18.

Die Caution wird für die Hauptstadt der Monarchie mit 8000 fl. C. M., für die Städte, die eine Bevölkerung von wenigstens 30-m Einwohner zählen mit 5000 fl. C. M.,

dla miast, w których zasiada sąd krajowy, w summie 2,000 złtr. m. k., a dla wszelkich innych miejsc w summie 1000 złtr. m. k.

§. 19.

Kaucya może być złożoną albo w gotowych pieniądzach, albo w cesarsko-austryackich obligacyach rządowych, wedle kursu giełdowego w dniu złożenia tejże, nigdy jednak wyżej nad wartość nominalną, lub też przez danie hipoteki w sposobie pupilarnym. Kaucya rozpoznaną będzie przez Izbę notaryuszów i przez prokuratoryę rządową, a jeżeli z obudwóch stron uznaną została za odpowiednią prawu, wówczas składa o tem Izba notaryuszów relacyę prezydentowi sądu krajowego wyższego, a to w celu wydania dekretu na tę posadę.

§. 20.

Kaucya złożona w gotowiźnie, równie jak wszelkie do niej odnoszące się obligacye rządowe, tąż kaucyą zawiązać (zawinkulować) się mające, oraz dokumenta hipoteczne, oddane być mają do kasy, przeznaczonej do bezpośredniego przyjmowania depozytów sądowych, w miejscu, w którem się znajduje Izba notaryuszów.

§. 21.

Kaucya służy przedewszystkiem na zabezpieczenie wszelkich pretensyj co do wynagrodzenia i zapłat, wynikających ze sprawowania urzędu notaryusza. Co się tycze innych pretensyj, takowe jedynie bez ubliżenia temu przepisowi, na kaucyi poszukiwanemi być mogą.

§. 22.

W każdym razie, gdy egzekucyu na kaucyi przedsiębraną zostaje, winna Izba notaryuszów wezwać notaryusza, aby w terminie oznaczyć się mającym, albo zaspokoił pretensyę, albo też wystawił nową kaucyę lub uszczuploną uzupełnił. Winna zarazem, jeżeli tego okoliczności wymagają, donieść prezzydentowi sądu krajowego wyższego, aby taki notaryusz suspendowanym został.

§. 23.

W drodze konkursu, zaspokoić należy przedewszystkiem te pretensye, na których pokrycie służy kaucya (§. 21). Uprawniony przeto nie jest obowiązany wchodzić w rozprawę konkursową, jeżeli poszukuje zaspokojenia swego jedynie z tejże kaucyi, lecz może poszukiwać swych pretensyi na innej drodze.

§. 24.

Jeżeli notaryusz od urzędu swego usuniętym został, albo umarł, lub też notaryalne uprawnienie jego, innym jakim sposobem ustaje, wówczas gotowizna na kaucye złożona, obligacye rządowe i dokumenta hipoteczne, mogą być wydane właścicielowi lub jego spadkobiercy jedynie tylko za poprzedniem wysłuchaniem prokuratoryi rządowej, a to za deklaracyą Izby notaryuszów co do dowinkulacyi, t. j. uwolnienia obligacyj rządowych, kaucyą związanych, lub wykreślenia dokumentów hipotecznych.

§. 25.

Zanim się to stać może, winna Izba notaryuszów, w której okręgu notaryusz swój urząd ostatnio sprawował, wydać obwieszczenie o wydarzonym przypadku, z wezwaniem, aby mający pretensye, które z kaucyi zaspokojone być mają, z takowemi zgłaszali się do tejże Izby, w ciągu sześciu miesięcy, z tem dołożeniem, iż po upływie tego terminu, wydanie kaucyi nastąpi, i takowe obwieszczenie (edykt), w gazecie urzę-

für die anderen Städte, wo ein Landesgericht seinen Sitz hat, mit 2000 fl. C. M., für alle übrigen Orte mit 1000 fl. C. M. bemessen.

§. 19.

Die Caution kann in barem Gelde oder in kaiserlich-österreichischen Staatsschuldverschreibungen nach dem Börsecourse des Erlagstages, jedoch nicht über den Nennwerth berechnet, erlegt oder durch eine pupillarmässige Hypothek geleistet werden. Die Caution wird von der Notariatskammer und von der Staatsanwaltschaft geprüft, und wenn sie von beiden dem Gesetze entsprechend befunden worden ist, hat die Notariatskammer hierüber an den Präsidenten des Oberlandesgerichtes zum Behufe der Ausfertigung des Bestellungs-Decretes Bericht zu erstatten.

§. 20.

Die zur Caution übergebene Barschaft, sowie die dazu gehörigen und zu vinculirenden Staatsschuldverschreibungen und die Hypothekar-Urkunden werden an die zur unmittelbaren Uebernahme gerichtlicher Depositen am Sitze der Notariatskammer bestimmte Casse abgegeben.

§. 21.

Die Caution dient zunächst zur Sicherstellung für alle Entschädigungsansprüche und Zahlungen, welche aus der Amtsführung des Notares erwachsen. Für andere Forderungen kann sie nur unbeschadet dieser Bestimmung in Anspruch genommen werden.

§. 22.

Sobald der Fall einer Executionsführung auf die Caution eintritt, hat die Notariatskammer dem Notare unter Bestimmung einer Frist aufzutragen, entweder die Forderung zu berichtigen, oder eine neue Caution zu stellen, oder die geschmälerte zu ergänzen. Sie muss zugleich, wenn es die Umstände erfordern, wegen Suspendirung eines solchen Notares an den Oberlandesgerichts-Präsidenten berichten.

§. 23.

Aus der Caution sind im Concurse nach §. 21 vor Allem jene Ansprüche, zu deren Deckung dieselbe besteht, zu befriedigen. Der Berechtigte ist daher, soweit er bloss aus der Caution seine Befriedigung sucht, nicht verbunden, sich in die Concurs-Verhandlung einzulassen, sondern kann seinen Anspruch ausserhalb derselben geltend machen.

§. 24.

Wenn ein Notar seines Amtes entsetzt wird oder stirbt, oder wenn sonst dessen Notariatsbefugniss erlischt, können die zur Caution erlegten Barschaften, Staatsschuldverschreibungen oder Hypothekar-Urkunden, und zwar diese mit der erforderlichen Devinculirungs- oder Löschungserklärung der Notariatskammer nur nach vorläufiger Vernehmung der Staatsanwaltschaft, dem Eigenthümer oder dessen Erben ausgefolgt werden.

§. 25.

Ehe diess geschehen darf, muss die Notariatskammer, in deren Bezirke der Notar zuletzt sein Amt ausgeübt hat, im eigenen, und wenn er früher in dem Bezirke einer anderen Kammer gewirkt hat, auch in dem Bezirke dieser Kammer durch Edict, welches dreimal in die Amtszeitung des Kronlandes einzurücken ist, den eingetretenen Fall mit der Aufforderung zur allgemeinen Kenntniss bringen, dass die-

dowej kraju koronnego dla powszechnej wiadomości po trzy kroć zamieszczonem być ma, a to nietylko we własnym okręgu, ale i w okręgu innej Izby, jeżeli notaryusz w niej wprzód urzędował.

Interesenci, zgłaszający się ze swemi pretensyami, wysłuchani zostają w Izbie notzryalnej ustnie, która, jeżeli żaden spór między nimi nie zachodzi, poleca wprost zaspokojenie tychże z kaucyi; w razie zaś, jeżeliby czynione były jakie zarzuty, Izba na takowe albo w zakresie swej działalności np. co do żądania zwrotu nadpłaconych należytości, sama orzeka, albo też jeżeliby rzecz należała do decyzyi sądowej, strony do drogi prawa odseła.

§. 26.

Jeżeliby zgłoszenie się w terminie zakreślonym nie nastąpiło, o którym jednak wierzyciel, mający prawo zastawu poszczególnie zawsze zawiadomiony być winien, wówczas traci wprawdzie tenże wierzyciel prawo pierwszeństwa co do kaucyi, lecz pretensya jego nie upada.

Rozdział piąty.

O zaprzysiężeniu, zaznaczeniu i wygotowaniu dekretu posadnego.

§. 27.

Notaryusz zamianowany, wykonywa przepisaną przysięgę w Izbie notaryuszów, gdy kaucya jego rozpoznaną i przyjętą zostanie.

Protokół przysięgi zachowanym będzie w archiwum notaryatu.

§. 28.

Wprost po wykonanej przysiędze, wyda notaryuszowi przełożony nad archiwum notaryalnem, pieczęć urzędową, a to stosownie do jego podania i na jego koszt sprawioną, która to pieczęć obejmować winna orła państwa austryackiego, przymiot notaryatu, imię i nazwisko notaryusza, tudzież nazwę miejsca i kraju koronnego, w którem siedziba jego urzędu założoną zostaje. Notaryusz winien niezwłocznie skreślić własnoręcznem pismem zwyczajnem imię swe i nazwisko, przymiot swój, jako notaryusza, z wyrażeniem wskazanej mu siedziby mieszkalnej i okręgu notaryalnego, a to do wykazu notaryuszów utrzymywanego w Izbie notaryalnej i przyłożyć wycisk swej pieczęci urzędowej. Takowy podpis imienia swego i wycisk pieczęci swej, winien także złożyć sądom i prokuratoryi rządowej, do których należy jego okrąg notaryatu.

§. 29.

Po zaprzysiężeniu i zaznaczeniu, wygotowanym zostaje od prezesa sądu krajowego wyższego dla zamianowanego notaryusza dekret posadny. Jego nominacyę i dzień, w którym mu dekret posady wydanym zostaje, ogłasza Izba notaryuszów w kraju koronnym i udziela do wiadomości tak sądom jako i prokuratoryi rządowej należącego do nich okręgu notaryatu.

jenigen, welche Ansprüche zur Befriedigung aus der Caution behaupten, solche bei ihr binnen sechs Monaten zu melden haben, widrigens nach deren Verlauf die Rückstellung der Caution erfolgen werde.

Ueber die angemeldeten Forderungen werden die Interessenten bei der Notariatskammer mündlich vernommen, und wenn zwischen ihnen kein Streit obwaltet, veranlasst sie unmittelbar die Befriedigung aus der Caution; im Falle von Einwendungen hat sie entweder in ihrem Wirkungskreise, z. B. über die Forderung von Rückstellung auf Uebergebühren zu entscheiden, oder wenn sich die Sache zur richterlichen Entscheidung eignet, die Parteien auf den Rechtsweg zu weisen.

§. 26.

Durch das Versäumniss der Anmeldungsfrist, von welcher jedoch derjenige Gläubiger, welcher bereits ein specielles Pfandrecht erworben hat, insbesondere verständiget werden muss, verliert der Gläubiger das Vorrecht auf die Caution, aber nicht die Forderung selbst.

Fünftes Hauptstück.

Beeidigung, Einzeichnung und Ausfertigung des Bestellungs-Decretes.

§. 27.

Nachdem die Caution geprüft und angenommen ist, leistet der ernannte Notar bei der Notariatskammer den vorgeschriebenen Eid.

Das Eidesprotokoll wird in dem Notariats-Archive aufbewahrt.

§. 28.

Unmittelbar nach der Beeidigung wird dem Notare ein nach seiner Angabe und auf seine Kosten von dem Vorstande des Notariatsarchives beigeschafftes Amtssiegel übergeben, welches den österreichischen Reichsadler, die Notariatseigenschaft, den Vor- und Zunamen des Notars, sowie den Namen des Ortes und des Kronlandes, wo er seinen Amtssitz hat, enthalten muss. Sofort schreibt er seinen Vor- und Zunamen mit seinem gewöhnlichen Handzuge, seine Eigenschaft als Notar, mit Angabe des ihm angewiesenen Wohnsitzes und Notariatsbezirkes in das Verzeichniss der Notare, welches bei der Notariatskammer geführt wird, und fügt einen Abdruck seines Amtssiegels bei. Seinen Namenszug und den Abdruck seines Siegels hat er auch bei den Gerichten und der Staatsanwaltschaft seines Notariatsbezirkes einzulegen.

§. 29.

Nach geschehener Beeidigung und Einzeichnung wird dem ernannten Notare das Bestellungsdecret von dem Oberlandesgerichts-Präsidenten ausgefertiget. Seine Ernennung und der Tag, an welchem ihm das Bestellungsdecret ausgefertiget worden ist, wird von der Notariatskammer in dem Kronlande kundgemacht, und den Gerichten, sowie dem Staatsanwalte seines Notariatsbezirkes insbesondere mitgetheilt.

Rozdział szósty.

O rozpoczęciu i trwaniu udzielonego urzędu.

§. 30.

Notaryusz nie może wykonywać swego urzędu przed złożeniem kaucyi, wykonaniem przysięgi, odebraniem pieczęci urzędowej, zaznaczeniem urzędu i otrzymaniem dekretu posadnego. W razie przeniesienia go z tejże posady na inną winien uzupełnić wyższą kaucyę, jeżeli tego zachodzi potrzeba, oddać należycie dawną pieczęć swego urzędu, równie jak akta w przypadku w §. 145 wskazanym i otrzymać nową pieczęć.

Jeżeli ten przepis pominiętym będzie, nominacya może być odwołaną.

§. 31.

Notaryusz, któryby nie uczynił zadosyć przepisom prawa w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczonego mu zawiadomienia o jego nominacyi, lub w ciągu przedłużonego na jego prożbę terminu, i nie otworzył kancelaryi w wskazanej sobie siedzibie, uważa się za zrzekającego się swej nominacyi.

§. 32.

Uprawnienie notaryalne ustaje:

1. Przez przyjęcie zrzeczenia się tego od ministra sprawiedliwości.
2. Przez przyjęcie urzędu, który z notaryatem łączony być nie może, adwokatury lub upoważnienia zwyczajnego do jakowego zatrudnienia, notaryuszom zabronionego w §tie 11.
3. Przez utratę prawa obywatelstwa w państwie austryackiem.
4. Jeżeli notaryusz nie składa w terminie oznaczonym wymaganej nowej kaucyi, lub nie uzupełnia dawnej uszczuplonej.
5. Jeżeli poddanym jest kurateli lub na jego majątku konkurs otworzonym został.
6. Jeżeli uznanym jest za winnego zbrodni lub wykroczenia, popełnionego z chciwości zysku, albo obrażającego obyczajność publiczną, albo takiegoż przestępstwa lub też, jeżeli skazanym został na karę przynajmniej sześć-miesięcznego aresztu, za inne jakie prawa przestąpienie.

Prezes sądu krajowego wyższego orzeka, czyli władza jakiego notaryusza ustała donosi o tem ministrowi sprawiedliwości, a zarazem zawiadamia Izbę notaryuszów.

§. 33.

Oddalenie od urzędu, może być jedynie orzeczonem przez sąd.

§. 34.

W jakich przypadkach oddalenie od urzędu ma miejsce i jak w tym względzie postępować należy, o tem stanowią przepisy §§. 169 do 173.

Sechstes Hauptstück.

Beginn der Ausübung und Dauer des verliehenen Amtes.

§. 30.

Ein Notar kann sein Amt, bevor er die Caution gelegt, den Eid geleistet, sein Amtssiegel übernommen, die Einzeichnung vollzogen und das Bestellungsdecret erhalten hat, nicht ausüben. Im Falle einer Uebersetzung von einer Stelle an eine andere muss er die allenfalls nothwendige Ergänzung der höheren Caution geleistet, das alte Amtssiegel, sowie im Falle des §. 145 die Acten, gehörig übergeben und das neue Siegel erhalten haben.

Wenn diese Vorschrift ausser Acht gelassen worden ist, kann die Ernennung widerrufen werden.

§. 31.

Ein Notar, welcher binnen drei Monaten vom Tage der ihm zugestellten Verständigung von der Ernennung oder in der über sein Ansuchen erweiterten Frist nicht den gesetzlichen Vorschriften Genüge geleistet, und seine Kanzlei an dem bestimmten Wohnsitze eröffnet hat, wird so angesehen, als ob er auf die Ernennung Verzicht geleistet hätte.

§. 32.

Die Erlöschung der Notariatsbefugniss wird ausgesprochen:

1. in Folge der von dem Justizminister angenommenen Entsagung;
2. im Falle der Annahme eines mit dem Notariate unvereinbaren Amtes, oder der Advocatur oder der ordentlichen Befugniss zu einem der im §. 11 den Notaren untersagten Geschäfte;
3. wegen des Verlustes des österreichischen Reichsbürgerrechtes;
4. wenn der Notar in der bestimmten Frist die geforderte neue Caution nicht leistet, oder die alte geschmälerte nicht ergänzt;
5. wenn er unter Curatel gesetzt worden, oder in Concurs verfallen ist;
6. wenn er eines Verbrechens, eines aus Gewinnsucht hervorgegangenen oder die öffentliche Sittlichkeit verletzenden Vergehens oder einer solchen Uebertretung schuldig erkannt, oder wenn er wegen einer anderen Gesetzübertretung zu einer wenigstens sechsmonatlichen Freiheitsstrafe verurtheilt worden ist.

Dass eine Notariatsbefugniss erloschen sei, ist vom Oberlandesgerichts Präsidenten auszusprechen, dem Justizminister anzuzeigen und von der Notariatskammer kundzumachen.

§. 33.

Die Entsetzung vom Amte kann nur durch den Ausspruch des Gerichtes verfügt werden.

§. 34.

In welchen Fällen die Entsetzung vom Amte stattfindet, und welches Verfahren dabei zu beobachten ist, wird in den §§. 169 bis 173 festgesetzt.

Rozdział siódmy.

Przepisy ogólne.

O wykonywaniu urzędu notaryusza.

§. 35.

Notaryusz może wykonywać swój urząd jedynie tylko wewnątrz okręgu swego notaryatu, atoliż bez względu na zamieszkanie udającej się do niego strony, a to pod zagrożeniem kary porządkowej, a według okoliczności i kary dyscyplinarnej.

Akt przez niego przyjęty zewnątrz jego okręgu, jest nieważnym.

§. 36.

Notaryusz nie może przedsiębrać żadnej czynności, ani przyjmować żadnego aktu, eżeli przy tem interesowanym jest albo on sam, albo jego małżonka, albo osoba z nim pokrewniona lub spowinowacona w linii wstępnej lub zstępnej w ogólności, w linii zaś pobocznej w czwartym stopniu lub bliższym, lub jeżeli tenże akt zawiera jakie rozporządzenia na jego korzyść lub na korzyść tychże osób.

W pierwszym przypadku cały akt, w drugim tylko odnoszące się do niego rozporządzenia, są nieważne, w obudwóch zaś przypadkach, rozciągnioną zostaje na notaryusza kara porządkowa, wedle okoliczności i dyscyplinarna.

§. 37.

W przypadku, w którym jeden tylko notaryusz w okręgu notaryatu ustanowiony, z powodów w §. 36. wymienionych, nie jest uprawnionym do wykonania swego urzędu, może go dopełnić ważnie w temże miejscu notaryusz innego okręgu pogranicznego notaryatu. Winien jednakże przytoczyć w akcie samym przyczynę właściwości pod uniknieniem kary porządkowej. W każdym innym przypadku, potrzebna jest do tego delegacya, którą prezes sądu krajowego, za porozumieniem się z prokuratorem rządowym, zarządzić może.

§. 38.

Notaryusz wezwany o dopełnienie czynności swego urzędu, z reguły nie może odmawiać wykonania tejże, a to pod karą porządkową. Jeżeli jednak idzie o czynność, zakazaną przez ustawy karne, wówczas winien odmówić takowej czynności, a to pod utratą urzędu. Jeżeli wprawdzie jaka czynność nie pociąga za sobą wprost kary, ale jest zakazaną lub nieważną, jeżeli stronie wedle jej oświadczenia lub własnego spostrzeżenia notaryusza, zbywa na uzdolnieniu osobistem, jeżeli idzie o jaką czynność pozorną, o której ma wiadomość notaryusz w ten sam sposób, wówczas mocen jest odmówić przyjęcia aktu notaryalnego. W tym przypadku służy stronie prawo żądać od notaryusza niezwłocznego udzielenia sobie na piśmie powodów odmówienia, i uskarżyć się przed Izbą notaryuszów, aby w razie uznania bezzasadności odmówienia, poleciła notaryuszowi dopełnienie czynności urzędowej.

§. 39.

Gdy tylko notaryusz powątpiewa o uzdolnieniu osobistem strony, lub postrzega, że celem czynności jest obejście prawa, ukrzywdzenie kontraktującego lub uszkodze-

Siebentes Hauptstück.

Allgemeine Bestimmungen über die Ausübung des Amtes der Notare.

§. 35.

Der Notar darf bei sonstiger Ahndung durch eine Ordnungs-, nach Umständen Disciplinarstrafe sein Amt nur innerhalb seines Notariatsbezirkes, jedoch ohne Unterschied des Wohnsitzes der ersuchenden Partei ausüben. Ein von ihm ausserhalb seines Bezirkes aufgenommener Act ist ungiltig.

§. 36.

Ein Notar darf weder eine Verhandlung vornehmen, noch einen Act aufnehmen, wobei er selbst, seine Ehegattin oder eine mit ihm in auf- oder absteigender Linie überhaupt, in der Seitenlinie aber im vierten Grade oder näher verwandte oder verschwägerte Person betheiliget, oder in welchem irgend eine Verfügung zu seinen Gunsten oder zu Gunsten solcher Personen enthalten ist.

Im ersten Falle ist der ganze Act, im letzten die bezügliche Verfügung ungiltig, und über den Notar wird in beiden Fällen eine Ordnungs-, nach Umständen Disciplinarstrafe verhängt.

§. 37.

In dem Falle, wenn der in dem Notariatsbezirke bestellte einzige Notar aus einem der in §. 36 angeführten Gründe nicht berechtiget ist, sein Amt auszuüben, kann daselbst ein Notar aus einem angränzenden Notariatsbezirke mit Giltigkeit Amt handeln. Er hat jedoch den Competenzgrund bei Vermeidung einer Ordnungsstrafe im Acte selbst anzuführen. Ausser diesem Falle ist hiezu die Delegation erforderlich, welche vom Landesgerichts-Präsidenten im Einvernehmen mit dem Staatsanwalte verfügt werden kann.

§. 38.

Der um seine Amtshandlung angegangene Notar darf in der Regel diese bei sonstiger Verhängung einer Ordnungsstrafe nicht versagen. Wenn es sich aber um ein durch die Strafgesetze verbotenes Geschäft handelt, ist er seine Amtshandlung bei sonstiger Amtsentsetzung zu versagen verpflichtet. Ist das Geschäft, ohne gerade strafbar zu seyn, verboten, oder ungiltig, mangelt der Partei nach der Erklärung derselben oder nach der eigenen Wahrnehmung des Notares die persönliche Befähigung, oder handelt es sich um ein Scheingeschäft, von welchem der Notar auf dieselbe Weise Kenntniss hat, so ist der Notar die Aufnahme des Notariatsactes zu versagen berechtiget. Der Partei hingegen steht es in diesem Falle zu, von dem Notare die unverzügliche Ausfolgung geschriebener Weigerungsgründe zu verlangen, und eine Beschwerde an die Notariatskammer zu bringen, damit diese, wenn sie die Weigerung nicht gegründet findet, dem Notare die Amtshandlung auftrage.

§. 39.

Findet der Notar nur Bedenken über die persönliche Befähigung einer Partei, der darüber, dass das Geschäft die Umgehung eines Gesetzes, die Bevortheilung eines Contrahenten

nie praw trzeciego, wówczas winien oznajmić to stronom, pod karą zasuspendowania, zresztą zaś, jeżeli mimo to, strony na sporządzenie aktu nastają, wówczas, przyjmując akt, winien oraz zamieścić w tymże, wyraźnie poczynione z swej strony przedstawienia.

§. 40.

Wolno jest stronom użyć, do przedsiębrania aktu notaryalnego, dwóch notaryuszów. W tym przypadku jest pierwszym, notaryusz mający siedzibę urzędową w tymże okręgu. Jeżeli zaś obadwaj urzędują w jednym i tymże samym okręgu, wówczas uważać należy tego za pierwszego. którego strony same przeznaczą. Drugi notaryusz. wtedy tylko ze skutkiem, w następnych §§ch wskazanym, przybrany być może, jeżeli ani z pierwszym notaryuszem, ani ze stronami nie zostaje w stosunku, w §. 36 wymienionym, ani sam przy tymże akcie nie jest interesowanym.

§. 41.

Notaryusze obowiązani są do dokładnego przestrzegania wszystkich tą ustawą objętych przepisów. W przeciwnym razie, ulegają karze porządkowej, jeżeli większa kara nie jest zagrożoną. Oprócz tego, odpowiedzialni są interesentom za każdą wyrządzoną szkodę przez naruszenie lub nie wykonanie obowiązków swego urzędu.

Rozdział ósmy.

O przyjmowaniu i wygotowaniu aktów notaryalnych.

I. Przepisy ogólne.

§. 42.

Notaryusz winien sam prowadzić każdą czynność od początku aż do końca, i w akcie, który przez niego sporządzonym zostaje, albo zrobić wyraźną wzmiankę, że go sam pisał, lub wymienić nazwisko osoby, której do tego użył.

§. 43.

Obowiązkiem notaryusza jest, aby przedsiębiorąc akt, udzielał stronom potrzebne objaśnienia co do znaczenia zamierzonej czynności i skutków tejże, a zarazem przekonał się o zdolności osobistej lub prawności pełnomocnictwa stron, do zawierania interesu, równie jak o rzeczywistej i szczerej ich woli, ułożyć na piśmie akt z wszelką jasnością i dokładnością, a po odczytaniu takowego, zapytać strony o ich zezwolenie.

Notaryusz odpowiedzialnym jest za prawdę całego toku wszelkich okoliczności w akcie notaryalnym przywiedzionych, a dla tego, każda nierzetelność, nawet z przeoczenia popełniona, ulega karze porządkowej lub dyscyplinarnej, a wedle okoliczności i zasuspendowaniu, nierzetelność zaś zamierzona, karze złożenia z urzędu.

§. 44.

Przywołanie dwóch świadków, jest niezbędnie potrzebnem.

Ci muszą być mężczyznami, fizycznie pełnoletnimi, zamieszkałymi w państwie austryackiem, i w zupełnem używaniu praw cywilnych; notaryusz winien znać ich osobiście, lub tożsamość ich osób stwierdzoną być winna przez dwóch świadków, notaryuszowi osobiście znanych; świadkowie nie powinni ani z żadną z osób, co do aktu interesowanych lub z niego korzystających, ani z notaryuszem znajdować się w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa, w §. 36 wymienionym; nie mogą być świadkami ani

oder den widerrechtlichen Nachtheil eines Dritten bezwecke, so hat er bei Strafe der Suspension seine Bedenken zu äussern, übrigens, wenn die Parteien darauf bestehen, den Act aufzunehmen, und die von ihm gemachten Vorstellungen ausdrücklich anzuführen.

§. 40.

Den Parteien steht es frei, zur Aufnahme der Notariatsacte zwei Notare beizuziehen. In diesem Falle ist jener Notar der erste, welcher in dem Bezirke seinen Amtssitz hat. Haben beide in demselben ihren Amtssitz, so ist derjenige für den ersten anzusehen, welchen die Parteien hiezu bestimmen. Der zweite Notar kann nur dann mit der in den folgenden Paragraphen festgesetzten Wirkung beigezogen werden, wenn er weder mit dem ersten Notare, noch mit den Parteien in einem der im §. 36 ausgesprochenen Verhältnisse steht und bei dem Acte nicht selbst betheiliget ist.

§. 41.

Die Notare sind zur genauen Befolgung aller in diesem Gesetze enthaltenen Vorschriften verpflichtet, widrigens sie, wenn nicht eine grössere Strafe angedroht ist, in eine Ordnungsstrafe verfallen. Auch sind sie den Betheiligten für jeden durch Verletzung oder Nichterfüllung ihrer Amtspflichten verursachten Schaden verantwortlich.

Achtes Hauptstück.

Aufnahme und Ausfertigung der Notariatsacte.

1. Allgemeine Vorschriften.

§. 42.

Der Notar muss jede Verhandlung vom Anfange bis zum Ende selbst leiten, und in dem Acte, den er darüber aufnimmt, entweder ausdrücklich bemerken, dass er ihn selbst geschrieben hat, oder die dazu verwendete Person nennen.

§. 43.

Es ist Pflicht des Notares, bei Aufnahme eines Actes mit Anwendung der etwa nöthigen Belehrung über den Sinn und die Folgen des beabsichtigten Geschäftes sorgfältig die persönliche Fähigkeit oder rechtswirksame Vollmacht der Parteien zur Eingehung des Geschäftes, sowie ihren wahren ernstlichen Willen zu erheben, denselben mit voller Klarheit und Bestimmtheit zu Papier zu bringen, und die Parteien nach geschehener Vorlesung des Actes um ihre Einwilligung zu befragen.

Der Notar haftet für die Wahrheit aller Umstände des in dem Notariatsacte angeführten Herganges und selbst eine aus Versehen begangene Unrichtigkeit wird mit einer Ordnungs- oder Disciplinarstrafe, und zwar nach Umständen mit Suspension, eine absichtliche Unrichtigkeit aber mit Entsetzung vom Amte geahndet.

§. 44.

Die Beiziehung zweier Zeugen ist unerlässlich.

Sie müssen männlichen Geschlechtes, physisch grossjährig, in dem österreichischen Staate wohnhaft, und im Vollgenusse der bürgerlichen Rechte seyn; der Notar muss sie persönlich kennen, oder es muss ihre Persons-Identität durch zwei dem Notare persönlich bekannte Zeugen bestätiget werden; sie dürfen mit keiner der bei dem Acte betheiligten oder damit begünstigten Personen, und eben so wenig mit dem Notare in einem im §. 36 erwähnten Verwandtschafts- oder Schwägerschaftsverhältnisse stehen; sie dürfen weder Prakti-

praktykanci, ani pisujący u notaryusza, ani jego słudzy. Obadwaj świadkowie winni rozumieć mowę, w której się odbywa czynność, winni być także obecnymi przy odczytaniu w całości aktu, przy oświadczeniu zezwolenia stron i podpisaniu onegoż. Jeden przynajmniej z nich musi umieć czytać i pisać. Wszystko to pod nieważnością całego aktu, w razie przeciwnym.

§. 45.

Notaryusz, lub jeżeli dwaj notaryusze akt przedsiębiorą, przynajmniej jeden z nich znać musi strony osobiście lub przekonać się o tożsamości osoby przez stwierdzenie tejże przez dwóch znanych sobie świadków.

Nie potrzeba, aby świadkowie co do tożsamości osoby byli zarazem świadkami aktu głównego: lecz dosyć na tem, gdy tożsamość potwierdzają przed notaryuszem w obecności świadków aktu głównego.

Stosunek pokrewieństwa lub powinowactwa z osobą, której tożsamość stwierdzoną być ma, nie jest wcale przeszkodą dla świadków co do tejże tożsamości, jeżeli z aktu głównego ani dla nich, ani dla tych osób, dla których świadkami być nie mogą, żadna korzyść nie wynika. Jeżeli strona pisać nie umie, wówczas nie jest dosyć, aby ją znał tylko notaryusz; w tym przypadku, jeżeli dwaj notaryusze akt przyjmują, musi być także znana i drugiemu notaryuszowi, a w razie przeciwnym, obudwom świadkom aktu, lub też jej tożsamość przez innych dwóch świadków stwierdzoną być winna.

Niezachowanie tych przepisów, pociąga za sobą nieważność aktu.

§. 46.

Czynności i akta winny być przyjmowane w powszechności w językach w kraju zwyczajnych.

W innym języku może być przyjętym akt bez przybrania tłumacza, publicznie ustanowionego, jedynie przez takiego tylko notaryusza, który sam jest uzdatnionym tłómaczem tegoż języka, oraz jeżeli obadwaj świadkowie aktu, tenże język doskonale rozumieją.

W razie przybrania tłumacza, który także wszelkie przymioty świadka posiadać winien, należy oświadczenie, w języku obcym ułożone, podać notaryuszowi w obecności świadków, przez strony notaryusza i świadków podpisać i przekład przez tłumacza lub notaryusza sporządzony, głośno odczytać, a następnie tak oświadczenie to, jako też i tłumaczenie w aktach notaryalnych zachować. Notaryzsz sporządza akt co do całego toku rzeczy przez strony, tłumacza i świadków, podpisać się mający, z przyłączeniem oświadczenia w języku obcym; tłumaczenie zaś w całej swej treści w akcie notaryalnym zamieszczonym być winno. Równie postąpić należy, jeżeli strona nie posiada należycie języka, w którym akt sporządzonym być ma.

Wszystko to pod nieważnością aktu.

§. 47.

Akta notaryalne obejmować winny:

a) wyrażenie w słowach dnia, miesiąca i roku przyjęcia aktu;

b) miejsce i kraj, w którym zaszła czynność i w którym akt został sporządzonym.

kanten, Schreiber, noch Dienstleute des Notares seyn. Beide Zeugen müssen die Sprache, in der die Verhandlung gepflogen wird, verstehen, sowie auch bei der ganzen Vorlesung des Actes, bei der Erklärung der Einwilligung der Parteien und bei der Unterfertigung gegenwärtig seyn. Wenigstens Einer von ihnen muss lesen und schreiben können. Alles bei sonstiger Ungiltigkeit des Actes.

§. 45.

Der Notar, oder wenn zwei Notare den Act aufnehmen, wenigstens Einer von ihnen, muss die Parteien selbst persönlich kennen, oder sich die Identität der Person von zwei ihm bekannten Zeugen bestätigen lassen.

Es ist nicht nothwendig, dass die Zeugen für die Identität der Person auch Zeugen des Hauptactes seien; es genügt, dass sie diese Identität vor dem Notare in Gegenwart der Zeugen des Hauptactes bestätigen.

Für die Identitäts-Zeugen ist das Verhältniss der Verwandtschaft oder Schwägerschaft zu der von ihnen beglaubigten Person kein Hinderniss, in soferne durch den Hauptact nicht ihnen oder solchen Personen, für welche sie nicht Zeugen seyn können, ein Vortheil zugewendet wird. Wenn die Partei selbst nicht schreiben kann, genügt es nicht, dass bloss der Notar sie kenne; sie muss in diesem Falle, wenn zwei Notare den Act aufnehmen, auch dem zweiten Notare, sonst aber beiden Zeugen des Actes bekannt, oder es muss ihre Identität von zwei anderen Zeugen bestätiget seyn.

Bei Nichtbeachtung dieser Vorschriften ist der Act ungiltig.

§. 46.

Die Verhandlungen und die Urkunden müssen in der Regel in einer der landesüblichen Sprachen aufgenommen werden.

In einer anderen Sprache kann der Act ohne Beiziehung eines öffentlich bestellten Dollmetsches nur von einem solchen Notare aufgenommen werden, welcher selbst als Dollmetsch in dieser Sprache befähiget ist, und es müssen beide Zeugen des Actes die Sprache vollkommen verstehen.

Im Falle der Beiziehung eines Dollmetsches, der auch alle Eigenschaften eines Zeugen haben muss, ist die in der fremden Sprache aufgesetzte Erklärung in Gegenwart der Zeugen dem Notare zu überreichen, von den Parteien, dem Notare und den Zeugen zu unterschreiben und ebenso wie die vom Dollmetsche oder vom Notare verfasste Uebersetzung laut vorzulesen, dann sowohl diese Erklärung, als auch die Uebersetzung zu den Notariatsacten zu nehmen. Der Notar nimmt über den ganzen Hergang einen von den Parteien, dem Dollmetsche und den Zeugen zu unterfertigenden Act auf, dessen Beilage die Erklärung in der fremden Sprache bildet; die Uebersetzung ist in den Notariatsact nach ihrem vollen Inhalte aufzunehmen. Ebenso ist vorzugehen, wenn eine Partei der Sprache, in welcher die Urkunde aufgenommen wird, nicht mächtig ist.

Alles bei sonstiger Ungiltigkeit des Actes.

§. 47.

Die Notariatsurkunden müssen enthalten:

a) *den Tag, Monat und das Jahr der Aufnahme des Actes, mit Worten ausgedrückt;*

b) *den Ort und das Land, wo die Verhandlung stattfand und der Act aufgenommen wurde;*

c) imię i nazwisko notaryusza;

d) imiona i nazwiska, stan i zamieszkanie stron, świadków aktu i świadków co do tożsamości osoby, jeżeli jacy użytymi byli;

e) potwierdzdnie, że notaryuszowi strony i świadkowie są znani co do osób, lub. że tożsamość tychże przez znanych mu świadków stwierdzoną została, a jeżeli strony pisać nie umieją. potwierdzenie, że żnane są także świadkom lub drugiemu notaryuszowi, jeżeli ten przybranym został;

f) tok istotny czynności, treść właściwą wykonanego interesu, z odwołaniem się do pełnomocnictwa lub innych alegatów, jeżeli jakie do aktu należą;

g) w końcu zaś, potwierdzenie, że akt został odczytany stronom, w obecności świadków, i że strony oświadczyły swe zezwolenie.

Niedopełnienie jednego z tych przepisów, czyni akt nieważnym.

§. 48.

Oprócz tego, winien notaryusz zamieścić w akcie notaryalnym liczbę bieżącą czynności, imię panującego Cesarza, miejsce, w którem akt przyjmuje, (z wyrażeniem numeru domu kancelaryi notaryusza, mieszkania chorego oświadczającego ostatnię wolę i t. d. W krajach lub miejscach, w których częściej zdarzają się równe imiona familijne, zamieścić także należy w akcie imię ojca strony, z wyrażeniem czyli jeszcze jest przy życiu, czyli też już umarł, imię osoby, przez którą pisane jest pismo pierwotne, oświadczenie, ile egzemplarzów autentycznych sporządzić potrzeba, dla jakich osób i obrachowanie należytości notaryalnych. W rozporządzeniach ostatniej woli, należy także wyrazić godzinę sporządzenia aktu. Pominięcie tych przepisów, uledz może karze porządkowej.

§. 49.

Po odczytaniu aktu i oświadczeniu, że się zgadza z wolą zeznających, następuje podpis stron, potem świadków, a w końcu potwierdzenie przez notaryusza poprzednich podpisów, oraz własny jego podpis i przyłożenie pieczęci notaryalnej.

Swiadkowie zeznający o tożsamości osoby, winni równie podpisać dane ze swej strony poświadczenie, jeźli zaś nie są świadkami aktu głównego mogą wprost podpisać swe potwierdzenie.

Jeżeli strona pisać nie umie, wówczas podpisuje imię jeden z świadków, jeżeli zaś i ten świadek pisać nie umie, wówczas pisze imię drugi świadek a strona tak podpisana, kładzie tylko znak swej ręki.

Jeżeli zaś i tego uczynić nie zdoła, wówczas należy o tej przeszkodzie zrobić wyraźną wzmiankę.

Wszystko to pod nieważnością aktu w razie przeciwnym.

§. 50.

Do ważności aktu notaryalnego, przez osobę ślepą zeznać się mającego, potrzeba ciągłej obecności świadków od początku aż do ukończenia całej czynności (§. 44). Przepis ten stosuje się także i do głuchych, niemych i głuchoniemych, i oprócz tego zachować także należy przepisy obudwóch paragrafów następnych.

c) den Vor- und Zunamen des Notares;

d) den Vor- und Zunamen, Stand und Wohnort der Parteien, der Zeugen des Actes, so wie der allfälligen Zeugen über die Identität der Person;

e) die Bestätigung, dass der Notar die Parteien und die Zeugen persönlich kenne, oder dass ihre Identität durch ihm bekannte Zeugen bestätiget wurde, und bei schreibensunkundigen Parteien die Bestätigung, dass letztere auch den Zeugen oder dem allenfalls zugezogenen zweiten Notare bekannt seien;

f) den wesentlichen Hergang der Verhandlung, den eigentlichen Inhalt des vollführten Geschäftes mit Beziehung auf die allfälligen Vollmachten oder sonstigen Beilagen;

g) zum Schlusse die Bestätigung, dass der Act den Parteien in Gegenwart der Zeugen vorgelesen wurde und diese ihre Einwilligung erklärt haben.

Die Nichterfüllung einer dieser Vorschriften macht den Act ungiltig.

§. 48.

Ausserdem soll der Notar in dem Notariatsacte die laufende Geschäftszahl, den Namen des regierenden Kaisers, die Localität, wo der Act aufgenommen wurde (mit Angabe der Hauszahl, der Kanzlei des Notares, des Krankenzimmers, des Errichters des letzten Willens oder dergleichen); in Ländern oder Orten, wo die gleichen Familiennamen öfter vorkommen, auch den Vornamen des Vaters der Partei, mit der Angabe, ob er noch lebt oder bereits verstorben ist, den Namen der Person, von welcher die Urschrift geschrieben worden ist, die Bestimmung, wie viele authentische Ausfertigungen zu erfolgen sind, sowie an welche Personen, und die Berechnung der Notariatsgebühren aufnehmen. Bei letztwilligen Anordnungen ist auch die Stunde der Errichtung anzuführen. Die Unterlassung dieser Vorschriften kann mit einer Ordnungsstrafe geahndet werden.

§. 49.

Nach geschehener Vorlesung und Erklärung der Einwilligung erfolgt die Unterfertigung der Parteien, dann der Zeugen, endlich unter Bestätigung der vorausgegangenen Unterschriften jene des Notares, welcher sein Siegel beidrückt.

Die Zeugen über die Identität der Person müssen ihre darüber abgegebene Erklärung ebenfalls unterfertigen, können aber, wenn sie nicht Zeugen des Hauptactes sind, die Unterfertigung unmittelbar ihrer Bestätigung beifügen.

Kann eine Partei nicht schreiben, so wird ihr Name von einem der Zeugen, kann ein Zeuge nicht schreiben, so wird sein Name von dem anderen Zeugen geschrieben und das Handzeichen von der so unterfertigten Person beigesetzt.

Sollte sie auch dieses zu thun nicht vermögen, so ist das Hinderniss ausdrücklich anzuführen.

Alles bei sonstiger Ungiltigkeit des Actes.

§. 50.

Zur Giltigkeit eines mit einem Blinden aufzunehmenden Notariatsactes müssen die Zeugen von Anfang bis zu Ende der ganzen Verhandlung gegenwärtig seyn (§. 44). Dasselbe gilt rücksichtlich der Tauben, Stummen und Taubstummen, und es müssen ausserdem noch die Vorschriften der beiden folgenden Paragraphe beobachtet werden.

§. 51.

Jeżeli głuchy umie czytać, winien sam odczytać akt przed jego podpisaniem i potwierdzić wyraźnie, że sam przeczytał akt i że takowy zgadza się z jego wolą. O takowem potwierdzeniu, uczynioną być winna w akcie wyraźna wzmianka.

Jeżeli głuchy czytać nie umie, wówczas oprócz świadków, winna być jeszcze przybraną osoba, w której zaufanie pokłada, aczkolwiek w pokrewieństwie lub powinowactwie z nim zostająca, byleby tylko posiadała inne przymioty świadka i przez głuchego co do mowy na znaki zrozumianą była; o czem notaryusz przez próby, aczkolwiek do samego aktu nie zastosowane, należycie przekonać się winien.

§. 52.

Do aktu przez niemego lub głuchoniemego, zeznać się mającego, winna być zawsze, oprócz świadków, przybrana taka osoba, w której zaufanie pokłada i która się z nim znakami jego mowy, wedle próby, przez notaryusza uskutecznić się mającej, rozmówić zdoła.

Niemy lub głuchoniemy, czytać i pisać umiejący, winien sam akt przez siebie zeznany przeczytać, i na tymże własnoręcznie napisać, że go przeczytał, zrozumiał i za zgodny ze swoją wolą uznał.

Jeżeli zaś niemy lub głuchoniemy, czytać i pisać nie umie, wówczas potrzeba, aby oprócz osoby przybranej do rozmówienia się z nim na znaki, albo jeden ze świadków takąż samę mowę rozumiał, lub też jeszcze druga osoba takąż mowę na znaki doskonale znająca — przybraną była, która pomijając stosunki pokrewieństwa i powinowactwa, wjakich się znajdować może, wszelkie inne przymioty świadka posiadać winna.

§. 53.

Akta notaryalne winny być pisane jasno, bez żadnych skróceń i miejsc próżnych; summy ogólne i liczby, także literami wyrażać należy. W osnowie aktu, żaden wyraz ani nadpisany, ani wtrącony czyli między rzędy wpisany, ani innym jakimkolwiekbądź sposobem dodany być nie może. Nadpisane, wtrącone lub dołożone wyrazy, są nieważne. Wszystko to zachować należy, pod karą porządkową.

W akcie nie może być nic skrobanem pod nieważnością. Jeżeli jakie wyrazy wykreślone być muszą, należy to uczynić w ten sposób, aby je wyczytać można. Ilość tychże zanotować należy na brzegu aktu i takowe zanotowanie przez strony, świadków i notaryusza podpisane być winno. Wyrazy wykreślone, przy których nie zachowano zupełnie tego przepisu są ważne, lecz jeżeli są nieczytelnemi, wówczas cały akt jest nieważnym.

§. 54.

Tam, gdzie jaki dodatek lub odmiana w akcie staje się potrzebnym, należy to okazać przez znak odsełania, dodatek zaś lub odmiana na brzegu dopisana, przez strony, świadków i notaryusza, osobno podpisaną być winna.

Dłuższe dodatki lub odmiany, mogą dyć zamieszczone w końcu aktu, dopóki takowy jeszcze nie jest zamkniętym, co jednak w tym przypadku przez wyraźne zanotowanie wykazać należy na brzegu i takowe równie podpisanem być ma.

Wszystko to pod nieważnością dodatków i odmian, w razie przeciwnym.

§. 55.

Allegata do aktu notaryalnego złączone, a mianowicie pełnomocnictwa, jeżeli nie są dokumentami publicznemi, albo nie podpisanemi wprzód przez strony, winny być

§. 51.

Der Taube, welcher lesen kann, muss den Act vor der Unterschrift selbst lesen, und denselben als gelesen und seinem Willen gemäss ausdrücklich bestätigen. Auch muss diese Bestätigung im Acte angeführt werden.

Kann der Taube nicht lesen, so muss ausser den Zeugen noch eine Person seines Vertrauens, die auch mit ihm verwandt oder verschwägert seyn kann, aber die übrigen Zeugeneigenschaften besitzt, beigezogen werden, deren Zeichensprache der Taube versteht, wovon sich der Notar durch Versuche, die sich nicht auf den Act selbst beziehen, gehörig zu überzeugen hat.

§. 52.

Zu einem mit einem Stummen oder Taubstummen aufzunehmenden Acte muss ausser den Zeugen immer eine solche Person seines Vertrauens beigezogen werden, welche sich mit ihm in dessen Zeichensprache nach den vom Notare anzustellenden Versuchen verständigen kann.

Der Stumme oder Taubstumme, welcher des Lesens und Schreibens kundig ist, muss den Act selbst lesen und eigenhändig darauf schreiben, dass er ihn gelesen, verstanden und seinem Willen gemäss befunden habe.

Kann aber der Stumme oder der Taubstumme nicht lesen und schreiben, so muss ausser der für seine Zeichensprache beigezogenen Person entweder Einer der Zeugen diese Sprache ebenfalls verstehen, oder noch eine zweite dieser Zeichensprache vollkommen kundige Person beigezogen werden, welche abgesehen von dem allfälligen Verwandtschafts- oder Schwägerschaftsverhältnisse alle übrigen Eigenschaften eines Zeugen besitzen muss.

§. 53.

Die Notariatsacte müssen deutlich ohne Abkürzungen und Lücken, die Haupt-Summen und Zahlen auch mit Buchstaben geschrieben seyn. Im Contexte der Urkunde darf weder ein Wort überschrieben, noch etwas zwischen den Zeilen eingeschaltet oder sonst hinzugesetzt werden. Die überschriebenen, eingeschalteten oder hinzugesetzten Worte sind ungiltig. Alles bei sonstiger Ordnungsstrafe.

Es darf in der Urkunde bei Ungiltigkeit nichts radirt werden. Müssen Worte ausgestrichen werden, so hat diess in der Art zu geschehen, dass sie leserlich bleiben. Ihre Anzahl wird am Rande bemerkt und die Bemerkung von Parteien, Zeugen und Notar unterschrieben. Ausgestrichene Worte, bei welchen diese Vorschrift nicht vollkommen erfüllt worden ist, bleiben giltig; wenn sie aber unleserlich sind, ist die ganze Urkunde ungiltig.

§. 54.

Da, wo in der Urkunde ein Zusatz oder eine Abänderung nöthig befunden wird, soll es durch ein Verweisungszeichen angedeutet, der Zusatz oder die Abänderung aber an dem Rande zugeschrieben, und von den Parteien, den Zeugen und dem Notare besonders unterschrieben werden.

Längere Zusätze oder Abänderungen können, so lange der Act nicht geschlossen ist, auch erst am Ende der Urkunde beigefügt werden; es muss aber in diesem Falle durch eine ausdrücklich, und ebenfalls zu unterfertigende Randbemerkung dahin gedeutet werden.

Alles bei sonstiger Ungiltigkeit der Zusätze oder Abänderungen.

§. 55.

Die Beilagen eines Notariatsactes, insbesondere die Vollmachten müssen, wenn sie nicht öffentliche oder schon von den Parteien unterfertigte Urkunden sind, von ihnen, den Zeu-

podpisane przez też strony, świadków i notaryusza, tudzież winny być zawsze odczytane a przez naznaczenie liczbą bieżącą czynności aktu głównego i zamieszczonym w nim znakiem odwoławczym, z samym aktem w takim zostawać związku, aby powołane dokumenta jako alegata były poznalne, w przeciwnym bowiem razie, za takie uważane być nie mogą.

Oprócz tego, winny być z czynnością główną zeszyte, o ile to być może, a przynajmniej do niej dołączone.

§. 56.

Jeżeli jaki akt notaryalny składa się z wielu arkuszy, wówczas potrzeba, aby nietylko wedle przepisu porządku sądowego, zeszytemi, i obadwa końce nici przyłożeniem pieczęci notaryusza, przymocowane były, ale zarazem, aby każdy arkusz, przez strony, świadków i notaryusza podpisany został.

Wszystko to pod nieważnością, w razie przeciwnym.

§. 57.

Do aktu już zakończonego i podpisanego, nic więcej przydanem być nie może. Każdy dodatek, każda zmiana, wymaga do ich ważności sporządzenia nowego aktu.

§. 58.

W przyjmowaniu protestów wekslowych, winien zachować notaryusz wskazane w tym względzie szczególne przepisy.

2. Szczególne przepisy co do rozporządzeń ostatniej woli.

§. 59.

Jeżeli kto czyni rozporządzenie swej ostatniej woli przed notaryuszem, wówczas nietylko przepisy porządku notaryalnego, ale zarazem wszelkie przepisy powszechnej księgi ustaw cywilnych, do takowych rozporządzeń odnoszące się, zachowane być winny.

W szczególności potrzeba, oprócz notaryusza, który także świadkiem być może, obecności dwóch świadków, od początku aż do końca czynności. W akcie uczyniona być winna wyraźna wzmianka o zachowaniu tego przepisu. Tak pierwsze, jak drugie, pod nieważnością.

Rozporządzenie ostatniej woli, w tym sposobie przyjęte, nie wymaga w żadnym przypadku do ważności onego zatwierdzenia przez świadków przez świadków pod przysięgą, w §. 586 powszechnej księgi ustaw cywilnych przewidzianego.

§. 60.

Jeżeli kto nadać chce rozporządzeniu swemu ostatniej woli, na piśmie sporządzonemu, moc aktu notaryalnego, wówczas zachować należy przepisy następne:

Oddać takowe notaryuszowi w obecności dwóch świadków z tem wyraźnem oświadczeniem: że dokument oddany, zawiera w sobie ostatnią jego wolą, że był przez niego czytanym i że jest przez niego własnoręcznie podpisanym.

Jeżeli przedłożone pismo nie jest jeszcze podpisanem, wówczas należy go odczytać w obecności świadków, a oddający takowe, podpisać lub na temże znak swej ręki położyć winien.

Jeżeli oświadczający ostatnią wolą, czytać nie umie, lub jeżeli przynoszący oświadczenie ostatniej woli na piśmie nie oświadcza wyraźnie, że toż oświadczenie nie spisane przez niego własnoręcznie, odczytał, wówczas odczytane mu być winno. Notaryusz przekonać się o tem powinien, że czyniący rozporządzenie, treść jego zrozumiał i takowe za zgodne z wolą swoją znajduje.

gen und dem Notare unterfertiget, jedenfalls aber vorgelesen und durch Bezeichnung mit der Geschäftszahl des Hauptactes und mit dem darin angeführten Allegirungszeichen eine solche Verbindung mit dem Acte selbst erhalten, dass sie als dessen Beilagen erkennbar sind, widrigenfalls sie nicht als solche betrachtet werden

Auch sind sie, soweit thunlich, der Hauptverhandlung anzuheften, wenigstens aber beizulegen.

§. 56.

Wenn ein Notariatsact aus mehreren Bögen besteht, sollen diese nicht nur nach Vorschrift der Gerichtsordnung geheftet und die Schnur an beiden Enden mittelst Aufdrückung des Siegels des Notars befestiget, sondern es soll auch jeder Bogen von den Parteien, den Zeugen und dem Notare unterzeichnet werden.

Alles bei sonstiger Ungiltigkeit.

§. 57.

Wenn der Act geschlossen und unterfertiget ist, darf nichts mehr beigesetzt werden. Jeder Zusatz, jede Aenderung erfordert zur Giltigkeit die Aufnahme eines neuen Actes.

§. 58.

Bei der Aufnahme von Wechselprotesten hat der Notar die in Ansehung derselben bestehenden besonderen Vorschriften zu beobachten.

2. Besondere Vorschriften in Betreff der letztwilligen Anordnungen.

§. 59.

Will Jemand vor dem Notare letztwillig verfügen, so müssen nicht nur die Bestimmungen der Notariatsordnung, sondern auch alle bezüglichen Vorschriften des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches beobachtet werden.

Insbesondere müssen, nebst dem Notare, welcher auch Zeuge seyn kann, wenigstens noch zwei andere Zeugen vom Anfange bis zu Ende der Verhandlung gegenwärtig seyn. Dass diese Vorschrift beobachtet worden, ist im Acte ausdrücklich anzuführen. Beides bei sonstiger Ungiltigkeit des Actes.

Eine so aufgenommene letztwillige Verfügung bedarf zu ihrer Giltigkeit in keinem Falle der im §. 586 des a. b. G. B. vorgesehenen eidlichen Bestätigung der Zeugen.

§. 60.

Will Jemand seine bereits geschriebene letztwillige Verfügung zu der Kraft eines Notariatsactes erheben, so sind folgende Vorschriften zu beobachten.

Er übergibt sie dem Notare in Gegenwart der beiden Zeugen, mit der ausdrücklichen Erklärung: dass die übergebene Urkunde seinen letzten Willen enthalte, und von ihm gelesen, sowie eigenhändig unterfertiget worden sei.

Ist der mitgebrachte Aufsatz noch nicht unterfertiget, so wird er in Gegenwart der Zeugen vorgelesen und von dem Uebergeber unterschrieben, oder es wird sein Handzeichen beigesetzt.

Dem Errichter eines letzten Willens, der nicht lesen kann, sowie jenem, der nicht ausdrücklich erklärt, die mitgebrachte nicht eigenhändig geschriebene letzte Willenserklärung bereits gelesen zu haben, muss sie vorgelesen werden. Der Notar hat sich hiebei die Ueberzeugung zu verschaffen, dass der Verfügende den Inhalt verstanden habe und mit seinem Willen übereinstimmend finde.

§. 61.

Notaryusz winien oddzielnie sporządzić akt dotyczący tak oddania mu takowego rozporządzenia ostatniej woli, jak oświadczenia oddającego. Notaryusz i świadkowie winni napisać swoje imiona na podanem rozporząozeniu ostatniej woli na dowód jego tożsamości, w którym to celu takowy dokument zawsze otwarty, notaryuszowi oddanym być winien, nawet i w tym przypadku, jeżeliby czyniący to rozporządzenie, chciał treść jego zachować w tajemnicy, z powodu czego odczytanie onegoż nie nastąpiło. Połączenie onegoż z aktem notaryalnym, wyżej wspomnionym, wedle przepisu §. 55 uskutecznić należy.

§. 62.

Jeżeli oświadczający ostatnią wolą, żąda opieczętowania onegoż, uczynić to należy zaraz w jego i świadków obecności i zanotować na okładce gatunek aktu, imię i nazwisko, stan i miejsbe mieszkania, akt ten czyniącego.

§. 63.

Przy odwołaniu rozporządzenia ostatniej woli przed notaryuszem, zachowane być winny formalności, przepisane do jego przedsięwzięcia.

Ten, który rozporządzenia swej ostatniej woli, wedle przepisu §. 60 notaryuszowi oddał, może domagać się zwrotu takowego w pierwopisie; jednakże co do zwrotu onego, akt notaryalny sporządzony być winien.

Na pierwotnym akcie notaryalnym, tak odwołanie onego, jakoteż i wydanie takowego, zanotować należy. Nadto w wykazie szczególnym, żyjących jeszcze testatorów, imię odwołującego wykreślonem być winno (§. 101).

§. 64.

Ślepy może jedynie wedle §. 59 rozporządzać przez akt ostatniej woli przed notaryuszem.

Głuchy, niemy, lub głucho-niemy, może wedle §. 60 rozporządzenie ostatniej woli przez siebie napisane i podpisane, oddać do aktów notaryalnych; lecz do ważności owego aktu oddania, równie jak wtedy, jeżeli czynić chce rozporządzenie ostatniej woli stosownie do §. 59 przed notaryuszem, należy zawsze przybrać dwie osoby, któreby się z nim przez znaki doskonale rozmówić potrafiły.

Przybranie nowego tłumacza mowy przez znaki, wtedy jedynie opuszczonem być może, jeżeli przynajmniej jeden świadek rozumie ją doskonale.

§. 65.

Małoletni, którzy jeszcze nie skończyli lat ośmnastu, mogą czynić rozporządzenie ostatniej woli przed notaryuszem przy zachowaniu przepisanych ostrożności w §. 569 powszechnej księgi ustaw cywilnych.

3. Wydawanie autentycznych wyciągów.

§. 66.

Dopóki notaryusz akta swoje sam zachowuje, dopóty służy jemu samemu tylko prawo wydawania wyciągów autentycznych z tychże aktów. O ile zaś zachodzi wyjątek w przypadku zwłoki lub zastępstwa, to się wskazuje w §§ch 72 i 141. Jeżeli w takich przypadkach wydaje autentyczny wyciąg inny notaryusz, winien wyrazić na nim

§. 61.

Der Notar hat über eine solche Uebergabe einer letztwilligen Anordnung und über die Erklärung des Uebergebers einen besonderen Act aufzunehmen. Zum Beweise der Identität der übergebenen letztwilligen Anordnung müssen der Notar und die Zeugen ihre Namen darauf schreiben, zu welchem Ende eine solche Urkunde auch in dem Falle, wenn ihr Inhalt von dem Errichter geheim gehalten werden will, und daher nicht vorgelesen wurde, immer offen dem Notare zu übergeben ist. Die Verbindung mit dem erwähnten Notariatsacte ist nach Vorschrift des §. 55 herzustellen.

§. 62.

Verlangt der Errichter des letzten Willens die Versieglung desselben, so hat sie in seiner und der Zeugen Gegenwart sofort zu geschehen, und ist auf dem Umschlage die Eigenschaft des Actes, Vor- und Zuname, Stand und Wohnort des Errichters zu bemerken.

§. 63.

Der Widerruf einer letztwilligen Anordnung vor dem Notare ist an dieselben Förmlichkeiten wie deren Aufnahme gebunden.

Wer seine letztwillige Anordnung nach §. 60 dem Notare übergeben hat, kann dieselbe in der Urschrift wieder zurückfordern, jedoch ist über eine solche Rückstellung ein Notariatsact aufzunehmen.

Sowohl der erfolgte Widerruf, als auch die geschehene Ausfolgung ist auf dem ursprünglichen Notariatsacte anzumerken. Auch ist in dem besonderen Verzeichnisse der noch lebenden Testatoren (§. 101) der bezügliche Name zu durchstreichen.

§. 64.

Ein Blinder kann vor dem Notare nur nach §. 59 letztwillig verfügen. Ein Tauber, Stummer oder Taubstummer kann seine von ihm selbst geschriebene und unterschriebene letztwillige Verfügung nach §. 60 zu den Notariatsacten übergeben; es müssen aber zur Giltigkeit dieses Uebergabsactes und ebenso, wenn er vor dem Notare nach §. 59 letztwillig verfügen will, immer zwei Personen beigezogen werden, welche sich mit ihm durch die Zeichensprache vollkommen verständigen können.

Die Beiziehung des zweiten Zeichendollmetsches kann nur unterbleiben wenn auch ein Zeuge die Zeichensprache vollkommen versteht.

§. 65.

Minderjährige, die das achtzehnte Jahr noch nicht zurückgelegt haben, können mit Beobachtung der im §. 569 des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches vorgeschriebenen Vorsichten vor dem Notare letztwillig verfügen.

3. Ertheilung authentischer Ausfertigungen.

§. 66.

So lange der Notar seine Acten selbst verwahrt, steht nur ihm das Recht zu, hievon authentische Ausfertigungen zu ertheilen. In wieferne hievon eine Ausnahme in dem Falle der Verzögerung oder der Substitution besteht, ist in den §§. 72 und 141 festgesetzt. Wenn in solchen Fällen ein anderer Notar eine authentische Ausfertigung ertheilt, so muss er in der-

otrzymane do tego polecenie. Jeżeli akt notaryalny przyjętym został przez dwóch notaryuszów, wówczas mocen jest tylko pierwszy z nich wydać autentyczny wyciąg (§. 40).

§. 67.

Notaryusz wydaje główne wyciągi tym osobom, dla których wydanie takowe już w samym akcie jest wyraźnie postanowionem.

§. 68.

Osobom, dla których wydanie wyciągów autentycznych, nie jest wyrażonem w akcie lub stronom interesowanym, które już poprzednio otrzymały wyciąg autentyczny, mogą być wydawane takież wyciągi, jedynie tylko za przyzwoleniem wszystkich stron interesowanych i spisaniem w tym przedmiocie aktu przez notaryusza, lub za poprzedniem sądowem poleceniem, a to pod karą zawieszenia w urzędzie. Przyzwolenie interesentów lub polecenie sądowe, winno być powołanem w klauzuli wydania tegoż autentycznego wyciągu.

§. 69.

Wyciągi autentyczne, zgadzać się powinny zupełnie z oryginałem, a to pod nieważnością. Winny być pisane tak, aby z łatwością czytane być mogły, - bez żadnych ustępów, co do części istotnych, bez skróceń, bez skrobania, poprawek i wpisań Mogą jednak być pisane w tychże wyciągach wszelkie odmiany, sprostowania lub dodatki, które zaszły w oryginale, z zachowaniem wskazanych formalności, a to wprost w temże samem miejscu, do którego, wedle osnowy aktu należą, i bez wyrażenia, że są odmianami, sprostowaniami lub dodatkami.

Z wyciągami głównemi, zawsze wydawane być winny odpisy pełnomocnictw, jeżeliby jakie dołączone były, a nawet i odpisy reszty alegatów, jeżeli strona nie zrzeka się wydania tychże.

§. 70.

Każdy wyciąg autentyczny, winien być przez notaryusza poświadczonym, co do jego wierzytelności, a to przez stwierdzenie na końcu onego, że się zgadza zupełnie z oryginałem, w aktach jego znajdującym się; oprócz tego winie nnotaryusz nadmienić, czy wyciąg pisanym jest przez niego lub przez osobę trzecią, po nazwisku wymienić się mającą, tudzież że wyciąg ten jest autentycznym, winien dalej wyszczególnić osobę, dla której wydanym zostaje, a w końcu klauzuli tej zatwierdzenia i wydania, położyć datę i swój podpis. Wszystko to pod nieważnością w razie przeciwnym.

§. 71.

Notaryusz winien także zanotować na oryginale, w swych aktach znajdującym się, wydanie każdego wyciągu, a jeżeliby tego w braku miejsca na tymże akcie uczynić nie można, na arkuszu do tegoż aktu przyszytym, z wymienieniem osoby, której go wydał i dnia, w którym to wydanie nastąpiło.

§. 72.

Zwłoka bezzasadna w wydaniu autentycznych wyciągów, ulega karze porządkowej, a Izbie notaryuszów służy prawo na żądanie strony interesowanej, polecić innemu notaryuszowi wydanie wyciągów.

selben den erhaltenen Auftrag ausdrücklich anführen. Wurde ein Notariatsact unter Zuziehung zweier Notare aufgenommen, so ist nur der erste (§. 40) berechtiget, authentische Ausfertigungen zu ertheilen.

§. 67.

Der Notar ertheilt authentische Ausfertigungen denjenigen Personen, für welche eine solche in der Urkunde selbst ausdrücklich bestimmt ist.

§. 68.

Authentische Ausfertigungen an Personen, für welche die Ausfolgung nicht in der Urkunde selbst bestimmt wurde, oder an Interessenten, welche bereits eine authentische Ausfertigung erhalten haben, können nur über Zustimmung aller Interessenten, worüber der Notar einen eigenen Act aufnehmen muss, oder über gerichtlichen Auftrag ertheilt werden, bei Strafe der Suspension; die Zustimmung der Interessenten oder der gerichtliche Auftrag muss in der Ausfolgungsclausel einer solchen authentischen Ausfertigung angeführt werden.

§. 69.

Die authentischen Ausfertigungen müssen bei sonstiger Ungiltigkeit genau mit der Urschrift übereinstimmen, klar leserlich, ohne Zwischenräume in den wesentlichen Theilen, ohne Abkürzung, Radirung, Correctur oder Einschiebung geschrieben seyn; doch dürfen darin die in der Urschrift mit den gehörigen Förmlichkeiten vorkommenden Abänderungen, Berichtigungen oder Zusätze, ohne sie als solche anzuführen, unmittelbar an der Stelle geschrieben werden, wohin sie nach dem Sinne des Contextes gehören.

Mit der authentischen Ausfertigung sind jedesmal die Abschriften der etwa beigelegten Vollmachten und wenn die Partei nicht darauf verzichtet, auch die Abschriften der übrigen Beilagen zu ertheilen.

§. 70.

Jede authentische Ausfertigung muss von dem Notare beglaubiget seyn, indem er zu Ende derselben bestätiget, dass er sie der in seinen Acten befindlichen Urschrift vollkommen gleichlautend befunden habe; auch bemerkt der Notar, ob die Ausfertigung von seiner oder der Hand einer dritten zu benennenden Person geschrieben sei, fügt bei, dass sie eine authentische sei, führt die Person an, an welche er sie ausfolgt, setzt am Ende dieser Bestätigungs- und Ausfolgungsclausel das Datum und unterfertiget sie. Alles bei sonstiger Ungiltigkeit.

§. 71.

Der Notar hat auf der in seinen Acten befindlichen Urschrift und bei Ermangelung des Raumes auf einem ihr anzuheftenden Bogen die Ertheilung jeder Ausfertigung mit Bezeichnung der Person, an welche er sie ertheilt hat, und des Tages, an welchem diess geschehen ist, anzumerken.

§. 72.

Eine unbegründete Verzögerung in Ertheilung authentischer Ausfertigungen wird mit einer Ordnungsstrafe geahndet und die Notariatskammer ist berechtiget, auf Verlangen des Betheiligten einen anderen Notar zur Ausfertigung abzuordnen.

Rozdział dziewiąty.

O potwierdzeniach notaryalnych.

§. 73.

Jeżeli nie idzie o spisanie dokumentu, lecz jedynie o poświadczenie, przez które prawdziwość podpisu, data dokumentu, rzetelność odpisu lub tłumaczenia, albo życie jakiej osoby stwierdzonem zostaje, wówczas pod nieważnością tegoż poświadczenia następne przepisy zachować należy.

a) Legalizacya.

§. 74.

Pzzez legalizacyę poświadcza notaryusz prawdziwość podpisu na dokumencie, nie przez niego sporządzonym, stwierdzając, że strona w jego obecności i w obecności dwóch świadków, z nazwiska wymienionych, albo sama dokument własnoręcznie podpisała, albo też podpis, na tymże dokumencie znajdujący się, za swój własny uznała. Strona winna być znaną z osoby notaryuszowi i jednemu ze świadków, a jeżeli jej notaryusz nie zna, obudwom świadkom o czem w klauzuli legalizacyjnej wzmianka uczynioną być winna. Legalizacyę zapisać należy na samym dokumencie, wyrazić datą, zaopatrzyć podpisem notaryusza i jego pieczęcią. Sporządzenie protokołu legalizacyjnego nie jest potrzebne, jednakże legalizacye wniesione być winny do reportoryum i takowe wniesienie tak przez stronę, jak jej świadków podpisane być ma. Jeżeli jeden z obudwóch świadków pisać nie umie, może notaryusz jego imię podpisać z wyrażeniem miejsca mieszkania świadka.

§. 75.

Podpis notaryusza, winien być stwierdzonym przez przełożonego Izby notaryuszów, a tegoż przez prezydenta sądu krajowego wyższego, jeżeli tego zachodzi potrzeba.

b) Widymowanie.

§. 76.

Notaryusz oświadcza na żądanie stron, że odpis okazanego mu dokumentu jest rzetelnym, t. j. że się z nim zgadza dosłownie, a to przez położenie swego podpisu i przyłożenie pieczęci. W klauzuli widymacyjnej, należy wyrazić, czyli okazany dokument jest oryginałem, czy też odpisem.

c) Poświadczenie daty.

§. 77.

Jeżeli notaryuszowi okazanym jest dokument prywatny, przez niego wcale nie sporządzony, aby datę jego potwierdził, wówczas stwierdza na tymże dokumencie rok, miesiąc, dzień i godzinę, w której mu okazanym został, z wymienieniem nawiska osoby okaziciela i dwóch świadków przybrać się mających, opatrzyć takowe stwierdzenie liczbą bieżącą swego rejestru, w którym ją natychmiast zapisuje, i kładzie swój podpis przy wyciśnięciu pieczęci.

Neuntes Hauptstück.

Notariatsbeurkundungen.

§. 73.

Wenn es sich nicht um Aufnahme einer Urkunde, sondern nur um eine Beurkundung handelt, wodurch die Echtheit einer Unterschrift, das Datum einer Urkunde, die Richtigkeit einer Abschrift oder Uebersetzung, oder das Leben einer Person bestätiget wird, sind folgende Vorschriften bei sonstiger Ungiltigkeit der Beurkundung zu beobachten.

a) Legalisirung.

§. 74.

Durch die Legalisirung bezeugt der Notar die Echtheit der Unterschrift auf einer nicht vor ihm errichteten Urkunde, indem er bestätiget, dass die Partei in seiner und zweier genannten Zeugen Gegenwart entweder die Urkunde eigenhändig unterfertiget, oder die bereits darauf befindliche Unterschrift als die ihrige anerkannt habe. Die Partei muss dem Notare und einem Zeugen, und wenn sie der Notar nicht kennt, beiden Zeugen persönlich bekannt seyn, und dieses ist in der Legalisirungsclausel zu bemerken. Die Legalisirung wird auf die Urkunde selbst geschrieben, datirt, vom Notare unterfertiget und mit seinem Siegel versehen. Ein Legalisirungsprotokoll ist nicht aufzunehmen, wohl aber müssen die Legalisirungen in das Repertorium eingetragen werden, und diese Eintragung ist sowohl von der Partei, als auch von den Zeugen zu unterfertigen. Wenn einer der beiden Zeugen des Schreibens unkundig ist, kann der Notar dessen Namen unter Angabe des Wohnortes unterzeichnen.

§. 75.

Die Unterschrift des Notares wird, wo es erforderlich ist, vom Vorstande der Notariatskammer und die des Letzteren von dem Präsidenten des Oberlandesgerichtes bestätiget.

b) Vidimirung.

§. 76.

Der Notar bestätiget auf Verlangen der Parteien unter Beifügung seiner Unterschrift und seines Siegels, dass eine Abschrift der ihm vorgewiesenen Urkunde richtig, d. h. mit dieser wörtlich gleichlautend sei. In der Vidimirungsclausel ist anzugeben, ob die Urkunde ein Original oder eine Abschrift sei.

c) Bestätigung des Datums.

§. 77.

Wird einem Notare eine bereits ohne seine Mitwirkung errichtete Privaturkunde zur Bestätigung des Datums vorgewiesen, so bestätiget er auf derselben Jahr, Monat, Tag und Stunde der Vorweisung, mit Benennung der Person des Vorweisers und der beiden beizuziehenden Zeugen, versieht diese Bestätigung mit der laufenden Zahl seines Registers, in welches er sie sogleich einträgt, und fügt ihr seine Unterschrift nebst Siegelabdruck bei.

d) Potwierdzenie przekładów.

§. 78.

Notaryusz uznany za zdolnego do sporządzania aktów w języku obcym, mocen jest także poświadczać zgodność tłumaczeń w tymże lub z tegoż języka uskutecznionych.

Podpisuje potwierdzenie przy wyciśnięciu pieczęci.

e) Poświadczenie życia.

§. 79.

Notaryusz mocen jest także wydawać świadectwa co do życia, lecz strona musi być znaną jemu i jednemu świadkowi, lub tożsamość tejże osoby, winna być stwierdzoną przez dwóch znanych mu świadków. W tym celu winna jest osoba stawić się przed notaryuszem w obecności dwóch świadków. Świadectwo co do życia, podpisuje notaryusz i opatruje go pieczęcią. W tym świadectwle uczynić należy wyraźną wzmiankę, że się strona stawiła osobiście. Takowe świadectwa w ten sam sposób jak legalizacye, należy wciągać do repertoryum.

§. 80.

Notaryusz, któryby, nawet przez niedbalstwo tylko, nierzetelności w poświadczeniu dopuścił się, ulega karze porządkowej, a wedle okoliczności, karze dyscyplinarnej.

Nierzetelność zamierzona, pociąga za sobą suspenzyę lub złożenie z urzędu.

Jeżeli przy nierzetelności jakiego tłumaczenia, przez notaryusza stwierdzonego lub ułożonego, lub jakiego wyciągu w języku obcym, okazuje się, że takowa wynika tylko z widocznego braku dostatecznej znajomości języka, wówczas notaryusz kwalifikacyi do urzędowych działań w tymże języku pozbawionym być winien.

Rozdział dziesiąty.

Przyjmowanie obcych dokumentów przez notaryusza do zachowania tychże.

§. 81.

Notaryusze mają prawo przyjmować do przechowania dokumenta wszelkiego rodzaju, a zatem i rozporządzenia ostatniej woli, które im oddane zostają.

Rozporządzenie ostatniej woli, oddane notaryuszowi tylko w okładce lub pod pieczęcią i w ogólności u niego tylko złożone, nie ma mocy aktu notaryalnego, równie jak każdy inny dokument, który mu jedynie do zachowania oddanym został.

§. 82.

Notaryusz winien sporządzić akt notaryalny co do takowego złożenia, i składającemu wydać na jego żądanie albo wyciąg autentyczny tego aktu, albo wierzytelny odpis dokumentu złożonego z potwierdzeniem złożenia, albo tylko potwierdzenie odebrania.

§. 83.

Rozporządzenie ostatniej woli lub inny dokument notaryuszowi, jedynie do zachowania oddany, jeżeli nie zachodzi potrzeba odczytania samego dokumentu, może

d) Bestätigung von Uebersetzungen.

§. 78.

Der für Acte in einer fremden Sprache fähig erklärte Notar ist auch berufen, die Richtigkeit von Uebersetzungen in diese Sprache oder aus derselben zu bestätigen.

Er unterfertiget die Bestätigung unter Beidrückung seines Siegels.

e) Lebenszeugnisse.

§. 79.

Der Notar ist berufen, Lebenszeugnisse auszustellen, jedoch muss ihm und einem Zeugen die Partei bekannt seyn oder ihre Identität von zwei ihm bekannten Zeugen bestätiget werden. Zu diesem Zwecke muss die Person in Gegenwart von zwei Zeugen vor ihm erscheinen. Das Lebenszeugniss wird von dem Notare unterzeichnet, und mit dem Siegel versehen. In dem Zeugnisse muss ausdrücklich bemerkt seyn, dass die Partei persönlich erschienen ist. Diese Zeugnisse sind in das Repertorium auf dieselbe Art, wie die Legalisirungen, einzutragen.

§. 80.

Gegen einen Notar, welcher, wenn auch nur aus Fahrlässigkeit, eine unrichtige Beurkundung vorgenommen hat, wird eine Ordnungsstrafe und nach Umständen eine Disciplinarstrafe verhängt.

Eine absichtliche Unrichtigkeit zieht die Strafe der Suspension oder Amtsentsetzung nach sich.

Wenn sich bei der Unrichtigkeit einer vom Notare bestätigten oder verfassten Uebersetzung oder bei einer Ausfertigung in fremder Sprache herausstellt, dass dieselbe nur auf offenbaren Mangel genügender Sprachkenntniss beruhet, so ist ihm die Befähigung zur Amtshandlung in dieser Sprache zu entziehen.

Zehntes Hauptstück.

Uebernahme fremder Urkunden in Verwahrung eines Notares.

§. 81.

Die Notare sind berechtiget, Urkunden aller Art, daher auch letztwillige Anordnungen, welche ihnen übergeben werden, in amtliche Verwahrung zu übernehmen.

Eine dem Notare bloss in einem Umschlage oder versiegelt übergebene und überhaupt bei demselben nur hinterlegte letztwillige Anordnung hat ebenso wenig, als eine andere lediglich zur Aufbewahrung übergebene Urkunde die Kraft einer Notariatsurkunde.

§. 82.

Der Notar muss über das Hinterlegungsgeschäft einen Notariatsact aufnehmen, und dem Hinterleger nach seinem Verlangen entweder eine authentische Ausfertigung dieses Actes oder eine beglaubigte Abschrift der hinterlegten Urkunde mit der Hinterlegungsbestätigung oder eine blosse Empfangsbestätigung ausfolgen.

§. 83.

Eine lediglich zur Aufbewahrung dem Notare übergebene letztwillige Anordnung oder andere Urkunde kann, insoferne die Nothwendigkeit die Urkunde selbst vorzulesen nicht

być zawsze napisanym w jakimkolwiek bądź języku. Akt notaryalny co do złożenia takowego sporządzony, ulega przepisom wskazanym co do przedsiębrania aktów notaryalnych.

§. 84.

We wszelkich przypadkach może składający za przybraniem dwóch świadków, na powrót odebrać dokument oddany do zachowania, który to odbiór na akcie złożenia potwierdzić winien. Składający, który dokument jedynie do zachowania oddał, może oznaczyć osobę, na której żądanie wydany być ma. Jeżeli dokument tejże osobie wydanym zostaje, winien być co do tego sporządzony akt wydania, z przybraniem dwóch świadków co do tożsamości osoby, i takową czynność na akcie złożenia zanotować należy.

Rozdział jedenasty.

Postępowanie z aktami zachować się mającemi, utrzymywanie wykazów i pieczęci.

§. 85.

Notaryusz winien zachowywać starannie tak swoje własne, jako też i akta przez strony u niego składane i przydzielone mu od Izby notaryuszów, a to wedle porządku liczby bieżącej interesów.

§. 86.

Jeżeli akt przyjętym jest przez dwóch notaryuszów, wówczas zachowuje pierwszy z nich oryginał (§. 40), drugi zaś wyciąg autentyczny, opatrzony podpisami i pieczęciami obudwóch notaryuszów.

Jeżeli złożonem zostaje do rąk dwóch notaryuszów rozporządzenie ostatniej woli, lub inny jaki dokument, wówczas otrzymuje pierwszy notaryusz sam dokument, drugi zaś wierzytelny odpis aktu złożenia takowego, poświadczony przez obudwóch notaryuszów.

§. 87.

Akta notaryusza, przeniesionego na inne miejsce, lub gdy jego działalność urzędowa ustaje, winny być zachowane w archiwum notaryatu, jeżeli nie zachodzą wyjątki w §. 144 i 145 wymienione.

§. 88.

Notaryusz winien dozwolić przejrzenia znajdujących się w jego zachowaniu oryginałów i udzielać wierzytelnych odpisów tak stronom, jako i następcom w ich prawach, zastępcom i pełnomocnikom prawnie ustanowionym, bez żadnego ograniczenia, innym zaś osobom jedynie za przyzwoleniem interesentów lub zezwoleniem prezydenta sądu krajowego, jeżeli wykażą, że mają udział prawny w tym przedmiocie. Notaryusz jest ściśle obowiązanym zachować w tajemnicy akta i milczenie w tym względzie.

§. 89.

Wydawanie wyciągów lub odpisów testamentowych albo kodycylów, dopóki testator żyje, nie może, oprócz niego, dla nikogo innego nastąpić, a to pod karą suspenzyi.

W wydawaniu innym osobom wyciągów lub odpisów rozporządzeń ostatniej woli, winien wyrazić notaryusz, że testator już umarł, lub za umarłego jest uznanym.

eintritt, in was immer für einer Sprache geschrieben seyn. Der über die Hinterlegung aufgenommene Notariatsact unterliegt den über die Aufnahme von Notariatsacten gegebenen Vorschriften.

§. 84.

In allen Fällen kann der Hinterleger unter Beiziehung zweier Zeugen die bloss zur Verwahrung hinterlegte Urkunde wieder zurücknehmen und hat diesen Rückempfang auf dem Hinterlegungsacte zu bestätigen. Der Hinterleger kann, wenn er die Urkunde bloss zur Verwahrung hinterlegt, eine Person bestimmen, an welche sie auf ihr Verlangen ausgefolgt werden soll. Wird die Urkunde an diese bestimmte Person ausgefolgt, so muss darüber unter Beiziehung zweier Identitätszeugen ein Ausfolgungsact aufgenommen und auf dem Hinterlegungsacte dieser Vorgang bemerkt werden.

Eilftes Hauptstück.

Behandlung der aufzubewahrenden Acten, Führung der Verzeichnisse und der Siegel.

§. 85.

Der Notar muss sowohl die eigenen, als auch die von den Parteien bei ihm hinterlegten, und die von der Notariatskammer zugewiesenen Acten nach der laufenden Geschäftszahl geordnet sorgfältig verwahren.

§. 86.

Wenn ein Act von zwei Notaren aufgenommen wird, so verwahrt der erste Notar (§. 40) die Urschrift; der andere aber eine mit den Unterschriften und den Siegeln beider Notare versehene authentische Ausfertigung.

Wird eine letztwillige Anordnung oder eine andere Urkunde zu Handen zweier Notare hinterlegt, so erhält der erste Notar die Urkunde selbst und der zweite eine von beiden beglaubigte Abschrift des Hinterlegungsactes.

§. 87.

Die Acten eines Notares, welcher an eine andere Stelle übersetzt worden ist, oder dessen Amtswirksamkeit aufgehört hat, sind, wenn nicht die in den §§. 144 und 145 angeführten Ausnahmen eintreten, in dem Notariatsarchive aufzubewahren.

§. 88.

Der Notar gestattet die Einsicht in die bei ihm aufbehaltenen Urschriften und ertheilt beglaubigte Abschriften von denselben den Parteien, ihren Rechtsnachfolgern, gesetzlichen Vertretern und Bevollmächtigten ohne Beschränkung, anderen Personen hingegen mit Zustimmung der Interessenten oder mit Bewilligung des Landesgerichts-Präsidenten, wenn sie nachweisen, ein berechtigtes Interesse an der Sache zu haben. Ausserdem ist dem Notare sowohl Geheimhaltung der Acten, als auch Verschwiegenheit zur strengen Pflicht gemacht.

§. 89.

Ausfertigungen oder Abschriften von Testamenten oder Codicillen dürfen, so lange der Erblasser lebt, bei Strafe der Suspension nur an ihn erfolgt werden.

Auf Ausfertigungen oder Abschriften von letztwilligen Anordnungen an andere Personen muss der Notar ausdrücken: dass der Erblasser bereits gestorben oder für todt erklärt worden ist.

§. 90.

Przy wydawaniu odpisów wierzytelnych zachowane być winny przepisy, wskazane dla notaryuszów co do autentycznych wyciągów. Notaryusz jednak, winien to wyraźnie dołożyć, że są jedynie odpisami wierzytelnemi. Jeżeli odpis wydanym zostaje z polecenia prezesa (§. 88), należy w klauzuli stwierdzającej zanotować datę i liczbę tej czynności, z odwołaniem się do tegoż polecenia.

§. 91.

Notaryusz winien na oryginale w aktach swych znajdującym się, a w braku miejsca, na arkuszu przyszyć się mającym, zanotować wydanie każdego odpisu, z wyrażeniem osoby, której go wydaje, oraz dnia, w którym się to stało.

§. 92.

Jeżeli tylko wyimek, t. j. wypis pewnych pojedynczych ustępów jakiego aktu notaryalnego lub poświadczenie o jego byciu żądanym zostaje, wówczas winien notaryusz tenże wypis co do ustępów w akcie znajdujących się, stwierdzić w taki sam sposób, jak odpis aktu, i wydać świadectwo z sumienną dokładnością.

§. 93.

Jeżeli akt od dwóch notaryuszów został przyjętym, wówczas może także drugi notaryusz wydawać odpisy i wyimki oddanego mu autentycznego wyciągu, z obowiązkiem poświadczenia ich wierzytelności, może także wydawać i świadectwa.

§. 94.

Zwłoka nieuzasadniona w udzielaniu odpisów, wyimków i świadectw, ulega karze wedle §. 72, a Izba notaryuszów może na żądanie strony interesowanej przeznaczyć innego notaryusza do wydania takowych.

§. 95.

Oryginał nie może być wydanym przez notaryusza, oprócz przypadków w niniejszej ordynacyi notaryatu wyraźnie przewidzianych, nikomu innemu jak tylko sądowi za poleceniem sądowem, lub Izbie notaryuszów, na drodze dyscyplinarnej.

Notaryusz winien w razie takowego polecenia, wypis autentyczny z oryginału, wydać się mającego, którego zupełna zgodność tak przez niego, jakoteż i przez sąd lub Izbę notaryuszów, podpisem i przyłożeniem pieczęci urzędowej stwierdzoną być winna, zachować w tem samem miejscu, w którem znajdował się oryginał i wypis takowej zatrzymać nawet po zwróceniu oryginału, jeżeli tego sąd lub Izba wyraźnie nie zabroniła, z dołożeniem odpowiedniej na to uwagi.

§. 96.

Skoro tylko notaryusz otrzymuje wiadomość o zgonie osoby, której rozporządzenie ostatniej woli w aktach jego znajduje się, winien, nie czekając na polecenie, złożyć toż rozporządzenie w oryginale temu sądowi, w którego obrębie ma siedlisko swego urzędu, a jeżeli w temże samem miejscu jest także sąd, do którego należy pertraktacya, wówczas winien go temuż sądowi natychmiast oddać. W sądzie sporządzonym zostaje niezwłocznie protokół co do stanu pieczęci, jeżeli się jakie znajdują, i co do odpieczę-

§. 90.

Bei Ertheilung beglaubigter Abschriften sind dieselben Vorschriften zu beobachten welche den Notaren hinsichtlich der authentischen Ausfertigungen vorgezeichnet sind. Denselben ist jedoch ausdrücklich beizusetzen, dass sie nur beglaubigte Abschriften seien

Wird die Abschrift über Bewilligung des Präsidenten (§. 88) ertheilt, so muss diess in der Bestätigungsclausel durch Beziehung der Bewilligung mit Datum und Geschäftszahl bemerkt werden.

§. 91.

Der Notar hat auf der in seinen Acten befindlichen Urschrift und bei Ermangelung des Raumes auf einem ihr anzuheftenden Bogen die Ertheilung jeder Abschrift mit Bezeichnung der Person, an welche er sie ertheilt hat, und des Tages, an welchem diess geschehen ist, anzumerken.

§. 92.

Wenn nur ein Auszug, d. i. nur die Abschrift bestimmter einzelner Stellen aus einem Notariatsacte oder ein Zeugniss über das Dasein desselben verlangt wird, so muss der Notar den Auszug bezüglich der darin aufgenommenen Stellen auf gleiche Art, wie die Abschrift bestätigen, und das Zeugniss mit gewissenhafter Genauigkeit ausstellen.

§. 93.

Ist ein Act von zwei Notaren aufgenommen worden, so kann der zweite Notar von der ihm übergebenen authentischen Ausfertigung ebenfalls, jedoch nur beglaubigte Abschriften und Auszüge, sowie auch Zeugnisse ertheilen.

§. 94.

Eine unbegründete Verzögerung in Ertheilung von Abschriften, Auszügen oder Zeugnissen wird nach §. 72 geahndet und die Notariatskammer kann auf Verlangen des Betheiligten einen anderen Notar zur Ausfolgung abordnen.

§. 95.

Eine Urschrift darf von dem Notare ausser den in dieser Notariats-Ordnung ausdrücklich vorgesehenen Fällen nur über gerichtlichen Auftrag an das Gericht oder im Disciplinarwege an die Notariatskammer ausgefolgt werden.

Der Notar muss im Falle eines solchen Auftrages von der auszufolgenden Urschrift eine authentische Ausfertigung, deren genaue Uebereinstimmung sowohl von ihm, als auch von dem Gerichte oder der Notariatskammer durch Unterschrift und Beidrückung des Amtssiegels bestätiget wird, an dem Platze der ausgefolgten Urschrift verwahren, und auch nach dessen Zurückgelangen aufbehalten. Es dürfen davon bis zum Zurückgelangen der Urschrift, wenn das Gericht oder die Kammer es nicht ausdrücklich zu untersagen fand, Abschriften mit entsprechender Bemerkung ertheilt werden.

§. 96.

Sobald der Notar in Kenntniss des Todes einer Person kommt, deren letztwillige Anordnung sich in seinen Acten befindet, so hat er, ohne erst einen Auftrag abzuwarten, die letztwillige Anordnung in der Urschrift dem Gerichte, in dessen Sprengel er seinen Amtssitz hat und falls sich das Abhandlungsgericht daselbst befindet, sogleich diesem zu übergeben. Bei dem Gerichte wird unverzüglich in Gegenwart des Notares das Protokoll über den Zu-

towania, a to w obecności notaryusza. Wyciąg autentyczny winien być wydany albo sądowi, jeżeli ten potrzebę zatrzymania oryginału uznaje, albo notaryuszowi, a to natychmiast.

Po uczynionem użyciu urzędowem, winien sąd nazad zwrócić oryginał notaryuszowi.

Jeżeli władza pertraktacyjna nie znajduje się w okręgu notaryusza, a przeto odjęcie pieczęci i sporządzenie protokołu w tymże przedmiocie odbywa się w sądzie tego miejsca, w którym notaryusz ma siedlisko swoje, wówczas winien tenże sąd wyciąg autentyczny, odesłać się mający, podpisać i takowy natychmiast sądowi pertraktacyjnemu przesłać.

Jeżeli rozporządzenie ostatniej woli przyjętem zostaje przez dwóch notaryuszów, lub składa się do rąk dwóch notaryuszów, wówczas winien pierwszy notaryusz postąpić wedle powyższego przepisu. Drugi zaś obowiązanym jest, zaraz po otrzymanej wiadomości o śmierci testatora, donieść władzy pertraktacyjnej o istnieniu takowego rozporządzenia.

§. 97.

Każdy notaryusz winien prowadzić wykaz chronologiczny w nieprzerwanej kolei liczb, do którego to wykazu, każdy akt przez niego przyjęty, natychmiast zaciągnionym być ma.

§. 98.

Repertoryum składa się z sześciu rubryk, obejmować mających:

1. Liczbę czynności notaryusza, która przez cały przeciąg czasu jego działalności urzędowej, w tem samem miejscu, albo okręgu, nieprzerwanie prowadzoną być winna;
2. datę, to jest dzień, miesiąc i rok aktu;
3. imię i nazwisko, stan i zamieszkanie stron;
4. gatunek interesu;
5. przedmiot umowy lub interesu z wyrażeniem ilości szacunkowej, jeżeli takowa jest oznaczona w akcie;
6. uwagi, jeżeli jakie poczynione być mogą i mianowicie przy legalizacyach i świadectwach życia, podpisy osób wedle §§. 74 i 79.

§. 99.

Repertoryum należy prowadzić jasno, bez skrobania i w taki sposób, aby między jedną czynności liczbą a drugą, nie znajdowało się żadne miejsce próżne na wiersz cały.

Notaryusz winien podpisać każdę stronicę, gdy tylko jest zupełnie zapisaną i wycisnąć pieczęć swoję na karcie pierwszej i ostatniej.

§. 100.

Repertoryum złożone z 25—50 lub 100 kart, stosownie do żądania, winno być parafowanem i udzielonem od archiwum notaryalnego, każdemu notaryuszowi, a to na jego koszt. Notaryusz zaś nie może używać innego, a nawet ani nowego od archiwum otrzymanego, dopóki dawne zupełnie zapisanem i należycie podpisanem nie będzie. Dyrektor archiwu winien podpisać ostatnią kartę i przyłożyć pieczęć urzędową, z wyrażeniem ilości kart, winien zanotować liczbę tychże i czas, w którym wydane zostały.

stand der allenfalls angebrachten Siegel und über die Entsiegelung aufgenommen wird. Eine authentische Ausfertigung ist entweder dem Gerichte, oder, wenn dieses die Urschrift zu behalten findet, dem Notare sogleich auszufolgen

Nach gemachtem Amtsgebrauche ist die Urschrift von dem Gerichte wieder an den Notar zurück zu leiten.

Wenn die Abhandlungsbehörde nicht im Bezirke des Notares ist, und daher die Entsiegelung mit Aufnahme des Protokolles darüber bei dem Gerichte des Ortes, wo der Notar seinen Amtssitz hat, geschieht, hat letzteres die einzusendende authentische Ausfertigung zu unterzeichnen und sofort an das Abhandlungsgericht zu übermitteln.

Ist eine letztwillige Anordnung von zwei Notaren aufgenommen, oder zu Handen zweier Notare hinterlegt worden, so hat der erste Notar sich nach der obigen Vorschrift zu benehmen. Der zweite dagegen ist verpflichtet, gleich nach erlangter Kenntniss von dem Tode des Testators die Anzeige von dem Bestande einer solchen Anordnung an die Abhandlungsbehörde zu erstatten.

§. 97.

Jeder Notar führt ein chronologisches Verzeichniss mit ununterbrochener Zahlenreihe, in welches er jeden von ihm aufgenommenen Act sogleich einzutragen hat.

§. 98.

Das Repertorium enthält sechs Rubriken, und zwar:

1. für die Geschäftszahl des Notares, welche durch die ganze Zeit seiner Amtswirksamkeit in demselben Orte oder Bezirke ununterbrochen fortgeführt wird;
2. für das Datum, d. i. Tag, Monat und Jahr des Actes;
3. für den Vor- und Zunamen, Stand und Wohnort der Parteien;
4. für die Eigenschaft des Geschäftes;
5. für das Vertrags- oder Geschäftsobject mit Angabe des Werthbetrages, wenn er in dem Acte bestimmt ist,
6. für allfällige Anmerkungen, insbesondere bei Legalisirungen und Lebenszeugnissen für die Unterschriften (§§. 74 und 79).

§. 99.

Das Repertorium muss deutlich ohne Radirung und so geführt werden, dass von einer Geschäftszahl zur anderen kein Raum für eine ganze Zeile leer bleibt.

Der Notar unterschreibt jede einzelne Seite, sobald sie voll geschrieben ist, und drückt auf dem ersten und letzten Blatte sein Siegel bei.

§. 100.

Das Repertorium wird, parafirt in der verlangten Zahl von 25, 50 oder 100 Blättern, jedem Notare auf seine Kosten von dem Notariatsarchive beigestellt, und der Notar darf sich keines anderen Repertoriums bedienen, auch das vom Archive erhaltene neue Repertorium erst benützen, wenn das alte vollgeschrieben und gehörig gefertiget ist. Der Director des Archives unterfertiget unter Angabe der Blätterzahl das letzte Blatt und fügt das Archivs-Siegel bei, auch hält er eine Vormerkung über die Zahl der Blätter und über die Zeit, wann sie ausgefolgt wurden.

§. 101.

Oprócz reportoryum, winien każdy notaryusz utrzymywać następne jeszcze wykazy:

1. Wykaz alfabetyczny imion wszystkich osób, których dotyczą należące do repertoryum akta, przez niego przyjęte lub ułożone, w którym to wykazie należy obok imienia strony, wyrazić numera wszelkich czynności, do tychże osób odnoszących się, a to końcem wynalezienia aktu.

2. Wykaz szczególny imion wszystkich osób, których rozporządzenia ostatniej woli przez niego przyjętemi lub u niego złożonemi zostały, a to równie z wyrażeniem numerów tych czynności.

Po śmierci tychże osób, winien w owym szczególnym wykazie uwidocznić, że osoba już zmarła.

3. W jego kancelaryi winien być przybitym wykaz wszystkich osób pod kuratelą, opieką lub przedłużoną władzą ojcowską zostających, w miejscu lub okręgu, wktórym urzęduje; wykaz takowy winien mu sąd oddać zaraz przy objęciu urzędu, a to w celu dalszej kontynuacyi, winien mu udzielić wiadomość o każdym przypadku owej kurateli, opieki, lub przedłużenia władzy ojcowskiej.

§. 102.

W pierwszych dziesięciu dniach każdego kwartału, wedle roku słonecznego, winien każdy notaryusz złożyć w archiwum właściwem dokładny i uwierzytelniony przez niego odpis repertoryum, lub doniesienie uczynić, iż żadna czynność nie zaszła, a nawet samo repertoryum złoży się, jeżeli jest zupełnie już zapisanem.

Przełożony nad archiwum, winien go sprawdzić, Izbie notaryuszów, jeżeli jakie spostrzega błędy, stosowne przedstawić wnioski, a zarazem starać się o to, aby repertoryum oryginalne, jak najrychlej było zwrócone.

§. 103.

Notaryusz winien zachować pieczęć swą pod szczególnem zamknięciem. W przypadku zatracenia tejże, winien o tem zawiadomić niezwłocznie Izbę notaryuszów, która poleca przełożonemu nad archiwum wydanie notaryuszowi innej pieczęci na jego koszt sprawionej, od zatraconej odróżnić się mającej.

Jeżeli pieczęć zatracona wynajduje się, nie może jej notaryusz używać, lecz winien ją oddać do archiwum.

§. 104.

Jeżeli notaryusz urzędować przestaje, należy pieczęć oddać natychmiast do archiwum notaryalnego, przełożony zaś winien ją zrobić niezdatną do użycia przez nacięcie któreby jednak rozpoznaniu pieczęci nie przeszkadzało.

§. 105.

Jeżeli notaryusz przeniesionym zostaje, wówczas winien przy otrzymsniu nowej pieczęci, oddać dawną.

§. 106.

Niezachowanie przepisów w tym rozdziale wymienionych, w przypadkach, w których co innego postanowionem nie jest, ulega karom porządkowym, a wedle okoliczności karom dyscyplinarnym pieniężnym.

§. 101.

Ausser dem Repertorium führt jeder Notar noch folgende Verzeichnisse:

1. Ein alphabetisches Verzeichniss der Namen aller Personen, welche die von ihm aufgenommenen oder verfassten in das Repertorium gehörigen Acte betreffen, und worin bei dem Namen der Partei zum Behufe der Auffindung des Actes alle sie betreffenden Geschäftszahlen des Repertoriums angeführt werden.

2. Ein besonderes Namensverzeichniss aller Personen, deren letztwillige Verfügungen von ihm aufgenommen oder bei ihm hinterlegt worden sind, ebenfalls mit Beifügung der Geschäftszahlen.

Nach dem Tode dieser Personen hat er in diesem besonderen Verzeichnisse den Todfall ersichtlich zu machen.

3. Ein in seiner Kanzlei stets angeheftetes Verzeichniss aller in dem Orte oder Bezirke, für welchen er bestellt ist, unter Curatel, Vormundschaft oder verlängerter väterlicher Gewalt befindlichen Personen; dieses Verzeichniss muss ihm das Gericht gleich bei seinem Amtsantritte übergeben und zum Zwecke der Fortsetzung desselben, jeden Fall einer neuen Curatel, Vormundschaft oder Verlängerung der väterlichen Gewalt mittheilen.

§. 102.

Innerhalb der ersten zehn Tage eines jeden Vierteljahres nach dem Solarjahre gerechnet, überreicht der Notar beim bezüglichen Archive eine genaue von ihm beglaubigte Abschrift des Repertoriums oder die Fehlanzeige, und wenn das Repertorium voll geschrieben ist, dieses selbst.

Der Archivs-Vorstand hat es zu prüfen, bei bemerkten Mängeln die geeigneten Anträge an die Notariatskammer zu stellen und für die schleunigste Zurückstellung des Original-Repertoriums zu sorgen.

§. 103.

Der Notar muss sein Siegel unter besonderer Sperre verwahren. Im Falle des Verlustes muss er sogleich die Anzeige an die Notariatskammer machen, welche ihm durch den Archivs-Vorstand ein anderes von dem verlorenen unterscheidbares Siegel auf seine Kosten anfertigen lässt.

Wird jenes wieder gefunden, so darf er sich desselben nicht bedienen, sondern muss es an das Archiv abliefern.

§. 104.

Das Siegel muss, wenn die Amtswirksamkeit eines Notares aufgehört hat, sogleich an das Notariatsarchiv eingeliefert werden, wornach es der Vorstand durch einen Einschnitt, der das Erkennen nicht hindert, unbrauchbar machen lässt.

§. 105.

Wird ein Notar übersetzt, so muss sein altes Siegel eingeliefert, und ein neues ausgefertiget werden.

§. 106.

Die Nichtbeachtung der in diesem Hauptstücke gegebenen Vorschriften ist in den Fällen, in welchen nicht etwas anderes vorgeschrieben ist, durch Ordnungsstrafen nach Umständen durch Disciplinargeldstrafen zu ahnden.

Rozdział dwunasty.

O należytościach notaryalnych.

§. 107.

Notaryusze pobierają za swe urzędowe czynności, należytości wedle załączonej taryfy.

Wykraczający przeciw taryfie, podpadają karze pieniężnej, wynoszącej w dwójnasób to, co powzięli nad należytość.

Oprócz tego, winien stronie zwrócić nadwyżkę nadebraną.

§. 108.

Umowy o wyższe zapłaty, są nieważne i pociągają za sobą karę zasuspendowania notaryusza.

Notaryusz może wprawdzie przestać na mniejszej ilości, jeżeli jaka czynność wymaga mniejszego nad zwykły, trudu i czasu, lub jeżeli z chodzi wzgląd szczególny dla osoby; może nawet zrzec się zupełnie swej należytości, lecz nie może zawierać poprzednio żadnego układu nawet o obliczenie mniejszej zapłaty, a to pod karą pieniężną.

§ 109.

Za należytość, odpowiadają solidarnie wszyscy żądający aktu, zamawiający takowy, lub występujący jako strony przy jego przyjęciu.

§. 110.

Notaryuszowi służy prawo żądania swej należytości i stęplów przez stronę niedostarczonych, a to natychmiast po sporządzeniu aktu. Notaryuszowi zapłacić się ma natychmiast należytość jego, nawet i w tym przypadku, jeżeliby akt rozpoczęty nie doszedł do skutku, bez przewinienia w tem z jego strony. Wyciągi autentyczne, odpisy wierzytelne, wyimki i świadectwa, obowiązany jest wydać notaryusz, dopiero po zapłaceniu jego należytości.

§. 111.

W przypadku spółdziałania dwóch notaryuszów, otrzymuje drugi nagrodę za czynność i poświęcenie czasu, należytość oddalenia się i koszta podróży, jednakże bez procentowego dodatku. Po dopełnieniu aktu, winna być także zapłacona należytość za autentyczny wyciąg, który drugiemu notaryuszowi wydanym być ma.

§. 112

Jeżeli notaryuszowi zasuspendowanemu dodanym zostaje zastępca (substytut), wówczas pobiera tenże nietylko należytości za własne akta i poświadczenia, ale oraz i wyciągi, odpisy, wyimki i świadectwa z aktów zasuspendowanego notaryusza. Każdy układ o podział należytości, jest nieważnym.

W innych przypadkach zastępstwa, może nastąpić porozumienie się między obudwoma co do podziału należytości.

§. 113.

Skargi stron, odnoszące się do należytości notaryalnych, rozstrzyga Izba notaryuszów.

Jeżeli strona nie przestaje na obliczeniu należytości i o wymiar takowej udaje się do Izby notaryuszów, lub też sam notarynsz, w razie wątpliwości lub innego jakiego

Zwölftes Hauptstück.

Notariatsgebühren.

§. 107.

Die Notare beziehen für ihre Amtshandlungen die Gebühren nach dem beigefügten Tarife.

Sie verfallen durch Ueberschreitung des Tarifes in eine Geldstrafe, welche das Doppelte der Uebergebühr beträgt.

Ausserdem müssen sie die bezogene Uebergebühr an die Partei zurückstellen.

§. 108.

Verträge über ein höheres Mass der Gebühren sind ungiltig und werden mit Suspension des Notares bestraft.

Der Notar kann zwar, wenn ein einzelnes Geschäft eine ungewöhnlich geringe Mühe und Zeit erforderte, oder aus besonderer Rücksicht für eine Partei sich mit einem geringeren Betrage begnügen, selbst auf seine Gebühren gänzlich verzichten, aber er darf bei Geldstrafe auch über eine mindere Gebührenberechnung kein vorläufiges Uebereinkommen schliessen.

§. 109.

Für die Gebühren haften zur ungetheilten Hand alle diejenigen, die den Act verlangen, bestellen, oder bei dessen Aufnahme als Parteien einschreiten.

§. 110.

Der Notar ist berechtiget, sobald der Act vollzogen ist, die Bezahlung seiner Gebühren und der nicht von der Partei selbst beigebrachten Stämpel zu verlangen. Dem Notare sind die Gebühren auch in dem Falle sogleich zu entrichten, wenn der angefangene Act ohne sein Verschulden unvollendet bleibt. Authentische Ausfertigungen, beglaubigte Abschriften, Auszüge und Zeugnisse ist der Notar erst nach erfolgter Bezahlung der Gebühren auszufolgen verbunden.

§. 111.

Im Falle der Mitwirkung zweier Notare bezieht der zweite das Geschäfts- oder Zeithonorar, die allfälligen Entfernungsgebühren und Reisekosten, nicht aber auch den Percentual-Zuschuss. Auch muss bei Vollendung des Actes die Gebühr für die an den zweiten Notar auszufolgende authentische Ausfertigung bezahlt werden.

§. 112.

Wenn für einen suspendirten Notar ein Substitut bestellt wurde, so bezieht dieser nicht nur die Gebühren für die eigenen Acte und Beurkundungen, sondern auch für die Ausfertigungen, Abschriften, Auszüge und Zeugnisse aus den Acten des suspendirten Notares. Jedes Uebereinkommen über Gebührentheilung ist ungiltig.

In den übrigen Fällen der Substitution kann zwischen Beiden ein Einverständniss über die Theilung der Gebühren stattfinden.

§. 113.

Ueber Beschwerden der Parteien in Betreff der Notariatsgebühren hat die Notariatskammer zu entscheiden.

Wenn die Partei mit der Berechnung der Gebühren nicht einverstanden ist, und sich um ihre Bemessung an die Notariatskammer wendet, oder der Notar selbst wegen eines

wypadku, wymiar takowy pozostawia Izbie, tedy ilość poprzednio przez notaryusza obliczona, złożoną być winna natychmiast, przy zastrzeżeniu w swym czasie zwrotu przewyżki, jeżeliby się jaka okazała.

§. 114.

Jeżeli strona uciążoną zostaje przez to, że notaryusz strawił na jakiej czynności dłuższy czas, nad ten, jakiego czynność w stosunku jego potrzeby wymagała, wówczas może Izba notaryuszów zniżyć nagrodę w miarę tego czasu, jaki do zwyczajnego załatwienia tejże szczególnej czynności za dostateczny uznaje.

§. 115.

Za akt notaryalny, nieważny dla wady w formie lub z innych przyczyn, przez notaryusza poznalnych, równie jak za należyte poświadczenia, wyciągi, odpisy, wyimki lub świadectwa, nie należy się żadna zapłata, a nawet zwrot tego co już zapłaconem było, żądanem być może.

§. 116.

Przepisy o ściąganiu należytości sądowych, stosują się także i do ściągania należytości notaryalnych, o ile wykaz takowych przez Izbę notaryuszów rozpoznanym i za zgodny z przepisami uznanym został.

Rozdział trzynasty.

Archiwa notaryalne.

§. 117.

W siedzibie każdego sądu krajowego wyższego, znajdować się będzie archiwum notaryalne, przeznaczone do przyjmowania i trwałego zachowania aktów i pięczęci notaryuszów, którzy albo wystąpili z urzędu, albo pomarli.

W obrębie sądu krajowego wyższego, mogą być urządzone także i dwa lub więcej archiwów notaryalnych wedle potrzeby, w tym przypadku należy dla każdego z nich przeznaczyć pewny okrąg.

§. 118.

Dla każdego archiwum notaryalnego, ustanowić należy dyrektora, któremu wedle potrzeby jeden adjunkt, mający zastępować jego miejsce w razie przeszkody, przydanym być winien. Jeżeliby takiego nie było, winien prezydent sądu krajowego wyższego, w razie potrzeby mianować zastępcę i polecić mu prowadzenie interesów, przez czas trwania zachodzącej przeszkody. Interesa kancelaryjne, przechodzą do sekretarza. Minister sprawiedliwości mianuje dyrektora, adjunktów i sekretarza.

Będą oprócz tego ustanowieni przy archiwach urzędnicy podrzędni i słudzy wedle potrzeby.

§. 119.

Na dyrektorów i adjunktów, mianować należy zasłużonych notaryuszów, o ile to uskutecznić można.

W tym celu przedstawić winno kolegium notaryuszów, w okręgu archiwum znajdujących się trzech kandydatów, które to przedstawienie przeseła ministrowi sprawie-

Zweifels oder eines erhobenen Anstandes diese Bemessung der Kammer in Anspruch nehmen will, so ist doch der von dem Notare vorläufig berechnete Betrag gegen seinerzeitigen Rückersatz der allfälligen Uebergebühr sogleich zu erlegen.

§. 114.

Wird eine Partei dadurch überbürdet, dass der Notar eine unverhältnissmässig lange Zeit zu einem Geschäfte verwendet hat, so kann die Notariatskammer das Honorar nach jenem Zeitmasse ermässigen, welches sie bei gewöhnlicher Behandlung des speciellen Geschäftes als genügend erachtet.

§. 115.

Für einen wegen Formgebrechen oder aus anderen für den Notar erkennbaren Gründen ungiltigen Notariatsact, sowie für unregelmässige Beurkundungen, Ausfertigungen, Abschriften, Auszüge und Zeugnisse sind keine Gebühren zu entrichten, und die bereits bezahlten können zurückgefordert werden.

§. 116

Rücksichtlich der Eintreibung der Notariatsgebühren gelten die für die Einbringung gerichtlicher Gebühren bestehenden Vorschriften, insofern der Ausweis von der Notariatskammer geprüft und richtig befunden worden ist.

Dreizehntes Hauptstück.

Notariatsarchive.

§. 117.

Am Sitze eines jeden Oberlandesgerichtes wird ein Notariatsarchiv bestehen, welches zur Uebernahme und dauernden Verwahrung der Acten und Siegel ausser Amt getretener oder verstorbener Notare bestimmt ist.

Nach Erforderniss können in einem Oberlandesgerichtssprengel auch zwei oder mehrere Notariatsarchive errichtet werden; in diesem Falle muss jedem von ihnen ein bestimmter Bezirk zugewiesen werden.

§. 118.

Bei jedem Notariatsarchive wird ein Director angestellt, welchem nach Bedürfniss ein Adjunct, der im Verhinderungsfalle die Stelle des Directors vertritt, an die Seite zu geben ist. In Ermanglung eines solchen ist erforderlichen Falles von dem Oberlandesgerichts-Präsidenten ein Stellvertreter für die Dauer der Verhinderung mit der Führung der Geschäfte zu beauftragen. Die Kanzleigeschäfte werden einem Secretäre übertragen. Die Ernennung des Directors, Adjuncten und Secretärs ist dem Justizminister vorbehalten.

Ausserdem werden bei den Archiven Unterbeamte und Diener nach Erforderniss angestellt.

§. 119.

Zu Directoren und Adjuncten sollen nach Thunlichkeit verdienstvolle Notare ernannt werden.

Zu diesem Zwecke hat das Collegium der sämmtlichen Notare des Archivsbezirkes einen Ternavorschlag zu erstatten, welcher von dem Präsidenten des Oberlandesgerichtes, in

dliwości prezydent sądu kraiowego wyższego, w którego obrębie znajduje się archiwum notaryalne, przy dołączeniu swej opinii, za porozumieniem się z prokuratorem jeneralnym.

§. 120.

Archiwum notaryalne winno udzielać wiadomości i objaśnień co do aktów w archiwu zachowanych, oraz udzielać wyciągów z tychże, odpisów, wyimków i świadectw.

Przepisy wydane dla notaryaszów, stosują się także w powszechności i do archiwum, o ile zastosowane być mogą.

§. 121.

Na udzielenie wyciągów, odpisów, wyimków, świadectw i objaśnień, lub na przejrzenie aktów, może dozwolić jedynie przełożony nad archiwum.

Żądanie takowego pozwolenia, może być wniesionem ustnie.

Pozwolenie może być udzielonem tylko tym osobom, którym go notaryusz udzielić jest mocen.

§. 122.

Jeżeli przełożony nad archiwum, przeciw udzieleniu takowego pozwolenia znajduje trudności, winien się porozumieć w tym względzie z Izbą notaryuszów. W razie odmówienia, należy wydać natychmiast stronie, z prożbą odsuniętej, powody odmówienia na piśmie, jeżeli tego żąda; a jeżeli strona mniema, że się jej przykrość stała, służy jej prawo przedłożenia zażalenia swego prezydentowi sądu krajowego wyższego, który w tym względzie ostatecznie orzeka.

§. 123.

Przy wydaniu jakiegobądź wyciągu z archiwum należy zanotować wyraźnie w klauzuli wydawczej wszelkie wady oryginału, jakieby się tylko znajdowały, a same przez się z treści dokumentu poznanemi być nie mogły.

§. 124.

Wyciągi z archiwów, winny być kolacyonowane przez przełożonego nad archiwum i natychmiast podpisane. Na wyciągach, pieczęć archiwalną wycisnąć należy.

§. 125.

Jak tylko archiwum otrzymuje wiadomość o śmierci jakiej osoby, której rozporządzenie ostatniej woli znajduje się w aktach archiwalnych, należy postąpić wedle przepisu §. 96.

§. 126.

Należytości archiwalne wpływać winny do kasy tegoż archiwum. Skargi co do wymiaru takich należytości, zanoszone być mają do sądu krajowego wyższego, końcem ostatecznej decyzyi.

§. 127.

Przepisy potrzebne tak co do płacy urzędników archiwalnych, jako też co do zachowania aktów i porządku kasowego, wydane będą przez szczególne rozporządzenie.

dessen Sprengel sich das Notariatsarchiv befindet, unter Beifügung seines im Einvernehmen mit dem Generalprocurator zu erstattenden Gutachtens an den Justizminister zu leiten ist.

§. 120.

Die Notariatsarchive haben über die im Archive verwahrten Acten Auskünfte, und von denselben Ausfertigungen, Abschriften, Auszüge oder Zeugnisse zu ertheilen.

Im Allgemeinen sind vom Archive die für Notare ertheilten Vorschriften, soweit sie anwendbar sind, zu beobachten.

§. 121.

Nur der Vorstand des Archives darf die Ertheilung von Ausfertigungen, Abschriften, Auszügen, Zeugnissen und Auskünften oder die Einsicht der Acten bewilligen.

Das Ersuchen um die Bewilligung kann mündlich gestellt werden.

Diese Bewilligung kann nur solchen Personen ertheilt werden, welchen sie der Notar ertheilen darf.

§. 122.

Wenn der Archivsvorstand gegen die Bewilligung Bedenken trägt, hat er die Notariatskammer zu vernehmen. Im Verweigerungsfalle sind der abgewiesenen Partei auf Verlangen die Weigerungsgründe sogleich schriftlich auszufolgen, und wenn sie sich beschwert erachtet, ist sie berechtiget ihre Beschwerde an den Oberlandesgerichtspräsidenten zu bringen, welcher darüber endgiltig entscheidet.

§. 123.

Bei Ertheilung was immer für einer Ausfertigung des Archives sind in der Ausfertigungsclausel jene allfälligen Gebrechen der Urschrift, welche nicht schon von selbst aus dem Inhalte der Urkunde erkennbar sind, ausdrücklich zu bemerken.

§. 124.

Die Ausfertigungen der Archive sind von dem Archivsvorstande zu collationiren, und sofort zu unterzeichnen. Auch ist den Ausfertigungen das Archivssiegel beizudrücken.

§. 125.

Sobald das Archiv Kenntniss von dem Tode einer Person erhält, deren letztwillige Anordnung sich in den Archivsacten befindet, muss nach §. 96 vorgegangen werden.

§. 126.

Die Archivsgebühren haben in die Archivscasse zu fliessen. Beschwerden über die Gebührenbemessung der Archive sind bei dem Oberlandesgerichte zur endgiltigen Entscheidung anzubringen.

§. 127.

Sowohl über die Besoldung der Archivsbeamten, als auch über die Actenverwahrung und über die Casseführung werden die erforderlichen Vorschriften in einer besonderen Verordnung erlassen.

Rozdział czternasty.

O Izbach notaryuszów.

§. 128.

W miejscach, w których się znajduje archiwum notaryalne, utworzoną będzie Izba notaryuszów dla bezpośredniego kierunku rzeczy notaryalnej, a to z władzą działalności w całej przestrzeni okręgu dotyczącego archiwum notaryalnego.

§. 129.

Notaryusze okręgu każdego archiwum notaryalnego, składają kolegium, z którego Izba notaryuszów utworzoną być ma.

§. 130.

Dyrektor archiwum notaryalnego, jest oraz przełożonym Izby notaryuszów. W razie zachodzącej przeszkody zastępuje miejsce jego adjunkt. Gdzie nie ma adjunkta, winien prezydent sądu krajowego wyższego urządzić zastępstwo. Izba notaryuszów składa się z przełożonego i z czterech przynajmniej, a najwięcej z ośmiu członków, którzy przez notaryuszów, do okręgu Izby należących, wybranymi być winni. Sekretarz archiwum notaryalnego, jest zarazem sekretarzem Izby.

§. 131.

Połowa przynajmniej członków, składać się winna z notaryuszów tego miejsca, w którym Izba ma siedlisko swoje. Sprawowanie tej służby jest bezpłatne i trwa z wyłączeniem połowy członków po pierwszych dwóch latach występujących, przez lat trzy, po których jednak upływie, na nowo obranymi być mogą.

Na miejsce każdej po upływie trzech lat służby, występującej połowy przedsięwziętym być winien nowy wybór.

§. 132.

Żaden notaryusz nie może się wymówić od przyjęcia wypadłego nań wyboru, jeżeli od jego wystąpienia z Izby lat trzy upłynęło; może jednak dla ważnych przyczyn być uwolnionym na własne żądanie przez prezesa sądu krajowego wyższego za porozumieniem prokuratora jeneralnego po wysłuchaniu Izby.

§. 133.

Dla zaradzenia w przypadkach przeszkody, jakiej członkowie Izby notaryuszów doznawać mogą, obranymi być winni zastępcy w ten sam sposób i na ten sam przeciąg czasu.

§. 134.

Powołaniem Izby notaryuszów, jest: podawać projekta co do odmian w organizmie notaryatu, mianowicie co do pomnożenia lub zmniejszenia posad, połączenia lub dzielenia okręgów notaryalnych, przenoszenia siedzib notaryuszów, i t. p., tudzież co do przepisów dla tego urzędu i taryfy należytości notaryalnych.

§. 135.

Przepisy, istniejące co do przedstawiania na posady, co do składania kaucyi, zaprzysiężenia i zaznaczenia, wskazują oraz o ile Izby notaryalne powołanemi są do wpływu, na obsadzanie miejsc notaryalnych zdatnymi i godnymi kandydatami. Przepisy co do ich działalności, odnoszące się do egzaminów notaryalnych, obejmuje ustawa o egzaminach rządowych, uzdatniających do służby sądowej.

Vierzehntes Hauptstück.

Notariatskammern.

§. 128.

An den Orten, wo sich ein Notariatsarchiv befindet, wird eine Notariatskammer zur unmittelbaren Leitung des Notariatswesens, mit der Wirksamkeit im ganzen Gebiete des bezüglichen Notariatsarchivs-Bezirkes, errichtet werden.

§. 129.

Die Notare des Bezirkes eines jeden Notariatsarchives bilden ein Collegium, aus welchem die Kammer hervorzugehen hat.

§. 130.

Der Director des Notariatsarchives ist Vorstand der Notariatskammer. Im Falle der Verhinderung ist der Adjunct sein Stellvertreter. Wo kein solcher besteht, ist von dem Oberlandesgerichts-Präsidenten für die Stellvertretung Sorge zu tragen. Die Notariatskammer besteht ausser dem Vorstande aus mindestens vier und höchstens acht Mitgliedern, welche von den Notaren des Bezirkes der Notariatskammer zu wählen sind. Der Secretär des Notariatsarchives ist zugleich Secretär der Kammer.

§. 131.

Wenigstens die Hälfte der Mitglieder muss aus Notaren des Ortes bestehen, wo die Kammer ihren Sitz hat. Ihre Dienstleistung ist unentgeltlich und dauert mit Ausnahme der nach den ersten zwei Jahren austretenden Hälfte drei Jahre, nach deren Ablauf sie jedoch neuerdings gewählt werden können.

Für jede nach Ablauf der drei Dienstjahre austretende Hälfte wird eine neue Wahl vorgenommen.

§. 132.

Kein Notar darf die Annahme der auf ihn gefallenen Ernennung verweigern, wenn von seinem Austritte aus der Kammer drei Jahre verflossen sind; aber er kann aus erheblichen Gründen über sein Ansuchen nach Anhörung der Kammer vom Oberlandesgerichts-Präsidenten im Einvernehmen mit dem Generalprocurator enthoben werden.

§. 133.

Zur Vorsorge für die Fälle der Verhinderung der Mitglieder der Notariatskammer werden in derselben Weise und für dieselbe Dauer Stellvertreter gewählt

§. 134.

Die Notariatskammern sind berufen, Anträge über Aenderungen im Organismus des Notariates, namentlich über Vermehrung oder Verminderung der Stellen, Vereinigung oder Theilung von Notariatsbezirken, Verlegung der Amtssitze der Notare u. dgl., sowie auch über die Amtsvorschriften und über den Tarif der Gebühren der Notare zu stellen.

§. 135.

In wieferne die Notariatskammern berufen sind, auf die Besetzung der Notarstellen mit fähigen und würdigen Bewerbern Einfluss zu nehmen, ist in den Bestimmungen über den Besetzungsvorschlag, die Cautionslegung, die Beeidigung und Einzeichnung festgesetzt. Die Bestimmungen über ihre Wirksamkeit bezüglich der Notariatsprüfungen sind in dem Gesetze über die zu dem Justizdienste befähigenden Staatsprüfungen enthalten.

§. 136.

W wykazie, przez każdą Izbę notaryalną prowadzić się mającym, w którym każdy nowo-mianowany notaryusz, wedle §. 28, zapisać się jest obowiązany, winna Izba zamieścić i zanotować dzień objęcia przez niego urzędu, kary, jeżeli jakie nań wymierzono, i dzień, w którym jego działalność urzędowa ustała, oraz to, co odnośnie do jego aktów zarządzono. Izba utrzymuje także oddzielny wykaz co do praktykantów notaryalnych, notuje dzień, w którym praktykę zaczynają i wystąpienie z tejże, imię notaryusza, przy którym się odbywa, i złożenie egzaminu.

W tym celu winien notaryusz donieść natychmiast Izbie o przyjęciu praktykanta i o dniu przyjęcia; w przeciwnym razie czas praktyki nie doniesiony, nie rachuje się przy wykazywaniu tejże.

§. 137.

Jeżeli akt notaryusza uznanym został za nieważny, przez wyrok sądowy prawomocny, wówczas winna Izba notaryuszów, w której okręgu notaryusz się znajduje, nie tylko zrobić o tem adnotacyę, ale zarazem starać się, aby na oryginale zrobioną była uwaga co do unieważnienia aktu, oraz sądu, który nieważność orzekł, tudzież wzmianka o sądowej liczbie czynności. Sąd winien udzielić Izbie notaryuszów wiadomość o każdem prawomocnem orzeczeniu nieważności dokumentu notaryalnego.

§. 138.

Jeżeli przeciw notaryuszowi zachodzi ugruntowane podejrzenie, co do ważnych uchybień w jego urzędowaniu, wówczas mocen jest przełożony Izby notaryuszów w nagłych przypadkach zarządzić przeciw niemu śledztwo szczególne, a oraz donieść o tem jednocześnie prezydentowi sądu krajowego wyższego (§. 160).

Sledztwo odbywa protokolarnie komisya: notaryusz podpisuje protokół, a pierwsza usuwa natychmiast spostrzeżone błędy, i donosi Izbie o rezultacie śledztwa; a zarazem przedstawia stosowne wnioski.

§. 139.

Jeżeli z czynności urzędowej notaryusza okazują się poszlaki jakiego czynu, przez powszechne ustawy karne zakazanego, względem którego nie postępuje się jeszcze na drodze karnej, wówczas winna Izba udzielić o tem natychmiast potrzebne wiadomości prokuratorowi rządowemu, a zarazem donieść prezydentowi sądu krajowego wyższego.

§. 140.

Jeżeli notaryusz chce się oddalić ze swego miejsca mieszkania na czas dłuższy nad dni trzy, winien o tem donieść Izbie. Izba może mu udzielić urlop aż do czterech tygodni; na czas dłuższy, może tylko prezydent sądu krajowego wyższego dozwolić urlopu. W każdym zaś przypadku, należy się postarać o urządzenie potrzebnego zastępstwa.

§. 141.

Jeżeli notaryusz urzędu swego dla nieobecności, choroby, lub innej jakiej przyczyny wykonywać nie może, wówczas winna Izba notaryuszów zarządzić zastępstwo. Takowe zawisło na tem, że notaryusz, w temże samem miejscu lub okręgu sądu, albo

§. 136.

In dem bei jeder Notariatskammer zu führenden Verzeichnisse, in welches sich nach §. 28 jeder neu ernannte Notar einzuzeichnen gehalten ist, hat sohin die Kammer den Tag seines Amtsantrittes, die gegen ihn verhängten Strafen und den Tag, wann seine Amtswirksamkeit erloschen ist, einzutragen und zu bemerken, was bezüglich seiner Acten verfügt wurde. Sie führt ein besonderes Verzeichniss über die Notariatspraktikanten, und bemerkt in demselben den Tag des Eintrittes in die Praxis und des Austrittes aus derselben, den Notar, bei welchem sie genommen wird und die bestandene Prüfung.

Der Notar hat zu diesem Ende die Aufnahme eines Praktikanten und den Tag derselben sogleich der Kammer anzuzeigen, widrigenfalls die nicht angezeigte Zeit der Praxis bei Nachweisung derselben nicht gerechnet wird.

§. 137.

Wenn der Act eines Notares durch rechtskräftigen richterlichen Spruch ungiltig erklärt wird, so hat die Notariatskammer, in deren Bezirk sich der Notar befindet, diess nicht nur in Vormerkung zu nehmen, sondern auch dafür zu sorgen, dass auf der Urschrift die Bemerkung über die Ungiltigerklärung des Actes, und von welchem Gerichte sie erfolgt sei, mit Bezugnahme auf die Geschäftszahl des Gerichtes, angefügt werde. Der Notariatskammer ist von jeder rechtskräftigen Ungiltigerklärung einer Notariats-Urkunde durch das Gericht Mittheilung zu machen.

§. 138.

Wenn gegen einen Notar gegründeter Verdacht wichtiger Mängel in seiner Amtsführung vorkommt, ist der Vorsteher der Notariatskammer in dringenden Fällen berechtiget, gegen denselben eine specielle Untersuchung, unter gleichzeitiger Anzeige an den Oberlandesgerichts-Präsidenten anzuordnen (§. 160).

Ueber die Untersuchung nimmt die Commission ein Protokoll auf, welches der betreffende Notar unterfertiget, stellt bemerkte Mängel sogleich ab, und berichtet dann an die Kammer über das Resultat der Untersuchung mit den geeigneten Anträgen.

§. 139.

Ergeben sich aus der Amtshandlung eines Notares Anzeigungen einer durch die allgemeinen Strafgesetze verbotenen Handlung, worüber nicht bereits im strafrechtlichen Wege verfahren wird, so hat die Kammer sogleich die erforderliche Mittheilung an den Staatsanwalt, und zugleich die Anzeige an den Oberlandesgerichts-Präsidenten zu machen.

§. 140.

Will sich ein Notar auf länger als drei Tage von seinem Wohnorte entfernen, so muss er diess der Kammer anzeigen. Sie kann ihm Urlaub bis zur Dauer von vier Wochen bewilligen; auf längere Zeit kann nur der Oberlandesgerichts-Präsident Urlaub ertheilen. Jedenfalls muss wegen Substituirung die nothwendige Vorsorge getroffen werden.

§. 141.

Wenn ein Notar durch Abwesenheit, Krankheit oder durch einen anderen Grund verhindert ist, sein Amt auszuüben, hat die Notariatskammer die Substituirung zu veranlassen. Diese besteht darin, dass ein Notar desselben Ortes oder Gerichtsbezirkes oder in dessen

w braku onego, inny notaryusz w najbliższym okręgu sądu osiadły, przeznaczonym zostaje aby zastępował notaryusza, doznającego jakiej przeszkody.

§. 142.

Praktykant notaryalny, wtedy tylko mianowanym być może zastępcą, jeżeli złożył egzamin notaryalny ze skutkiem, i albo notaryusz zastąpiony składa deklaracyę, iż za niego odpowiadać będzie ze swej kaucyi, lub też ów sam składa oddzielną za siebie kaucyę. Na zastępstwo zasuspendowanego notaryusza, może być tenże ustanowionym w tym tylko przypadku, jeżeli składa oddzielną kaucyę. Praktykant notaryalny mianowany zastępcą, winien wykonać przysięgę w porządku przepisanym.

§. 143.

Jak tylko zastępstwo notaryusza potrzebnem się okazuje, winna Izba notaryuszów wystosować upowodowane przedstawienie do prezydenta sądu krajowego wyższego, w naglących zaś przypadkach, do prezydenta sądu krajowego, w którego siedzibie znajduje się Izba; ci zaś ustanawiają zastępcę, za zniesieniem się z prokuratorem jeneralnym lub prokuratorem rządowym, a to z takim skutkiem, że nowym aktom, które zastępca z powołaniem się wyraźnem na otrzymane polecenie zastępstwa przyjmuje, służy moc ważnego akta notaryalnego. W przypadkach szczególniej naglących, może Izba sama uczynić stosowne zarządzenie i donieść o takowem prezydentowi sądu krajowego wyższego.

§. 144.

Jeżeli notaryusz, którego kancelarya znajduje się w siedzibie archiwum notaryalnego, urzędować przestaje, wówczas delegowanym być winien urzędnik archiwny do odbioru jego aktów; jeżeli zaś kancelarya znajduje się zewnątrz miejsca tej siedziby, wówczas uchwala Izba w każdym poszczególnym przypadku, stosownie do okoliczności, a mianowicie pod względem na większą lub mniejszą ilość aktów, czy takowe do archiwum, czy też notaryuszowi, w temże samem miejscu lub przynajmniej w okręgu sądowym znajdującemu się, a żadnych cudzych aktów notaryalnych nie zachowującemu, lub następcy w notaryacie oddanemi być mają.

Jeżeli notaryusz występujący ma w zachowaniu akta innego notaryusza, wówczas akta jego własne wtedy jedynie zastępcy oddane być mogą, jeżeli akta innego notaryusza, w jego zachowaniu zostające, samemu archiwum odstąpione zostają.

Dopóki nie nastąpi stosowne rozporządzenie, winien sąd mieć staranie o zachowanie tychże aktów.

§. 145.

Jeżeli notaryusz przeniesionym zostaje do obrębu innej Izby notaryuszów, wówczas postąpić należy z jego aktami zupełnie wedle poprzedniego paragrafu w razie przeniesienia go na inne miejsce, lecz w jego okręgu notaryalnym, zabiera on ze sobą swoje akta; jeżeli zaś przeniesionym zostaje do innego okręgu, należącego do tejże samej Izby notaryuszów, może mu Izba pozwolić, aby zabrał ze sobą akta wtedy, gdy nowe miejsce jego przeznaczenia jest bliższem siedziby urzędowania opuszczonego okręgu od miejsca, w którem się znajduje archiwum.

§. 146.

Izba notaryuszów, winna podawać do wiadomości wszystko, co się rozporządza względem aktów, w przypadkach, poprzedniemi trzema paragrafami objętych.

Ermangelung ein in dem nächsten Gerichtsbezirke ansässiger Notar angewiesen wird, die Stelle des verhinderten Notares zu vertreten.

§. 142.

Ein Notariatspraktikant kann zum Substituten nur dann ernannt werden, wenn er die Notariatsprüfung mit Erfolg bestanden hat, und entweder der substituirte Notar mit seiner Caution für ihn zu haften erklärt, oder er selbst eine besondere Caution für sich erlegt. Als Substitut eines suspendirten Notares kann er selbst nur in dem Falle bestellt werden, wenn er eine besondere Caution legt. Ein zum Substituten ernannter Notariats-Praktikant ist ordnungsmässig zu beeidigen.

§. 143.

Sobald die Substituirung des Notares erforderlich erscheint, hat die Notariatskammer einen motivirten Antrag an den Oberlandesgerichts-Präsidenten, in dringenden Fällen an den Landesgerichts-Präsidenten, an dessen Sitz sich die Kammer befindet, zu erstatten, welche die Bestellung des Substituten im Einvernehmen mit dem Generalprocurator oder Staatsanwalte mit der Wirkung verfügen, dass den neuen Acten, welche er unter ausdrücklicher Anführung des erhaltenen Substitutions-Auftrages aufgenommen hat, die Kraft giltiger Notariatsacte zukommt. In besonders dringenden Fällen hat die Kammer selbst die Verfügung zu treffen, und dem Oberlandesgerichts-Präsidenten unter Einem die Anzeige von dem Verfügten zu machen.

§. 144.

Hört das Amt eines Notares auf, dessen Kanzlei sich an dem Sitze des Notariatsarchives befindet, so ist ein Archivsbeamter zur Uebernahme seiner Acten abzuordnen; befindet sich die Kanzlei ausser dem Orte dieses Sitzes, so hat die Kammer von Fall zu Fall nach Beschaffenheit der Umstände, insbesondere mit Rücksicht auf die grössere oder kleinere Zahl der Acten zu beschliessen, ob sie an das Archiv oder an einen in demselben Orte oder doch Gerichtsbezirke befindlichen Notar, welcher keine fremden Notariatsacten verwahrt, oder an den Nachfolger im Notariate übergeben werden sollen.

Letzteres darf, wenn der abtretende Notar Acten eines anderen Notares in Verwahrung hat, erst dann geschehen, wenn letztere an das Archiv abgetreten worden sind.

Bis eine Verfügung getroffen ist, hat das Gericht für die Verwahrung Sorge zu tragen.

§. 145.

Wird ein Notar in den Sprengel einer anderen Notariatskammer übersetzt, so ist sich bezüglich seiner Acten ganz nach dem vorigen Paragraphe zu benehmen; erhält er die Uebersetzung an einen anderen Ort, aber in seinem Notariatsbezirke, so nimmt er seine Acten mit sich; bei Uebersetzungen in einen anderen Bezirk unter der nämlichen Notariatskammer aber kann ihm diese gestatten, die Acten mitzunehmen, wenn sein neuer Bestimmungsort dem Amtssitze des verlassenen Bezirkes näher liegt, als dem Orte des Archives.

§. 146.

Was in den Fällen der vorstehenden drei Paragraphe über die Acten verfügt worden, muss von der Notariatskammer kundgemacht werden.

§. 147.

Przy oddawaniu i odbieraniu aktów, sporządzony być winien protokół, z którego okazuje się zupełność lub brak aktów.

Jeżeli brakuje oryginału, wówczas wezwać winna Izba notaryusza, który z urzędu wystąpił lub kuratora spadku zmarłego, a to nawet wtedy, jeżeliby oddanie innemu notaryuszowi nastąpiło, aby w ciągu zakreślonego terminu, dostarczył oryginał, a, po bezskutecznym upływie onego, zawiadamia strony interesowane o wykrytym braku.

§. 148.

Każdy interesowany, może złożyć otrzymany wyciąg autentyczny na zastąpienie zatraconego oryginału, na którym przełożony nad archiwum lub notaryusz, który akta odebrał, zanotować winien przy położeniu swego podpisu i pieczęci, iż tenże wyciąg, przez osobę z nazwiska wymienić się mającą, złożony został na zastąpienie zagubionego oryginału, i że tenże wyciąg uznano za zgodny z wyciągiem autentycznym, znajdującym się w ręku drugiego notaryusza, w sądzie albo w rękach innej jakiej strony.

Jeżeli zachodzą błędy w repertoryum, lub w wykazie alfabetycznym, takowe prostują się na koszt wyszłego notaryusza lub jego puścizny.

§. 149.

Postępowanie, wskazane w §. 147, zachować także należy wtedy, jeżeli Izba pobiera wiadomość na innej drodze o braku oryginału.

§. 150.

Koszta odbioru aktów, ponosi skarb, do którego wpływają także kary pieniężne i należytości archiwne, notaryusz zaś, odbierający akta, ponosi jedynie koszta przeniesienia do jego kancelaryi aktów z kancelaryi notaryusza występującego.

§. 151.

Skargi stron przeciw notaryuszom, wnoszone być winny do Izby notaryuszów.

§. 152.

Izba zbiera się przynajmniej raz w każdym miesiącu, w dniu oznaczonym, a w razie potrzeby, na wezwanie przełożonego także i w innych dniach.

Notaryusze podpadają naganom lub karom pieniężnym, w razie nieusprawiedliwionej nieobecności na posiedzeniu, którą orzeka przełożony, a jeżeli się to częściej wydarza, wyłączonymi zostają od Izby notaryuszów, przez sąd krajowy wyższy, na przedstawienie przełożonego, po wysłuchaniu prokuratora jeneralnego.

§. 153.

Do ważności uchwały, potrzeba obecności przełożonego i przynajmniej połowy członków. Każdy członek wezwany być winien na posiedzenie Izby, z uwiadomieniem o porządku dziennym.

Uchwała następuje większością głosów, a w razie równości tychże, wedle tego wniosku, do którego przystępuje prezydujący.

§. 154.

Członkowi Izby notaryuszów, nie wolno mieć udziału w uchwale, pod nieważnością tejże :

§. 147.

Bei der Uebergabe und Uebernahme der Acten ist ein Protokoll aufzunehmen, aus welchem ihre Vollständigkeit oder Lückenhaftigkeit erhellet.

Fehlt eine Urschrift, so fordert die Kammer, auch wenn die Uebergabe an einen anderen Notar geschehen ist, den abgetretenen Notar oder den Besorger des Nachlasses des Verstorbenen auf, sie binnen einer bestimmten Frist beizubringen, und verständiget nach ihrem fruchtlosen Verlaufe die Interessenten von dem entdeckten Mangel.

§. 148.

Jeder Betheiligte kann zum Ersatze für die verlorene Urschrift die erhaltene authentische Ausfertigung einlegen, auf welcher der Archivsvorstand oder der Notar, der die Acten übernommen hat, mit Beifügung seiner Unterschrift und des Siegels bemerkt, dass sie zum Ersatze der verlorenen Urschrift von der zu benennenden Person eingelegt, und dass sie mit der etwa bei dem zweiten Notare bei dem Gerichte oder in den Händen einer anderen Partei erliegenden authentischen Ausfertigung gleichlautend befunden wurde.

Ist das Repertorium oder das alphabetische Verzeichniss mangelhaft, so wird es auf Kosten des abgetretenen Notares oder seines Nachlasses ergänzt.

§. 149.

Das im §. 147 angedeutete Verfahren ist auch zu beobachten, wenn die Kammer auf anderem Wege zur Kenntniss des Abganges einer Urschrift gelangt.

§. 150.

Die Kosten der Uebernahme der Acten bestreitet das Aerar, in welches auch die Strafgelder und die Archivsgebühren einfliessen, nur die Kosten des Transportes von der Kanzlei des abgetretenen in jene des übernehmenden Notares hat dieser zu bestreiten.

§. 151.

Beschwerden der Parteien gegen die Notare sind bei der Notariatskammer anzubringen.

§. 152.

Die Kammer versammelt sich wenigstens Einmal in jedem Monate an einem bestimmten Tage, und im Falle des Erfordernisses über Einladung des Vorstehers auch an anderen Tagen.

Die Notare verfallen bei nicht gerechtfertigtem Ausbleiben von der Sitzung in Ahndung durch Rügen und Geldstrafen, welche der Vorstand verhängt, und werden bei öfteren Wiederholungen über seinen Antrag von dem Oberlandesgerichte nach Anhörung des Generalprocurators von der Notariatskammer ausgeschlossen.

§. 153.

Zu einem giltigen Beschlusse ist mindestens die Anwesenheit des Vorsitzenden und der Hälfte der Mitglieder erforderlich. Jedes Mitglied ist unter Bekanntgebung der Tagesordnung zur Kammersitzung einzuladen.

Der Beschluss wird nach Stimmenmehrheit, und im Falle der Stimmengleichheit nach jenem Antrage geschöpft, welchem der Vorsitzende beistimmt.

§. 154.

Ein Mitglied der Notariatskammer darf an dem Beschlusse bei sonstiger Ungiltigkeit nicht Theil nehmen:

1. jeżeli interes dotycze albo tegoż członka, albo osoby z nim spokrewnionej w lini wstępnej lub zstępnej ogólnie, a w linii pobocznej w czwartym lub bliższym stopniu, lub w tymże samym stopniu spowinowaconej, jego małżonki, rodziców przysposobicieli, lub dzieci przysposobionych, albo wychowańców, lub osób pod jego opieką lub kuratelą zostających;
2. jeżeli członek Izby notaryuszów był świadkiem interesu, stanowiącego przedmiot śledztwa dyscyplinarnego.

§. 155.

Członek tający przyczynę, która głosowaniu jego na przeszkodzie stoi, podpada karze dyscyplinarnej.

§. 156.

Przeciw uchwale Izby notaryuszów, można się odwołać do sądu krajowego wyższego w ciągu dni ośmiu od daty jej doręczenia; odwołanie podać należy do Izby notaryuszów, która go przedstawić winna niezwłocznie sądowi krajowemu wyższemu.

§. 157.

Korespondencya piśmienna między Izbą a sądem krajowym i sądem krajowym wyższym, z ich prezydentami, a w razie potrzebnym z ministrem sprawiedliwości odbywa się w formie relacyi; z innemi zaś władzami, z notaryuszami i stronami, w formie noty. Korespondencya wolną jest od stępla i portoryum.

Rozdział piętnasty.

O kierunku wyższym notaryatu przez władzę.

§. 158.

Kierunek wyższy notaryatu, służy prezydentom sądu krajowego wyższego za zniesieniem się tychże z prokuratorami jeneralnymi, a to stosownie do przepisów niniejszej ustawy. Prawo owego wyższego kierunku, rozciąga się także do archiwum notaryalnego i do Izby.

W przypadkach w niniejszej ustawie oznaczonych, wydaje prezydent sądu krajowego wyższego, potrzebne zarządzenia.

§. 159.

Prezydent sądu krajowego wyższego, staranie mieć powinien, aby w kancelaryach Izb notaryuszów i archiwów, odbywały się od czasu do czasu rewizye, poczem zaraz co do relacyi złożyć się mającej za zniesieniem się z prokuratorem jeneralnym, stosowne czyni rozporządzenia.

§. 160.

Jeżeli przeciw notaryuszowi wiarygodne zachodzą poszlaki lub uzasadnione w innym sposobie podejrzenie co do ważnych uchybień w sprawowaniu jego urzędu, może prezydent sądu krajowego wyższego, wedle okoliczności albo natychmiast, albo po zniesieniu się z Izbą notaryuszów, wyznaczyć komisyę śledczą (§. 138).

§. 161.

Prokuratorowi jeneralnemu lub członkowi prokuratoryi rządowej, od niego wyznaczonemu, służy prawo pobierania ciągle wiadomości o legalnem sprawowaniu urzę-

1. wenn die Angelegenheit das Mitglied selbst oder eine mit ihm in auf- oder absteigender Linie überhaupt, in der Seitenlinie aber im vierten Grade oder näher verwandte oder verschwägerte Person, seine Gattin, seine Wahleltern, seine Wahl- oder Pflegekinder, seine Mündel oder Curanden betrifft;
2. wenn das Mitglied der Notariatskammer bei dem Geschäfte, welches Gegenstand der Disciplinaruntersuchung ist, als Zeuge eingeschritten ist.

§. 155.

Das Mitglied, welches den seiner Stimmberechtigung entgegenstehenden Grund verschwiegen hat, verfällt in eine Disciplinarstrafe.

§. 156.

Gegen Beschlüsse der Notariatskammer kann binnen acht Tagen vom Tage der Zustellung Berufung an das Oberlandesgericht eingelegt werden, welche bei der Notariatskammer zu überreichen und von derselben ohne Aufschub an das Oberlandesgericht vorzulegen ist.

§. 157.

Der schriftliche Verkehr der Kammer mit dem Landes- und Oberlandesgerichte, mit deren Präsidenten und erforderlichen Falles mit dem Justizminister geschieht in der Form von Berichten, mit anderen Behörden, mit den Notaren und Parteien in der Form von Zuschriften. Er ist stämpel- und portofrei.

Fünfzehntes Hauptstück.

Oberleitung des Notariates durch die Behörden.

§. 158.

Die Oberleitung des Notariates steht nach Massgabe dieses Gesetzes den Oberlandesgerichts-Präsidenten im Einvernehmen mit den General-Procuratoren zu. Das Oberleitungsrecht erstreckt sich auch auf die Notariats-Archive und Kammern.

In den durch dieses Gesetz bezeichneten Fällen hat der Landesgerichts-Präsident die nöthigen Verfügungen zu treffen.

§. 159.

Der Oberlandesgerichts-Präsident hat die Vorsorge zu treffen, dass die Kanzleien der Notariatskammern und der Archive von Zeit zu Zeit untersucht werden, und sofort über den ihm vorzulegenden Bericht im Einvernehmen mit dem Generalprocurator die geeigneten Verfügungen zu treffen.

§. 160.

Wenn gegen einen Notar aus glaubwürdigen Anzeigen oder auf andere Weise gegründeter Verdacht wichtiger Mängel in seiner Amtsführung vorkommt, so kann auch der Oberlandesgerichts-Präsident nach Umständen entweder sogleich oder nach Einvernehmung der Notariatskammer eine Commission zur Untersuchung abordnen (§. 138).

§. 161.

Der Generalprocurator oder das von ihm bestellte Mitglied der Staatsanwaltschaft ist berechtiget, sich durch Einsichtnahme in die Protokolle und Verzeichnisse der Notariats-

du przez notaryuszów, oraz Izby notaryalnej, i żądania w tym celu odpisów z wyjmków, a to przez przeglądanie protokołów i wykazów Izb notaryalnych.

Rozdział szesnasty.

O wykonywaniu władzy dyscyplinarnej.

§. 162.

Za przestępstwa służbowe notaryuszów, uważane być winny naruszenia tych obowiązków, które wynikają z ich urzędu i wykonanej nań przysięgi.

§. 163.

Przestępstwa służbowe notaryuszów ulegają albo karom porządkowym, albo dyscyplinarnym. Decyzye zapadłe, co do przestępstw służbowych, nie mają żadnego wpływu na orzeczenia sądowe, co do skutków dokumentów notaryalnych.

I. Kary porządkowe.

§. 164.

Przestępstwa służbowe notaryuszów, nie wymagające surowszego karcenia, podpadają karom porządkowym.

Karami porządkowemi są:

1. Napomnienie, to jest proste przypomnienie notaryuszowi jego obowiązków służbowych;
2. nagana, to jest dotkliwe wyrzuty co do zaszłego przestępstwa służbowego, przy zagrożeniu postępowania dyscyplinarnego w razie powtórzonego przestępstwa;
3. kary pieniężne aż do wysokości 100 złt. r.

§. 165.

Kary porządkowe, mogą być orzekane przez Izby notaryuszów, z możnością odwołania się od tychże do sądu krajowego wyższego, który w tym względzie orzeka w drugiej i ostatniej instancyi. Prezydent sądu krajowego wyższego, może dawać napomnienia i nagany, nawet bez przedstawienia, od Izby pochodzącego.

II. Kary dyscyplinarne.

§. 166.

Karami dyscyplinarnemi są:

1. Kary pieniężne od 100 złr. do 500 złr.;
2. zawieszenie w urzędzie, to jest zabronienie wykonywania urzędu przez czas oznaczony, które jednak nie może przechodzić trzech miesięcy;
3. złożenie z urzędu.

§. 167.

Kary pieniężne, wymierzone zostają we wszelkich przypadkach, w których zawieszenie w urzędzie lub złożenie z urzędu, nie jest wyraźnie zagrożonem.

kammern fortwährend in Kenntniss über die gesetzmässige Amtsführung der Notare und der Notariatskammern zu erhalten, und zu diesem Behufe Abschriften und Auszüge hievon zu verlangen.

Sechzehntes Hauptstück.

Ausübung der Disciplinargewalt.

§. 162.

Als Dienstvergehen der Notare sind die Verletzungen derjenigen Pflichten anzusehen, welche ihnen durch ihr Amt und ihren Eid auferlegt werden.

§. 163.

Die Dienstvergehen der Notare werden entweder durch Ordnungs- oder durch Disciplinarstrafen geahndet. Die über Dienstvergehen gefällten Entscheidungen nehmen auf die richterlichen Erkenntnisse in Betreff der Wirkung der Notariatsurkunden keinen Einfluss.

I. Ordnungsstrafen.

§. 164.

Die Dienstvergehen der Notare, welche eine strengere Ahndung nicht erheischen, werden durch Ordnungsstrafen geahndet.

Ordnungsstrafen sind:

1. *die Mahnung, das ist die einfache Erinnerung an die dem Notare obliegenden Dienstpflichten;*
2. *der Verweis, das ist der eindringliche Tadel wegen eines vorgekommenen Dienstvergehens mit der Androhung der Disciplinarbehandlung für den Fall der Wiederholung;*
3. *Geldstrafen bis zur Höhe von 100 fl.*

§. 165.

Ordnungsstrafen können von den Notariatskammern unter Vorbehalt der Berufung an das Oberlandesgericht, welches hierüber in zweiter und letzter Instanz erkennet, verhängt werden. Von den Oberlandesgerichts-Präsidenten können Mahnungen und Verweise auch ohne Antrag der Kammer ausgesprochen werden.

II. Disciplinarstrafen.

§. 166.

Disciplinarstrafen sind:

1. *Geldstrafen im Betrage von mehr als 100 fl. bis 500 fl.;*
2. *Suspension, das ist Untersagung der Ausübung des Amtes auf bestimmte Zeit, welche jedoch 3 Monate nicht überschreiten darf;*
3. *Entsetzung vom Amte.*

§. 167.

Auf Geldstrafen wird in allen Fällen erkannt, in welchen nicht ausdrücklich die Suspension oder die Entsetzung vom Amte angedroht ist.

§. 168.

Zawieszenie w urzędzie orzec należy:

1. w przypadkach, w ustępach szczególnych niniejszej ustawy wyraźnie przewidzianych;
2. jeżeli wprawdzie przestępstwo w mowie będące, nie jest zagrożone ani zawieszeniem ani złożeniem z urzędu, lecz notaryusz już trzy razy uległ karze pieniężnej, na drodze dyscyplinarnej, a od chwili wyrzeczenia ostatniej kary pieniężnej, jeszcze rok nie upłynął;

§. 169.

Złożenie z urzędu ma miejsce:

1. w przypadkach, w których takowe w tej ustawie jest wyraźnie przewidzianem;
2. jeżeli notaryusz, już po dwakroć zasuspendowaniem ukarany, dopuszcza się przestępstwa, tą samą karą zagrożonego, a od chwili ustania ostatniego zawieszenia, przynajmniej lat trzy nie minęło;
3. jeżeli po przybiciu dekretu zasuspendowania, urząd swój notaryalny wykonywał;

§. 170.

Kara dyscyplinarna, orzeczoną zostaje na notaryusza tylko po przeprowadzeniu śledztwa dyscyplinarnego za poprzedniem onego zarządzeniem przez Izbę notaryuszów lub prezydenta sądu krajowego wyższego z urzędu lub na przedstawienie prokuratoryi rządowej.

Badanie poprzednie może być poruczonem jednemu z członków Izby notaryuszów lub sędziemu. Przy takowem badaniu, równie jak przy obradzie i decyzyi, zachowane być winny przepisy postępowania dyscyplinarnego (w ustawie organicznej o władzach sądowych).

§. 171.

W ściąganiu kar pieniężnych, stosować się należy do istniejących w tym względzie przepisów.

§. 172.

Po prawomocności orzeczonego zawieszenia w urzędzie, wydaje prezydent sądu krajowego wyższego dalsze rozporządzenia.

Dekret wydany przez prezydenta sądu krajowego wyższego, przez który ogłoszonem zostaje zawieszenie, winien być przybitym niezwłocznie na drzwiach wchodnych kancelaryi notaryusza, u sądu krajowego i sądu powiatowego, w którego obrębie siedlisko notaryusza znajduje się, przy zanotowaniu na tymże dekrecie dnia i godziny przybicia.

Pieczęć urzędowa notaryusza zasuspendowanego, winna być przez czas trwania tego zawieszenia w urzędzie, złożoną w archiwum, jeżeli notaryusz ma swoje siedlisko w miejscu, w którem archiwum się znajduje, w innym zaś przypadku, w tym sądzie powiatowym, w którego obrębie urzęduje.

Należy także dla zasuspendowanego notaryusza, urządzić zastępstwo. Izba notaryuszów winna być zawiadomioną o każdem przeciw notaryuszowi zarządzonem śledztwie na drodze karno-sądowej lub dyscyplinarnej, i o rezultacie tego.

§. 173.

O wyroku orzekającym złożenie z urzędu na drodze dyscyplinarnej, winien donieść prezydent sądu krajowego wyższego ministrowi sprawiedliwości i takowy podać

§. 168.

Auf Suspension ist zu erkennen:

1. in den an den einzelnen Stellen dieses Gesetzes ausdrücklich vorgesehenen Fällen;
2. wenn auf die fragliche Uebertretung zwar weder Suspension, noch Amtsentsetzung angedroht ist, der Notar aber überhaupt schon dreimal im Disciplinarwege in Geldstrafen verfallen und seit Verhängung der letzten Geldstrafe noch kein Jahr verflossen ist.

§. 169.

Die Entsetzung vom Amte findet Statt:

1. in den Fällen, für welche sie durch dieses Gesetz ausdrücklich vorgesehen ist;
2. wenn der schon zweimal mit der Suspension bestrafte Notar wieder eine damit bedrohte Uebertretung sich hat zu Schulden kommen lassen, und seit dem Aufhören der letzten Suspension nicht wenigstens drei Jahre verflossen sind;
3. wenn er nach Anheftung des Suspendirungsdecretes sein Notariatsamt ausgeübt hat.

§. 170.

Auf eine Disciplinarstrafe wird gegen einen Notar nur nach vorausgängiger über Anordnung der Notariatskammer oder der Oberlandesgerichts-Präsident von Amtswegen oder über Antrag der Staatsanwaltschaft eingeleiteter Disciplinaruntersuchung von dem Disciplinarsenate des Oberlandesgerichtes erkannt.

Die Voruntersuchung kann einem Mitgliede der Notariatskammer oder einem Richter übertragen werden. Sowohl bei derselben, als auch bei der Berathung und Entscheidung sind die Vorschriften über das Disciplinarverfahren (organisches Gesetz über die Gerichtsstellen) zu beobachten.

§. 171.

Wegen Einhebung der Geldstrafen ist sich nach den bestehenden Vorschriften zu benehmen.

§. 172.

Wenn die Suspension rechtskräftig ausgesprochen ist, so wird durch den Oberlandesgerichts-Präsidenten die weitere Verfügung getroffen.

Das Decret des Oberlandesgerichts-Präsidenten, durch welches die Suspension kundgemacht wird, ist ohne Aufschub an der Eingangsthüre der Kanzlei des Notares bei dem Landesgerichte, sowie bei dem Bezirksgerichte, in dessen Sprengel er seinen Amtssitz hat, anzuheften, auch Tag und Stunde der Anheftung auf dem Decrete anzumerken.

Das Amtssiegel eines suspendirten Notares muss für die Dauer der Suspension hinterlegt werden, und zwar im Archive, wenn der Notar in dem Orte des Archives seinen Sitz hat, ausser diesem Falle bei dem Bezirksgerichte, in dessen Sprengel er seinen Amtssitz hat.

Auch muss für Substituirung des suspendirten Notares gesorgt werden. Die Notariatskammer ist von jeder gegen einen Notar eingeleiteten strafrechtlichen oder Disciplinar-Untersuchung und deren Endergebniss in Kenntniss zu setzen.

§. 173.

Das auf Entsetzung lautende Disciplinar-Erkenntniss ist durch den Oberlandesgerichts-Präsidenten dem Justizminister anzuzeigen und durch die Zeitung kundzumachen.

przez gazetę do wiadomości. Co do przybicia onego, w tym przypadku postąpić należy równie jak przy zawieszeniu; pieczęć zaś natychmiast odebrana i do archiwum przesłaną być ma.

III. Tymczasowe zasuspendowanie w urzędzie

§. 174.

Zawieszenie nastąpić winno w sposobie tymczasowego zapobieżenia, jeżeli notaryusz w toku postępowania karnego, zostaje aresztowanym albo postawionym w stanie oskarżenia o jaką zbrodnię, lub jeżeli orzeczone jest złożenie notaryusza z urzędu przez wyrok, który jeszcze nie przeszedł w rzecz prawomocną.

Zawieszenie może być zarządzonem, jeżeli, co do przestępstwa służbowego, złożeniem lub zawieszeniem zagrożonego, rozpoczętem jest postępowanie dyscyplinarne, lub co do zbrodni i przestępstwa, postępowanie karne, chociażby nie zachodził przypadek wyżej wymieniony, a dalsze sprawowanie urzędu, zdawało się być szkodliwem.

§. 175.

Zawieszenie, jako środek zaradczy tymczasowy, orzeczonem być winno na wniosek prokuratora rządowego albo Izby notaryuszów, albo przez prezydenta sądu krajowego wyższego za zniesieniem się z prokuratorem rządowym. W przypadkach, w §. 174 objętych, w których zawieszenie nastąpić winno; może także tego prawa użyć prezydent sądu krajowege, w którego obrębie ma notaryusz siedlisko swoje, winien jednak o tem donieść niezwłocznie prezydentowi sądu krajowego wyższego.

Przybicie dekretu i odebranie pieczęci, równie jak urządzenie zastępstwa, odbywa się w ten sam sposób jak orzeczenie kary zawieszenia.

Rozdział siedmnasty.

O użyciu notaryuszów jako komisarzy sądowych.

§. 176.

Notaryusze mogą być obowiązani, aby jako komisarze sądowi dopełniali nastąpujących czynności:

a) Aktów opieczętowania w przypadkach śmierci (zamknięcie) i aktów i innych czynności, których sporządzenie jest potrzebnem na drodze pertraktacyi spadkowej; a to w granicach wskazanych patentem z d. 28. Czerwca r. b. o postępowaniu przy pertraktacyach spadkowych, zamieszczonym w cz. LXXXV dziennika praw państwa Nro 255.

a) Detaksacyi sądowych w sprawach spornych i niespornych.

c) Licytacyj sądowych co do dóbr ruchomych, w sprawach spornych i niespornych.

d) Licytacyj sądowych dóbr nieruchomych w sprawach niespornych.

Oprócz tego, może być notaryuszom polecona rewizya rachunków pupilarnych i podziału majątku (§§. 104 i 137, namienionej wyżej ustawy).

Mit der Anheftung ist in diesem Falle sowie bei der Suspension vorzugehen; das sogleich abzunehmende Siegel aber an das Archiv einzusenden.

III. Mittlerweilige Enthebung vom Amte.

§. 147.

Als mittlerweilige Vorkehrung muss die Suspension eintreten, wenn ein Notar im Zuge des Strafverfahrens verhaftet, oder wegen eines Verbrechens in Anklagestand versetzt, oder wenn wider ihn mittelst eines noch nicht rechtskräftigen Erkenntnisses die Amtsentsetzung ausgesprochen worden ist.

Sie kann verfügt werden, wenn wegen eines Dienstvergehens, worauf Entsetzung oder Suspension gedroht ist, eine Disciplinarverhandlung oder das Strafverfahren wegen Verbrechen oder Vergehen eingeleitet worden ist, ohne dass der oben erwähnte Fall eingetreten wäre, und die Fortsetzung der Amtsführung bedenklich erscheint.

§. 175.

Die Suspension als mittlerweilige Vorkehrung ist auf den Antrag der Staatsanwaltschaft, oder der Notariatskammer, oder doch im Einverständnisse mit Ersterem von dem Oberlandesgerichts-Präsidenten auszusprechen. In jenen Fällen des §. 174, in welchen die Suspension erfolgen muss, ist auch der Landesgerichts-Präsident, in dessen Sprengel sich der Amtssitz des Notares befindet, hiezu berufen, hat jedoch hierüber unverweilt an den Oberlandesgerichts-Präsidenten Anzeige zu erstatten.

Die Anheftung des Decretes und Siegelabnahme, sowie die Verfügung über die Substitution hat auf dieselbe Weise zu geschehen, wie bei der als Strafe verhängten Suspension.

Siebzehntes Hauptstück.

Verwendung der Notare als Gerichtscommissäre.

§. 176.

Die Notare können verpflichtet werden, als Gerichtscommissäre folgende Geschäfte zu besorgen:

a) *Die Aufnahme von Todesfällen (Sperre) und Vornahme der im Wege der Verlassenschaftsabhandlung erforderlichen Acte, und zwar innerhalb der mittelst des Patentes vom 28. Juni l. J., Reichsgesetzblatt LXXXV., Nr. 255, über das Verfahren bei Verlassenschaftsabhandlungen vorgezeichneten Schranken;*

b) *gerichtliche Schätzungen in und ausser Streitsachen;*

c) *gerichtliche Feilbietungen beweglicher Güter in und ausser Streitsachen;*

d) *gerichtliche Feilbietungen unbeweglicher Güter ausser Streitsachen.*

Ausserdem kann den Notaren auch die Revision von Pupillarrechnungen und Vermögensvertheilungen aufgetragen werden. (§§. 104 und 137 des obengenannten Gesetzes.)

§. 177.

Jeżeli notaryusz, nie mieszkający w miejscu, w którem sąd ma siedzibę swoję, powołanym jest do przedsiębrania aktów pertraktacyjnych w poszczególnych przypadkach, lub w ogólności dla gmin lub miejsc w pobliżu jego zamieszkania położonych, wówczas otrzymuje dekret, mocą którego przy zwróceniu uwagi na wykonaną przysięgę urzędową, poleconem mu zostaje wyraźnie sumienne zachowanie ustaw.

Zamianowanie go do tego ostatniego przypadku, winno być należycie obwieszczonem; a zarazem starać się o to należy, aby notaryusz o wszelkich przypadkach śmierci, był natychmiast zawiadomiony.

§. 178.

Przy używaniu notaryuszów jako komisarzy sądowych, winien sąd mieć to na uwadze, aby w uwzględnieniu miejscowych i innych stosunków, dopełnianie czynności z mniejszym kosztem, lub o ile być może bez dotkliwego pomnożenia tegoż, dla strony odbywało się.

§. 179.

Notaryusz winien przy czynnościach przez niego, jako komisarza sądowego przedsiębranych, zachować istniejące dla sądów przepisy; a mianowicie patent z d. 28 Czerwca 1850.

§. 180.

W przywoływaniu stron i w ogólności w owych czynnościach urzędowych, które przedsiębierze notaryusz jako sądowy komisarz, może się udawać do przełożonego gminy.

§. 181.

W razie opieszałego i nieregularnego postępowania notaryusza w czynnościach urzędowych, może sąd odwołać upoważnienie, które mu jako sądowemu komisarzowi udzielił, a zarazem donieść o tem senatowi dyscyplinarnemu przy sądzie krajowym wyższym, który wedle okoliczności postępowanie dyscyplinarne w sposobie przez ustawę organiczną dla władz sądowych wskazanym, przedsięwziąć, jednakże zamiast potrącenia płacy, karę pieniężną, a zamiast usunięcia od służby, zasuspendowanie lub złożenie z urzędu notaryusza orzec ma.

Oprócz tego, odpowiedzialnym jest notaryusz stronom za szkodę, przez nieuzasadnione odmówienie lub zwłokę wyrządzoną.

§. 182.

Notaryusz, jako komisarz sądowy, winien co do tychże czynności urzędowych, prowadzić oddzielny protokół wedle porządku lat. Takowy obejmuje rubryki następne:

a) Liczbę bieżącą czynności sądowych notaryusza, oddzielną od czynności notaryalnych.

b) Datę, to jest dzień, miesiąc i rok, a w nagłych czynnościach nawet i godzinę, kiedy spowodowanym został do urzędowania dotyczącego.

c) Samę przyczynę tegoż, to jest, albo polecenie sądowe szczególne, albo prożbę strony, lub zgłoszenie się np. w przypadku nastąpionej śmierci.

d) Wymienienie owej czynności urzędowej.

e) Wzmiankę, kiedy przedsięwziętą została, tudzież ile czasu potrzeba było do uskutecznienia takowej.

f) Wzmiankę, kiedy akt tejże czynności sądowi przedłożono, lub też o niej relacyę uczyniono, lub takowy samej stronie wydano.

§. 177.

Wird ein Notar, welcher an einem von dem Gerichtssitze verschiedenen Orte wohnt, zur Vornahme von Verlassenschaftsacten in einzelnen Fällen oder für die diesem Wohnorte näher liegenden Gemeinden oder Ortschaften im Allgemeinen bestellt, so erhält er ein Decret, in welchem er unter Hindeutung auf den schon geleisteten Amtseid zur gewissenhaften Befolgung der Gesetze ausdrücklich angewiesen wird.

Die letztere Ernennung muss gehörig kundgemacht und dafür gesorgt werden, dass dem Notare die Todfälle alsogleich angezeigt werden.

§. 178.

Bei Verwendung der Notare als Gerichtscommissäre muss sich das Gericht gegenwärtig halten, dass dadurch mit Rücksicht auf Orts- und andere Verhältnisse, das Geschäft mit Verminderung oder doch ohne fühlbare Vermehrung der Kosten für die Partei gefördert werden soll.

§. 179.

Der Notar hat bei den Geschäften, welche er als Gerichtscommissär vornimmt, die für die Gerichte selbst bestehenden Vorschriften, insbesondere das Patent vom 28. Juni 1850 zu beobachten.

§. 180.

Zur Vorrufung der Parteien und überhaupt in seinen Amtshandlungen als Gerichtscommissär kann sich der Notar an den Gemeindevorstand wenden.

§. 181.

Wegen säumigen und unregelmässigen Vorgehens bei diesen Amtshandlungen des Notares als Gerichtscommissär kann das Gericht die ertheilte Ermächtigung widerrufen, auch die Anzeige an den Disciplinarsenat des Oberlandesgerichtes machen, welcher nach Umständen die Disciplinarverhandlung einzuleiten und in der durch das organische Gesetz für die Gerichtsstellen vorgezeichneten Weise vorzugehen, statt des Gehaltabzuges aber auf Geldstrafen und statt der Dienstentlassung auf Suspension oder Amtsentsetzung des Notares zu erkennen hat.

Ueberdiess bleibt der Notar den Parteien für den durch ungegründete Verweigerung oder Verzögerung verursachten Schaden verantwortlich.

§. 182.

Der Notar führt über seine Amtshandlungen als Gerichtscommissär ein abgesondertes Geschäftsprotokoll nach Jahrgängen. Dieses Protokoll enthält folgende Rubriken:

a) *Die laufende Zahl für die Gerichtsgeschäfte des Notares, welche von jener für die Notariatsgeschäfte abgesondert geführt wird;*

b) *das Datum, d. i. Tag, Monat und Jahr, bei dringenden Geschäften auch die Stunde, wann er die Veranlassung zur Amtshandlung erhalten hat;*

c) *diese Veranlassung selbst, nämlich entweder den speciellen richterlichen Auftrag, die Bitte der Partei, oder die Meldung, z. B. eines erfolgten Todfalles;*

d) *die Bezeichnung dieser Amtshandlung;*

e) *die Angabe, wann und mit welcher Zeitverwendung er vorgenommen wurde;*

f) *die Angabe, wann darüber der Act dem Gerichte vorgelegt, oder sonst Bericht erstattet, oder der Act der Partei selbst ausgefolgt wurde;*

g) Uwagi, jeżeli jakie zachodzą, a mianowicie powody, dla których czynność opóźnioną została.

§. 183.

Akta notaryusza, jako komisarza sądowego, o ile przy nim pozostają, wedle porządku protokołu takowych czynności, winny być osobno i tak zachowane, aby dotyczące jednej i tej samej czynności razem były składane.

§. 184.

Jeżeli z powodu działania notaryusza jako komisarza sądowego, dopełniany zostaje właściwy akt notaryalny, potrzeba wprawdzie o tem uczynić wzmiankę w protokole czynności sądowych, jakoteż w relacyi sądowi złożyć się mającej, lecz z samym aktem notaryalnym, zupełnie jako z takim postąpić wypada.

§. 185.

Jeżeli notaryusz przeniesionym zostaje do innego powiatu sądowego, albo jego urzędowanie z jakiejkolwiebądź innej przyczyny ustaje, wówczas odbiera sąd protokół jego czynności, równie jak znajdujące się akta, sporządzone w jego czynnościach urzędowych sądowych.

§. 186.

Obraza lub opór, stawiany notaryuszom jako komisarzom sądowym, w wykonywaniu czynności urzędowych, ulegają ustawom karnym powszechnym, zabezpieczającym urzędników publicznych.

g) *allfällige Anmerkungen, in welcher Rubrik insbesondere die Ursachen der etwa eingetretenen Verzögerung zu bemerken sind.*

§. 183.

Die Acten des Notares als Gerichtscommissär werden, in soferne sie bei dem Notare verbleiben, nach der Ordnung des Geschäftsprotokolles abgesondert von den eigentlichen Notariatsacten, und so verwahrt, dass die ein und dasselbe Geschäft betreffenden zusammengelegt werden.

§. 184.

Wenn bei Gelegenheit der Einschreitung des Notares als Gerichtscommissär ein eigentlicher Notariatsact zu Stande kommt, so wird diess zwar im gerichtlichen Geschäftsprotokolle und in dem an das Gericht zu erstattenden Berichte bemerkt, der Notariatsac selbst aber wird ganz als solcher behandelt.

§. 185.

Wenn der Notar in einen anderen Gerichtsbezirk übersetzt wird, oder seine Amtswirksamkeit aus was immer für einem Grunde aufhört, so übernimmt das Gericht sein Geschäftsprotokoll, sowie die vorhandenen Acten über dessen gerichtliche Amtshandlungen.

§. 186.

Beleidigungen oder Widersetzlichkeiten gegen die Notare in der Ausübung ihrer Amtshandlungen als Gerichtscommissäre, werden nach den allgemeinen, zum Schutze der öffentlichen Beamten bestehenden Strafgesetzen behandelt.

Dodatek.

TARYFA.

I. Należytości notaryalne.

§. 1.

Należytości, których notaryusze żądać mogą, są:

1. Honoraryum.
2. Należytość oddalenia się i koszta podróży.
3. Należytość pisarska.

§. 2.

Honoraryum oblicza się albo wedle taryfy, na gatunek interesu ustanowionej (honoraryum interesowe), albo w miarę czasu potrzebnego do uskutecznienia czynności (honoraryum czasowe).

§. 3.

Honoraryum za akta, których przedmiot wyrażony jest w pewnej ilości szacunkowej, wyjąwszy akta, przez które stwierdza się tylko wykonanie zobowiązania, ustanawia się w ilości 1 złr. jeżeli przedmiot nie przenosi 200 złr.; 2 złr. jeżeli przenosi 200 złr. lecz nie przechodzi 500 złr.; a 4 złr. jeżeli przechodzi 500 złr. lecz nie przewyższa 1000 złr.

W darowiznach i rozporządzeniach ostatniej woli, oblicza się honoraryum w dwójnasób, wedle tego samego stopniowania.

§. 4.

Jeżeli przedmiot interesów prawnych w §fie 3-m wymienionych, przenosi summę 1000 złr., a notaryusz jedynie tylko akt przyjmuje, wówczas należy mu się ustanowione honoraryum za interesa, których przedmiotem jest summa od 500 do 1000 złr.

Jeżeli notaryusz nietylko przyjął akt, ale go także i ułożył, wówczas należy mu się dodatek procentowy po 6 kr. od każdych stu złr., o które summa 1000 złr. przewyższoną zostaje.

Ilość niedochodząca stu złr., uwzględnioną nie zostaje.

§. 5.

Ilość szacunkowa przy umowach dzierżawnych i najmowych, równie jak przy innych umowach, co do prestacyj powracających, winna być obrachowaną wedle ilości dwudziesto-razowej jednorocznej prestacyi, jeżeli czynność zawierana bywa na czas nieograniczony, albo na przeciąg życia albo na 20 lub więcej lat. Jeżeli zawieraną zostaje na czas krótszy, wówczas następuje obliczenie prestacyj, wykonanemi być mających, wedle summy lat wszystkich.

§. 6.

Honoraryum za akta, w których przedmiot w pewnej ilości szacunkowej wyrażonym nie jest, równie jak dokumenta, przez które tylko wykonanie zobowiązania stwierdzonem zostaje, bez różnicy, czy też dokumenta ilość szacunkową obejmują lub nie, obliczonem być winno w miarę użytego do czynności czasu; a to w ten sposób, że no-

Anhang.

Tarif.

I. Notariats-Gebühren.

§. 1.

Die Gebühren, welche von den Notaren angesprochen werden können, sind:

1. das Honorar;
2. die Entfernungs-Gebühr und Reisekosten;
3. die Schreibgebühr.

§. 2.

Das Honorar ist entweder nach dem Tarife des Geschäftes (Geschäftshonorar) oder nach Massgabe der Zeit zu berechnen, welche zur Beendigung des Geschäftes erforderlich war (Zeithonorar).

§. 3.

Das Honorar für Urkunden, deren Gegenstand in einem bestimmten Werthbetrage ausgedrückt ist, mit Ausnahme derjenigen, wodurch lediglich die Erfüllung einer Verbindlichkeit bestätiget wird, beträgt, wenn der Gegenstand 200 fl. nicht übersteigt, 1 fl.; wenn er 200 fl. aber nicht 500 fl. übersteigt, 2 fl.; wenn er 500 fl. aber nicht 1000 fl. übersteigt, 4 fl.

Bei Schenkungen und letztwilligen Anordnungen ist nach derselben Abstufung das Honorar im doppelten Betrage zu berechnen.

§. 4.

Wenn der Gegenstand der im §. 3 erwähnten Rechtsgeschäfte den Betrag von 1000 fl. übersteigt und der Notar nur die Aufnahme des Actes besorgt, so gebührt ihm das für Geschäfte von 500 fl. bis 1000 fl. festgesetzte Honorar.

Hat er nicht nur die Aufnahme des Actes, sondern auch die Verfassung besorgt, so gebührt ihm ein Percentual-Zuschuss, welcher 6 kr. von jedem Hundert Gulden, um welches der Betrag von 1000 fl. überschritten wird, beträgt.

Ein Betrag, welcher ein volles Hundert Gulden nicht erreicht, bleibt unberücksichtiget.

§. 5.

Der Werthsbetrag ist bei Pacht- und Miethverträgen, sowie bei anderen Verträgen über wiederkehrende Leistungen, nach dem zwanzigfachen Betrage der Einjährigen Leistung zu berechnen, wenn das Geschäft auf unbestimmte Zeit, auf Lebenszeit, oder auf zwanzig oder mehr Jahre abgeschlossen wird. Wird es auf kürzere Zeit abgeschlossen, so entscheidet die Summe der für sämmtliche Jahre zu entrichtenden Leistungen.

§. 6.

Das Honorar für Urkunden, deren Gegenstand nicht in einem bestimmten Werthsbetrage ausgedrückt ist, sowie für Urkunden, durch welche nur die Erfüllung einer Verbindlichkeit bestätiget wird, ohne Unterschied, ob sie einen Werthsbetrag enthalten oder nicht, ist nach der auf das Geschäft verwendeten Zeit in der Art zu berechnen, dass der Notar für

taryusz za pierwszą godzinę otrzymuje 1 złr. 20 kr. Przeciąg niewynoszący godziny spełna, uważa się za całą godzinę.

Po upływie pierwszej godziny, za każde dalsze upłynione półgodziny, rachuje się 40 kr. Upływ czasu, niewynoszący pół godziny, nie wchodzi wcale do rachunku.

Przy darowiznach i rozporządzeniach ostatniej woli, nie obejmujących pewnej ilości szacunkowej, oblicza się honoraryum w podwójnej ilości wedle tychże samych zasad.

Obliczenie dodatku procentowego, nie ma miejsca przy wszelkich takich aktach.

§. 7.

Za przyjmowanie protestów wekslowych, należy się honoraryum w ilości 1 złr., jeżeli weksel nie przechodzi 200 złr., a 2 złr. jeżeli brzmi na większą summę.

§. 8.

Za poświadczenia notaryalne, stanowią się należytości następujące:

1. Za legalizacyę podpisów, jeżeli notaryusz zna stronę	— złr.	20 kr.
Jeżeli tożsamość strony wprzód przez świadków stwierdzoną być ma	— „	30 „

Jeżeli legalizowanym zostaje podpis dwóch lub więcej osób na jednym akcie, wówczas należy się tylko zapłata pojedyncza za legalizacyę, jeżeli stawają przed notaryuszem jednocześnie; osoba zaś pojedynczo stawająca, winna zapłacić należytość oddzielnie.

2. Za widymatę odpisów, nieobejmujących więcej jak jeden arkusz, (rachując na każdą stronicę 25 wierszy, a w każdym wierszu 15 sylab), należy się 15 kr., taż opłata należy się w zupełności i wtedy, chociażby odpis nie mieścił się na całym arkuszu.

Za każdą stronicę nad pierwszy arkusz	— złr.	3 kr.
3. Za potwierdzenie daty	— „	15 „
4. Za potwierdzenie przekładu, nie przenoszącego arkusza . . .	1 „	— „
Za każdą stronicę nad jeden arkusz, w powyższym stosunku obliczyć się mającą	— „	15 „
5. Za świadectwa życia, jeżeli notaryusz zna stronę	— „	20 „
Jeżeli zaś tożsamość osoby przez świadków stwierdzoną być ma	— „	30 „

§. 9.

Od złożenia dokumentów do aktów notaryalnych, należy się:

1. Za przyjęcie aktu złożenia	— „	30 „
2. Za zachowanie złożonego dokumentu, należy się taksa oddzielna	— „	15 „
Jeżeli złożony dokument składa się z więcej jak 5, a mniej jak 20 arkuszy	— „	40 „

Przy składaniu aktów większej objętości, zostawia się wolność układu co do należytości za onych zachowanie, między składającym a notaryuszem.

3. Za proste poświadczenie odbioru lub składu	— złr.	20 kr.

Za wyciąg autentyczny aktu złożenia, lub odpis wierzytelny złożonego dokumentu, opłacają się zwyczajne należytości.

die erste Stunde 1 fl. 20 kr. erhält. Ein Zeitraum, welcher nicht eine volle Stunde erreicht, ist einer ganzen Stunde gleich zu achten.

Bei Ueberschreitung der ersten Stunde wird jede vollendete weitere halbe Stunde mit 40 kr. berechnet. Ein Zeitraum, welcher geringer ist als eine halbe Stunde, bleibt unbeachtet.

Bei Schenkungen und letztwilligen Anordnungen ohne bestimmten Werthsbetrag ist nach denselben Grundsätzen das Honorar im doppelten Betrage zu berechnen.

Bei allen diesen Urkunden findet die Berechnung eines Percentual-Zuschusses nicht Statt.

§. 7.

Für die Aufnahme von Wechselprotesten beträgt das Honorar, wenn der Wechsel den Betrag von 200 fl. nicht übersteigt, 1 fl., und wenn er auf einen höheren Betrag lautet, 2 fl.

§. 8.

Für Notarialsbeurkundungen werden folgende Gebühren festgesetzt:

1. Für die Legalisirung von Unterschriften, wenn der Notar die Partei kennt — fl. 20 kr.
wenn ihre Identität erst durch Zeugen bestätiget werden muss . . . . — „ 30 „

Wird die Unterschrift zweier oder mehrerer Personen unter Einem legalisirt, so ist doch die Legalisirungsgebühr nur einfach zu beziehen, wenn sie gleichzeitig vor dem Notare erscheinen; die einzeln erscheinende Person hat sie abgesondert zu entrichten.

2. Für die Vidimirung von Abschriften von nicht mehr als Einem Bogen (die Seite zu 25 Zeilen, die Zeile zu 15 Sylben berechnet) 15 kr.; sie wird voll bezahlt, wenn auch die Abschrift keinen ganzen Bogen beträgt.

Für jede Seite über den ersten Bogen . . . . — fl. 3 kr.

3. Für eine Bestätigung des Datums . . . . — „ 15 „

4. Für eine Uebersetzungsbestätigung von nicht mehr als einem Bogen . 1 „ — „
für jede nach dem obigen Masstabe zu berechnende Seite über einen Bogen . . . . — „ 15 „

5. Für Lebenszeugnisse, wenn der Notar die Partei kennt . . . . . . — „ 20 „
wenn ihre Persons-Identität durch Zeugen bestätiget werden muss . — „ 30 „

§. 9.

Bei Hinterlegung einer Urkunde zu den Notariatsacten ist zu entrichten:

1. Für Aufnahme des Hinterlegungsactes . . . . — fl. 30 kr.

2. Für die Aufbewahrung der hinterlegten Urkunde wird eine besondere Taxe mit . . . . — „ 15 „
wenn die hinterlegte Urkunde nicht mehr als fünf, weniger als 20 Bogen beträgt, mit . . . . — „ 40 „
entrichtet.

Bei noch umfangreicheren Acten aber ist die Vereinbarung über den Betrag der Aufbewahrungsgebühr zwischen dem Hinterleger und dem Notare gestattet.

3. Für die Empfangs- oder einfache Bestätigung der Hinterlegung . . . — fl. 20 kr.

Für die authentische Ausfertigung des Hinterlegungsactes oder für die beglaubigte Abschrift der hinterlegten Urkunde sind die gewöhnlichen Gebühren zu entrichten.

§. 10.

Za wydanie złożonego u notaryusza dokumentu, należy się:

a) Za przyjęcie aktu wydania . . . . — złr. 30 kr.

b) Jeżeli wydanie potwierdzonem tylko zostaje przez stronę na samym akcie złożenia . . . . — „ 15 „

§. 11.

Ze oddanie dokumentu w sądzie osobiście, obliczyć należy oprócz należytości, jaka przypada za oddalenie się i koszta podróży, honoraryum w ilości . . . . 1 „ — „

§. 12.

Za przejrzenie aktu notaryalnego, jeżeli go strona dokładnie wskazuje — „ 30 „

Jeżeli zaś dla mylnego podania strony, dłuższe przeszukanie jest potrzebnem . . . . — „ 40 „

Za żądane przez stronę odczytanie aktu, do przeglądu wskazanego, od każdego arkusza . . . . — „ 6 „

§. 13.

Za wyciągi autentyczne, odpisy wierzytelne i wyimki, nie może być więcej rachowanem, oprócz należytości za pisanie (§. 18) i za widymatę (§. 7, 2.).

Za świadectwa o byciu aktów notaryalnych, ustanawia się honoraryum w ilości 30 kr.

Za przesłanie do sądu autentycznych wyciągów, należy się, oprócz taksy za też dokumenta . . . . — złr. 30 kr.

§. 14.

Jeżeli jaka czynność, wyjąwszy protesta wekslowe i poświadczenia, w jakimkolwiekbądź sposobie działalność urzędową notaryusza (nie licząc w to strawionego dla niej czasu na drodze, lub na odpisywanie), całą godzinę lub dłuższy czas zajmuje, należy się notaryuszowi przynajmniej tak zwane honoraryum czasowe.

Może więc notaryusz w tym przypadku zamiast honoraryum za czynność, żądać honoraryum czasowe.

Takowe wynosi za pierwszą godzinę pełną . . . . 1 „ 20 „

za każde dalsze upłynione półgodziny . . . . — „ 40 „

Jeżeli od wymiaru czasu nad jednę godzinę, nie upłynęło pół godziny, wówczas nie należy się za tęż chwilę nic więcej. Za czynność w jednym dniu odbytą, nie można więcej honoraryum czasowego żądać, jak za ośm godzin.

W przypadkach, w których obliczonym zostaje dodatek procentowy, honoraryum czasowe żądanem być nie może. Wolno jednak notaryuszowi w tym przypadku domagać się honoraryum czasowego, zamiast honoraryum za czynność z dodatkiem procentowym.

§. 15.

Jeżeli dokument notaryalny obejmuje dwie lub więcej czynności, wówczas tylko jedno honoraryum, jednakże w sposobie notaryuszowi najwięcej sprzyjającym, obliczone być może.

§. 10.

Bei Ausfolgung einer beim Notare hinterlegten Urkunde ist zu entrichten:

a) für die Aufnahme eines Ausfolgungsactes . . . . — fl. 30 kr.

b) wenn die Ausfolgung nur auf dem Hinterlegungsacte von der Partei bestätiget wird . . . . — „ 15 kr.

§. 11.

Für persönliche Uebergabe einer Urkunde bei Gericht ist ausser der allfälligen Entfernungsgebühr und der Reisekosten ein Honorar von . . . 1 fl. — kr. zu berechnen.

§. 12.

Für Einsicht eines Notariatsactes, wenn die Partei denselben genau anzugeben vermag . . . . — fl. 30 kr.

wenn aber wegen mangelhafter Angabe von Seite der Partei erst eine längere Nachsuchung erforderlich wird . . . . — „ 40 „

Für die von der Partei verlangte Vorlesung des zur Einsicht bezeichneten Actes, von jedem Bogen . . . . — „ 6 „

§. 13.

Für authentische Ausfertigungen, beglaubigte Abschriften und Auszüge darf ausser der Schreibgebühr (§. 18) nur die Vidimirungsgebühr (§. 7, 2.) berechnet werden.

Für Zeugnisse über das Dasein von Notariatsacten wird das Honorar auf 30 kr. festgesetzt.

Für Einsendung der authentischen Ausfertigungen an das Gericht sind ausser den Gebühren für diese Urkunden zu entrichten . . . . — fl. 30 kr.

§. 14.

Sobald ein Geschäft, mit Ausnahme der Wechsel-Proteste und der Beurkundungen von was immer für einer Art, die Amtsthätigkeit des Notares (ohne Einrechnung der auf dem Wege oder mit dem Abschreiben zugebrachten Zeit) durch Eine volle Stunde oder länger in Anspruch nimmt, gebührt ihm mindestens das Zeithonorar.

Er kann daher in diesem Falle statt des Geschäftshonorares das Zeithonorar in Anspruch nehmen.

Dasselbe beträgt für die vollendete erste Stunde . . . . 1 fl. 20 kr.

für jede weitere vollendete halbe Stunde . . . . — „ 40 „

Ist von dem Zeitmasse über die erste Stunde die Zeit von einer halben Stunde nicht verwendet, so wird für diesen Theil nichts entrichtet; für ein Geschäft kann in Einem Tage nicht mehr als das Zeithonorar von acht Stunden angesprochen werden.

In den Fällen, in welchen der Percentual-Zuschuss berechnet wird, darf das Zeithonorar nicht berechnet werden. Doch steht es dem Notare auch in diesem Falle frei, das Zeithonorar anstatt des Geschäftshonorares sammt Percentual-Zuschuss in Anspruch zu nehmen.

§. 15.

Enthält eine Notariats-Urkunde zwei oder mehrere Geschäfte, so darf nur Ein Honorar, jedoch nach der dem Notare günstigsten Eigenschaft berechnet werden.

§. 16.

Jeżeli akt zaczęty, bez winy notaryusza ukończonym nie został, wówczas należy mu się za każdą strawioną godzinę honoraryum w ilości 1 złr. 20 kr., a każde dalsze upłynione półgodziny 40 kr., wyjąwszy jeżeliby sam akt w razie ukończenia onego mniej kosztował, w którym to przypadku, tylko takowa ilość wymaganą być może.

§. 17.

Za czynność, którą uskutecznia notaryusz na szczególne żądanie strony w godzinach, do odbywania takowej nie zwyczajnych, t. j. od 8 godziny wieczór aż do 8 godziny zrana, podwyższa się honoraryum za czynność i czas o połowę należytości.

Takowe jednak nie stosuje się do procentowego dodatku.

§. 18.

Jeżeli notaryusz przedsiębierze działanie urzędowe nie w swej kancelaryi lecz w innem miejscu, wówczas należy mu się oprócz honoraryum, 1 złr., jako należytość za oddalenie się, a w miastach głównych krajów koronnych, jeżeli notaryusz udaje się z miasta na przedmieście, albo z przedmieścia do miasta, albo do innego przedmieścia, należy mu się także i powozowe.

Jeżeli oddalenie się notaryusza następuje po za okrąg miasta głównego, albo po za okrąg ćwierćmilowy, od tego miejsca, w którem ma siedlisko swoje urzędowe, wówczas należy mu się oprócz wymienionych taks, jeszcze 20 kr. za każdą godzinę, na czynności i na podróży tam i na powrót spędzoną, i oprócz tego wynagrodzenie powozowe, a w przypadku, jeżeli podróż koleją żelazną odbyć może się, należytość pierwszej klasy, a to, jako dodatek do należytości za oddalenie się.

Jeżeli działanie urzędowe odbywa się na miejscu, w którem notaryusz do sprawowania takich czynności w pewnym czasie peryodycznie przybywa, albo zatrzymywać się już przy udzieleniu mu tej posady jest obowiązanym, i takowe działanie w tym przeciągu czasu przedsiębranem zostaje, wówczas żadna z powyższych taks żądaną być nie może.

§. 19.

Oprócz honoraryum, pobiera także notaryusz taksy za pisanie, tak oryginału jako też i za odpis, a to po 6 kr. za każdą stronicę, zawierającą 25 wierszy, z których każdy obejmować ma 15 zgłosek (sylab). Taksa za każdą stronicę zaczętą, równie tak jak za całą, zapłaconą być winna.

Przy legalizacyach, widymatach i zatwierdzeniach daty, równie jak w powszechności przy klauzulach zatwierdzenia lub wyciągu, żadna oddzielna taksa za napisanie liczoną być nie może.

Nie należy się także taksa za napisanie projektu, który układa notaryusz przed wygotowaniem oryginału.

§. 20.

Za wyciągi aktów, w archiwum zachowanych, pobiera toż archiwum takie same taksy jak notaryusz.

Przepis ten stosuje się także i do tych przypadków, gdy idzie o zażądane od strony przejrzenie aktów notaryalnych, o wydanie tychże lub podanie do sądu w interesie strony.

§. 16.

Wenn ein angefangener Act ohne Verschulden des Notares nicht vollendet wird, so gebührt ihm für jede darauf verwendete Stunde ein Honorar von 1 fl. 20 kr., und für jede weitere vollendete halbe Stunde 40 kr.; es wäre denn, dass der Act selbst, wenn er vollendet worden wäre, weniger gekostet hätte, in welchem Falle dieser Betrag gefordert werden kann.

§. 17.

Für ein Geschäft, welches der Notar auf besonderes Verlangen der Partei zu ungewöhnlichen Geschäftsstunden, das ist von 8 Uhr Abends bis 8 Uhr Morgens, verrichtet, wird das Geschäfts- oder Zeithonorar um die Hälfte des Betrages erhöht.

Diess hat jedoch nicht von dem Percentual-Zuschusse zu gelten.

§. 18.

Wird eine Amtshandlung ausserhalb der Kanzlei des Notares vorgenommen, so gebührt ihm ausser dem Honorare 1 fl. als Entfernungsgebühr, und in den Hauptstädten der Kronländer, wenn sich der Notar aus der Stadt in die Vorstadt, oder aus der Vorstadt in die Stadt oder in eine andere Vorstadt zu begeben hat, auch die Wagengebühr.

Erstreckt sich die Entfernung des Notares über den Umkreis der Hauptstadt oder sonst über den Umkreis von Einer halben Stunde von dem Orte hinaus, an welchem er seinen Amtssitz hat, so hat er ausser den genannten Gebühren noch 20 kr. für jede Stunde der bei dem Geschäfte, sowie auf dem Hin- und Rückwege nothwendig zugebrachten Zeit als Zuschlag zu der Entfernungsgebühr und die Vergütung der Reisegelegenheit, im Falle, dass er die Eisenbahn benützen kann, die Fahrgebühr der ersten Classe zu beziehen.

Keine von diesen Gebühren kann gefordert werden, wenn die Amtshandlung an einem Orte, an welchem der Notar zur Verrichtung solcher Geschäfte zu gewisser Zeit sich periodisch aufhält oder aufzuhalten bei der Bestellung verpflichtet worden ist, und zwar innerhalb dieser Zeiträume vorgenommen wird.

§. 19.

Ausser dem Honorare bezieht der Notar die Schreibgebühr, welche sowohl für die Urschrift, als auch für die Abschrift, und zwar für die Seite von 25 Zeilen, jede zu 15 Sylben, 6 kr. beträgt. Für eine angefangene Seite ist die Gebühr so wie für eine ganze zu bezahlen.

Bei Legalisirungen, Vidimirungen, Bestätigungen des Datums, sowie überhaupt bei Bestätigungs- und Ausfertigungs-Clauseln wird keine besondere Schreibgebühr berechnet.

Ebenso ist für den Entwurf, welchen der Notar vor Anfertigung der Urschrift zu verfassen findet, eine Schreibgebühr nicht zu entrichten.

§. 20.

Für die Ausfertigungen aus den im Archive verwahrten Acten bezieht das Archiv die Gebühren gleich einem Notare.

Diese Vorschrift gilt auch für die Fälle, in welchen es sich um die von einer Partei angesuchte Einsicht in die Notariatsacten, um deren Ausfolgung oder Ueberreichung bei Gericht in Parteisachen handelt.

Szukanie w aktach, wydanie dokumentów, lub inna jaka czynność urzędowa, o którą wezwanem zostaje archiwum z urzędu od jakiej władzy sądowej, dopełnione być winny bezpłatnie.

II. Należytości notaryuszów, jako komisarzy sądowych.

§. 21.

Za przyjęcie aktu w przypadku śmierci, jeżeli takowe odbywa się na miejscu, gdzie w ogólności, końcem przyjmowania takiego aktu jest delegowanym, jeżeli oraz wartość majątku inwentowanego nie wynosi 100 złotych reńskich, nic żądanem być nie może.

W innych przypadkach, równie jak za spisanie inwentarza, przedsiębranie detaksacyi lub licytacyi, należy mu się 1 złt. reń. za pierwszą godzinę, którą na czynności urzędowej odbywa, a tak następnie za każdą dalszą godzinę potrzebnej pracy, równie jak podróży 30 kr., oprócz wynagrodzenia kosztów podróży.

§. 22.

Przy każdych innych czynnościach urzędowych, ocenia sąd należytość z uwzględnieniem czasu, trudów i pilności użytej, zostawiając wolność założenia rekursu do najbliższego sądu przełożonego, jako drugiej i ostatniej instancyi.

§. 23.

Co się tycze obowiązku zapłaty i ściągania należytości, za czynności notaryuszów, jako komisarzy sądowych, postępować należy wedle przepisów o egzekucyi należytości sądowych.

Eine Nachforschung in den Acten, Ausfolgung von Urkunden oder eine andere Amtshandlung, um welche das Archiv von einer Gerichtsbehörde von Amtswegen ersucht wird, sind unentgeltlich vorzunehmen.

II. Gebühren der Notare als Gerichts-Commissäre.

§. 21.

Für eine Todfalls-Aufnahme hat der Notar, wenn der inventirte Werth des Vermögens 100 fl. nicht erreicht, nichts anzusprechen, insofern sie an einem Orte stattfindet, wo er zur Todfalls-Aufnahme im Allgemeinen delegirt ist.

In den übrigen Fällen, sowie für die Aufnahme eines Inventariums, für die Vornahme einer Schätzung oder Feilbietung gebührt ihm für die erste Stunde, die er in der Amtshandlung zuzubringen hat, 1 fl. und sofort für jede weitere Arbeits-, sowie für jede Wegstunde, welche erforderlich war, 30 kr. nebst Vergütung der Reisegelegenheit.

§. 22.

Bei anderen Amtshandlungen bemisst das Gericht die Gebühren, mit Rücksicht auf Zeit, Mühe und Fleiss, welche angewendet wurden, unter Vorbehalt des Recurses an das nächste vorgesetzte Gericht als zweite und letzte Instanz.

§. 23.

Rücksichtlich der Zahlungspflicht und Eintreibung der Gebühren für die Geschäfte der Notare als Gerichtscommissäre gelten die Vorschriften über die Einbringung gerichtlicher Gebühren.

SPIS RZECZY.

Inhalt.